

မြတ်သိမ်း(ပန်လျှင်)

တရာ့တန်ခိုးကြီး နှိုးပြောနိတာစိုး

ପ୍ରକାଶନ ଓ ପ୍ରମୁଖ ବ୍ୟାପକୀୟଙ୍କ ଉପରେ

ଶ୍ରୀରାମକ୍ଷାରିତ୍ରିମ୍ବନ

နိုတာဝန်အချောင်းပါ:

- * ပြည်ထောင်စုမြိုက်ရေး နှင့်အရေး
- * တိုင်းရုံးသားအည်းလုံးညွှန်တူးမြှုပ်နှံရေး နှင့်အရေး
- * အရွယ်အစွဲအသာ တည်တံ့ခိုင်ပြရေး နှင့်အရေး

ပြည်သူ့သာမာဏာ:

- * ပြည်ထောင်စုဗုဒ္ဓဘိုရိုး အဆိုဗြိုင်ပြုခြင်းအား ဆန့်ကျင်ကြေး
- * နိုင်ငံတော်တည်ပြုရေးရုံးနှင့် နိုင်ငံတော်တို့တော်လောင်ယုက်ဖုက်သီးသုံးအား ဆန့်ကျင်ကြေး
- * နိုင်ငံတော်တည်ပြုတွင်ရေးကို ဝင်ရောက်စက်လောင်ယုက်သာ ပြည်ပနိုင်များ အား ဆန့်ကျင်ကြေး
- * ပြည်တွင် ပြည်ပ အရွယ်အစွဲအားအား ဘုရားရုံးအား ဘုရားရုံးအား ဖြစ် သတ်မှတ်ရေးကြေး

နိုင်ငံရုံးတွင်တည်ဆောက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ပြုရေး ရပ်ကွာအော်ချမှတ်သာယာရေးနှင့်တရားဥပဒေ နှင့်ရုံးရေး
- * အမျိုးသား စည်းလုံးညွှန်တူးမြှုပ်နှံရေး
- * စည်းကမ်းပြည့်ဝသာ ဒီဇိုင်းရေးနှင့် ရှင်သနုပ်နှင့်စာအောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဖွဲ့စည်းပုံ အပြော်ဥပဒေနှင့်အညီ အတိပိဋက္ခြား ဒီဇိုင်းတက်သာနှင့်တော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရုံးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- * နိုက်ပျိုးရေးရေးကို ပိုမိုပုံ ဒြိုးတိုးတက်အောင်ဆောက်ရှုကြပြီး အတိပိဋက္ခြား နိုင်ငံတော်ရေးရုံးနှင့် အမြားမြားရေးရေးကွော်များကိုလည်းကောင်း ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဧရားကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပြုပြင်ဆွာ ပြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင် ပြည်ပမှ အတတ်ပုံညွှန် အရင်အသိုက်မျှ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင်တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရုပ်ပုံးကို ဖုန်းနိုင်မြှုပ်နှံအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရုံးသားပြည်သူ့တို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှုပေါ်ရေး

လွှာမှုရုံးတည်ဆောက် (၄) ရပ်

- * တစ်ပုံးသာသလုံးစီးပွားရေးနှင့်အကျဉ်းစီးပွားရေး
- * အမျိုးရုံး၊ စာတိရုံး၊ ပြုခြင်းရေးရုံးနှင့် ယဉ်ကျေမှုအဖွဲ့များ၊ အမျိုးသားရေး လက်တာရေး၊ မပျောက်ပျောက်ဆောင် ထိန်းသီးအောင်ရောက်ရေး
- * စစ်စားသားရုံးနှင့်အားဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုရုံးအား ရှင်သနုပ်မြှုပ်ရေး
- * တစ်ပုံးသားလုံး ကျွေးမှုကြုံးခိုင်ရေးရုံး ပညာရုံးပြုခြင်းရေး

ဂိတ်ကုံးသင်စာပေ

မြန်မာပြည်(မန်ပျိုး)

တော်အသီပို့ဆောင်ရွက်ရန် မြန်မာပြည်တော်အား

ဇူးရေးအောင်မြှုပ်နည်း

ရန်မြန်မာပြည်များ

ပြည်သူ့နိုင်း(မန်ပျိုး)၊ တော်အား မြန်မာပြည်ရုံး၊ အော်ချမှတ်သား

ဒေသရုံး၊ နှင့် ပြည်သူ့ပေးသော်မြန်မာပြည်ရုံး

ତାମ୍ରଶିଳ୍ପୀଙ୍କର ଆଧୁତି - ୨୦୦୭୯୦୦୭୩୭
ଆଧୁତିଙ୍କର ଆଧୁତି - ୨୦୦୭୯୦୦୭୩୮

မိစဉ်သူ မှ ကိုတင်ထွန်း

ပုဂ္ဂနိုင်ငြင်း

ပထမအကြံ	။	Jeevakaṇḍyā
အရှင်	။	၅၀၀-
မျက်နှာဖုံး	။	မြတ်မင်းဘန်
ကွန်ပျိုးတာစာ	။	Welfare
အတူးပလင်	။	Quality

ପ୍ରକାଶକ

နောက်ဆုတ္တမူမှု (ချာလိပ်စိုင်တိကို) (၀၈၂၇၅)
အမှတ်(၁၂၂)၊ အလုံလည်း
အပဲပြီးကယ်၊ ရှင်ကွန်မြေ။

ထုတ်ဝေသ

နီးတင်ထွန်း (မြို့) (၀၄, ၁၀၅)

ଶିର୍ଷକାବ୍ୟାପ

ଆମୁନ୍ଦି(ୟା) ଆପେକ୍ଷାଣ୍ଜୀବ ବ୍ୟକ୍ତିଗତରେ

ଠିକ୍:କୋର୍ଡିଃଟିକାର୍ଯ୍ୟ, ରକ୍ତକୁଳିତିଃ॥

1

တန်ဖိုး - ၁၂၀၀ကျပ်

୧୯୭ • ୭୨

ကလ်ဘင်္ဂ

မောင်ညီမြိုင်း(သန်လွယ်ပါ)စိတ်သော တောင်းကြီးဦးခြောက်တစ်ရဲ၊ ဂျီရှု
ဆန်းကြော်ဖြစ်စဉ် အပါအဝင်ကိုခုံတွေ့ပို့များ / ကလောင်စု- ရှင်ကုန်
စိတ်ကုံးသစ်စာပေ ၂၁၁။

ପ୍ରକାଶକ ଓ ମେଲିକଙ୍କ ନାମ ।

(၁) ဟောင်ညီဖိုင်၊ (သန်လျှော့) စီစဉ်ထောက်တစ်ရွဲ၊ ဂုဏ်ပြန်နှင့် အပါအဝင်ကိုရှုတွေ့ယူများ

ଭାବୀକା

	ဝတ္ထာအမည်	တမျက်နှာ
၁။	တောခေါင်းပြီး ဦးမြောက်တစ်ဦး၊ ရနိုင်ရသန်းကြယ်ဖြစ်ရပ် အောင်ညိုမြိုင်း (သန်ပျင်)	၁၃
၂။	သူရဲပောင်းများ အော်မျင်းသူင်း	၃၅
၃။	မင်းလည်းသူရိုး၊ ငါလည်းသူရိုး တောင်များ၊ ပြီးသိန်းဝင်း	၃၃
၄။	မိန့်မက်သယူးပျောက်ဆုံးမှုအရှုပ်တော်ပုံ အောင်သာရိုး	၁၁၄
၅။	ဂျို့ပြောက်လွန်းသော လူသားကဗျာ နှစ်းအွောည်	၁၇၃
၆။	ကျိုက်စွန်ပါရောက် မှုဆိုးတစ်ယောက် ဆေးအောင်	၁၉၉
၇။	အိမ်မက်ရှင် လူဝင်စံး မြှော်ဗျားထက်	၂၇၈

বেগম

বেগম

বেগম

বেগম

တောင်းကြီးဦးမြောက်တစ်ရဲ ကိုရှာနားကြယ်ဖြစ်ပါပဲ ၃

အမှန်ကား ဦးမြောက်တစ်၏ အမည်ရင်းသည် ဦးမှန်ကန်
ပြုစံလေ၏။ သူသည် ဤသစ်တော်ကြီးရိုင်း၏ အကြီးအမှုး တော့ခေါင်း
ကြီးဖြစ်ပါ။ အတွေထွေအုပ်ချုပ်ရေးများလည်း ဖြစ်နေ၏။

တစ်တော်လုံး၏ သစ်ထုတ်လုပ်ရေးကို အစိကကြီးကြပ်ရ၏။
သူ့လက်အောက်မှာ ဆင်စာရေး၊ ဆင်လုပ်သား၊ သစ်လုပ်သား၊ တော့
ဆင်းလုပ်သား၊ သစ်မှတ်သူများ၊ ရေဆိပ်တာဝန်ခံများ၊ သစ်ဆွဲကျွဲလုပ်
သားများ၊ မိန့်သုပ္ပါသားစုများ၊ များစွာရှိကြ၏။

သူသည် သစ်ပင်များကို ကြည့်ရှုလစ်ဆေးရ၏။ သစ်ထုတ်လုပ်
မှု လုပ်ငန်းအဆင့်ဆင့်ကို စိမ်ကြပ်ကဲရ၏။ သစ်ပင်များ မပျက်စီးရအောင်
အလေအလွင့်နည်းအောင် သစ်လုံးများကို မသမာသူများ၊ မိုးစိုက်အလွှာ
သုံးစား လုပ်ကိုင်ခြင်းမရှိရအောင် နောက်သူပါ တာဝန်ယူဆောင်ရွက်
ရ၏။

သစ်ဆွဲဆင်များ၏ ကျော်မာရေးမှသည် အလုပ်သမားများ မိုးစို
သူများအားလုံး၏ ကျော်မာရေး စီးပွားရေး သောရေးရှင်ရေး၊ လူမှုရေး
စားရေးသောက်ရေးကိုပါ တာဝန်ယူရကား ...

ဦးမှန်ကန်၏ တော့ခေါင်းကြီး ဦးမြောက်တစ်ကို အားလုံး
သော လုပ်သားများ၊ ရွှေနှင့်ချောင်များက ရွှေဓားပိုင် မင်းစိုးရာဇာ
တစ်ဦးကဲ့သို့လည်းကောင်း ...

မြို့သူကြီး ရွာသူကြီးကဲ့သို့ လည်းကောင်း ...

အမိန့်တော်ရ ပုလိပ်မင်း၊ တရားသူကြီးမင်းကဲ့သို့လည်းကောင်း
လေးစားကြ၏။ ကြောက်ရှုကြ၏။ ရိုသေခို့ကြားကြလေ၏။

သစ်တော်ကြီးရိုင်းဝန်းကျင်မှာ မုန္ဂုံးများရှိကြ၏။ မုန္ဂုံးများ
သည် သစ်တော်များအတွင်း အမလိုက်လိုက်လျှင် ဦးမြောက်တစ်ကို ကြို၍

[၁]

တော့ခေါင်းကြီး ဦးမြောက်တစ် ရွာထဲသို့ မူးယစ်ဝင်လာပြီ
ဆိုလျှင် ဝပယ်ချောင်၊ ရေစိပင်၊ ဝါးဘတ်ကြီး၊ ကျွဲကြီးမြေရာ ရွာသားများ
မိုးမိုင်ထိတ်လန့်နေကြ၏။

ဦးမြောက်တစ်များ အိမ်ရှေ့ခြိုဝါယာရုပ်ပြီး အိမ်ဝန်း၊ အိမ်ရိုင်း
ထဲသို့ စိုက်ကြည့်နေလျှင် ...

တစ်နည်း ဝင်ထာပြီး ဟိုကြည့်ဒီရှာလုပ်နေလျှင် ရင်တုန်ပန်း
တုန် နှလုံးခုန်သံကား မိုးသက်လေပြင်း ကျေသကဲ့သို့လည်းကောင်း ..

ပဲကြီးကျ ချောင်းရေစိုးသံကဲ့သို့လည်းကောင်း အသံမျိုးစုံမြည်
၍ နေမရာ ထိုင်မရ ဖြစ်ကြရလေသည်။

စိတ်ကဗျာသစ်စာပေ

စိတ်ကဗျာသစ်စာပေ

၄ * ယောက်နှင့် (သနပျော)

ခွင့်ပန်ရ၏။

ခွင့်မပန်ဘဲ တောင်ခဲ့သော် မသက်ဘူးနှင့်ဆွဲလေ၏။ အခါး
စသင့်လျှင် ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ တားမြှင့်သားကောင် ပစ်ခတ်သတ်ဖြတ်မှု
နှင့် ပြီးစွာ အရေးယူခံရ၏။

သစ်လုပ်ငန်းကြီးထိုင်းကာား ...

ကျွန်း၊ ပျော်းကတိုး အင်၊ ကည်ငါး၊ ပိတောက်၊ သစ်မွေး
စသည့် သစ်သားအစိုးတန်သစ်များကို နေ့စဉ်ထုတ်လုပ်ရကား ...

သစ်ပင်များကို အချို့လောဘသားများက တရားမဝင် နီးယူ
ခုတ်လွှဲကြ၏။

ဦးမှန်ကန် ပိသွားလျှင် ...

ပုဒ်မ ခြောက်တစ်။ ၆ (၁)။

ရေများသစ်များကို ခိုးဆယ်ယူပြီး အီမိမှာသုံးခွဲခြင်း၊ လွှေ
ထောင်စက်နှင့် ခွဲစိပ်ခြင်း၊ ကျင်းမွှဲလွှာတိုက်ဦးခွဲခြင်းများ ပိသွားလျှင်
အဲဒါ ၆ (၁)။

အီမိရွှေမှာ ကျွန်း၊ ပျော်းကတိုးတုံးကိုများတွေ့လျှင် ဖော်ပြီ
၆ (၁)။

သိန္တုနှင့် ဦးမှန်ကန်အမည်ရင်းမှသည် ဦး ၆ (၁) (ဦးခြောက်
တစ်) ဟု အမည်တွေ့လေသည်။

တရားမဝင် သစ်သုံးခွဲသည်ကိုဖြင့်လျှင် သွားလေရာပါသည်
တံ့သိပ်တုံးနှင့်ထွေ့ အရေးယူရန်ဟု ချက်ချင်းသတ်မှတ်လေ၏။

သိမြော်၍ ရွာသူရွာသားတို့သည် တော်ခေါင်းကြီး ဦးခြောက်
တစ်ကိုဖြင့်သော် လွှာနှစ်ဗျာ ကြောက်နှုံးထိုးလန်းကြ၏။

ပြောရလျှင် ...

တော်ခေါင်းကိုဦးခြောက်တစ့်ကိုရှိနေမန်ကြယ်ဖြစ်ရုံး * ၅

သူတို့ရွာသားများသည် တရားမဝင်သစ်နှင့် မကင်းကြား အချို့
ခွဲနှင့် ပျော်းကတိုး ရေမြှုပ်တုံးများကို ဖော်၍ ဆယ်၍ လွှာပိုင်းတင်
သုံးခွဲကြသည်လည်းရှိ၏။

အချို့မသမာသူများ နီးယူခွဲခြင်း၍ လာရောက်ရောင်းချုပ်သည်
များကို လေ့၊ လူညံး၊ သမွန် ပတ်သောကများ ပြုလုပ်ရောင်းချုပ် အသက်
သူ့ဝါးဝါးကော်းပြုသည်လည်း ရှိ၏။

အမှန်အတိုင်း ပြောရလျှင် ဤရပ်ဝန်းကျင်သည် ...

တရားမဝင်သစ်နှင့် ကင်းသူနည်းပါး၏။ သို့သို့သိပ်သိပ်လုပ်
ခု၏။ နီးကြောင်းနီးစွာ လုပ်ကြရ၏။

လေ့အသစ်များမြှင့်လျှင် ဦးခြောက်တစ်က ဖော်။

“ဒီလေ့က ဘယ်ကျွန်းသားနဲ့ လုပ်တဲ့ဘဲလဲ”

“ဝယ်သစ်ပါ ... ဆရာကြီး”

“ဘယ်ကဝယ်တာတုံး၊ သူ့စိုးတွေ့ဆောင်ရွက် မဟုတ်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ မြှို့အစိုးရွှေ့ သစ်ဆိုင်ကပါ
ခင်ဗျာ”

“ဟုတ်ရဲ့လား ... မင်းတို့တို့ကို ညာလို့မရဘူးနော်။ ဒါနိုင်ငံ
ပိုင့် အစိုးတန်သစ်။ ပုဒ်မဘယ်လောက်လဲ သိလား”

“သိ ... သိ ... ပါတယ်ခင်ဗျာ ..၊ (၆) (၁)ပါ ခင်ဗျာ”

“ဒါဆိုပြော ... ဘယ်သူလာရောင်းသွားတဲ့ သစ်လဲ”

“မြှို့ဆိုင်ကပါ ဆရာကြီးခင်ဗျာ။ ဘုရားရှုံး နီးကြားပေါ်ရစေ
ခဲ့”

“ဘုရားက မဖွင့်သေားဘူး၊ စုဖို့ကြော်ဦးမယ်။ နီးကြားက နီးပြီး
ကျ လော်းကျမှ ပစ်မှာ။ မင်းတို့ သစ်ဆိုင်ကဝယ်တာမှန်ရင် အရောင်း

၆ * ယောက်ပြိုင်း (သနပျော)

အဝယ်ဘောက်ချာနဲ့ သစ်သယ်ခွင့်မျှောစာရှိသလား”

“များ ...”

“ဘောက်ချာနဲ့ မျှောစာရှိသလားလို့ မေးနေတာ”

“ရှိ ... ရှိပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ရှိရင် ... ခု ... ခု ဝါဘာယူ”

အဲဒီလိုများ ရစ်လျှင် ဒုက္ခရောက်ကရော။ အဲဒီနောက်
ဘောက်ချာကို အမြန်ရှာကြ၊ သစ်သယ်ခွင့် မျှောစာကို အမြန်ရှာကြ။
သားမယားများ ချက်ချင်း ကယာ်ကတန်း ဖြစ်ကုန်က
၏။

“ဘယ်နားမှာထားလို့တဲ့ ကိုတုတ်ကြီးရယ်”

“ထရုံမှာ အရင်တုန်းက ထိုးထားတယ်လေဟာ။ မြန်မြန်
လုပ်ပါ”

“ရှာတာပတော့ မတွေ့ဘူး”

“နှင့်ထိုးဘာတဲ့ရော”

“နော်း”

အဲဒီ ပိန်းမလုပ်သူက ရင်တုန်းပန်းတုန်းနှင့် ထသီဖာထဲ
ဘောက်ချာနှင့်မျှောစာ သေပြီးရှင်ပြီး ရှာရသည်။

“ဟာ ... သေနာမရ ... ကြာလှုချိလား တွေ့ပြီလား”

“မတွေ့ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲဟာ။ နှင့်သမီး မိကြက်တောကိုမေးစမ်း”

သို့နှင့် ထမင်းချက်နေသည် သမီးလုပ်သူကို ကိုတုတ်ကြီး
မယား မပြားကြီး ပြီး၍မေးခြင်းသည်။

“ကြက်တော်”

တော်ခြော်ပြီးမြောက်တစ်ရဲ ကျိုးစာန်းကြော်ဖြစ်ရပ်။ ၇

“ရှင် ... အမော်”

“လေ့စပ်စွဲ မြို့သစ်ဆိုင်က သစ်ဝယ်တဲ့ဘောက်ချာရော”

“မီးမွေးလိုက်ပြီ အမော်”

“အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား ကယ်တော်များဘုရား”

သို့နှင့် ကိုတုတ်ကြီး ခိုးကျွန်းသစ်ကို သိသိနှင့်ဝယ်သုံးသည်
သို့ပြီး ဦးခြောက်တစ်၏ အရေးယူခြင်းကို ခံရ၏။

နောက်ထိုး ရွာလူကြီးများ၊ ဆယ်အောင်ခါးများ၊ ရာအောင်ခါး
များနှင့် ရွာများနှင့်များ လိုက်လဲမေတ္တာရပ်သက်သောခုမှ အချုပ်ထဲ
ရောက် ထောင်နှစ်းစံရမည့်ကိုနဲ့ ကံကြီးစွာ လွှတ်ခဲ့ရ၏။

ဆိုရလျှင် ...

တော်ခြော်ကြီးသည် ရုတေဘဝန်ယူအုပ်ချုပ်ရသည် သစ်တော်
ခြော်ပိုင်းမှ သစ်ပင်သစ်လုံးများကို အလေအလွင့်နည်းအောင် အမြှေးချိုက်၏။ မျက်ခြေမပြတ်လည်း လိုက်လဲကြည့်ရ ထောက်လှစ်းလေ့
သော၏။

အချို့ ...

ကျွန်းတဲ့ ဖြတ်တုံးများကို နွားစာခွက်လုပ်ကြ
၏။ ဦးခြောက်တစ် မြှင်သွား သိသွားလျှင် ချက်ချင်း တာရားမဝင်သစ်
ဘဲဆိုတုံးလိုက်၍ အရေးယူ၏။ ပြီး ကျွန်းသစ်ရဲ တန်ဖိုးကြီးမှားပုံကို
သစ်ပင်ပျိုးသည်မှစ၍ အပင်ကြီးအောင် မီးတားလိုက်ပြုစုရသည်မှသည်
သင်းသပ်ချိန်၊ ခုတ်လဲချိန်၊ တော်ကိုင်ချိန်၊ ရေချာချိန်၊ ရေးခြောက်ရောက်
ချိန်၊ နိုင်ခြားတိုင်းပြည်များမှာ ဘယ်လိုတန်ဖိုးစွာ သုံးကြပုံများကို
အရှည်ကြီး ပညာပေးတရားဟောပြီးရောက် သူကိုယ်တိုင် အချုပ်ခန်း
သို့ ပို့လေ၏။

၁ * အောင်ညီရိုင်း (သန့်ကျွေ)

သိမြဲမြို့၏ ...

ရွှေနီးချုပ်စင်က ရွှေသူရွှေသားတို့သည် တော်ခေါင်းကြား
ဦးခြောက်တစ် ရွှေထဲဝင်ပြီး ဒေသစာရိုး တပည့်တပန်းများနှင့် လူညွှေ
လာတာမြှင့်လျှင် ရင်တုန်ကြလေ။

မျှော်နှာချို့သွေးရာ။

“နေကောင်းလား ... အဘာ”

ဟု ပဋိသန္တာရပြုရ၏။

“အဘာ ... အိမ်ဝင်ရေနွေးလေး သုံးဆောင်ပါ၌”

ဟု ခရီးသီးကြိုရ၏။

“ဆရာတိုး ... မင်္ဂလာပါခင်ဗျာ”

ဟု ဖော်ရွှေးပေးရ၏။

ဦးခြောက်တစ်ကား မယူးလျှင် ပြောရရှိရ အလွန်ကောင်း။ သူများမူးလာလျှင် ရွှေထဲက မသက္ကာသည့်အိမ်ကို ဝင်ရှာ၏။
နွှေးစားခွဲကို ကျွေးစွဲကိုကို ကြည့်၏။

အိမ်တိုင်ကို စစ်ဆေး၏။

လျေား သုမ္မန်ကို စစ်ဆေး၏။ စားပွဲ၊ ကုလားတိုင်များကို
စစ်ဆေး၏။ ဆင့်၊ ထုတ်၊ ယောက်များကို စစ်ဆေး၏။

သစ်သားများ သစ်လွှင်နေလျှင် မေးတော့ပြီ။

မှန်မှန်ကန်ကန် ဖြေနိုင်လျှင်ဖြေ့ မဖြေနိုင်လျှင် တစ်နှစ်င်
တစ်စင်ပါ အချုပ်ထဲဝင်ပေါ်ရော့။

| |

ဤသစ်တော်ကြို့ရိုင်းရဲ့ အဝင်လစ်းမမှာ အထိကရဟု အမည်
ပေးထားသော ညောင်အိပ်ကြီး တစ်ပင်ရှိလေ၏။

ရွှေသူရွှေသားတို့သည် တော်ဝင်၍ သစ်ဥသစ်ဖူ ဆောင်း မျှော်
ဝါး၊ စားဖွယ်များ ဝင်ရှာကြလျှင် ...

တရားဝင်သုံးစွဲလွှင့်ရ ဝါး၊ ထင်းများ ခုတ်ကြလျှင် ...

တစ်နည်း ... ကြက်ငါက်သားကောင် ဝင်ရှာကြလျှင် ဤ
ညောင်အိုကြီးမှာ ဦးစွာဝင်၍ စားဦးစားများလေးများ အလျင်ဆက်
ကြ၏။

“အဘိုး ... သားတော်၊ သမီးတော်များ တော်ဝင်ရာမှာ
အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါ၊ ဦးချို့ရှိသော သတ္တဝါ၊ အစွယ်ရှိသော သားရှိင်း

၁၁ * ယောက်နှိပ်း (သနပျော)

သားရ သတ္တဝါများရ ဘေးရန်နောင့်ယုက်မှုများမှ ကင်းဝေးရန် ကာကွယ်
စောင့်ရောက်တော်မှုပါ အဘိုးခင်များ။ စားဦးစားများလေးများ ဆက်သံ
ပါတယ်။ တော့မပျောက် တောင်မများက်ရအောင်လည်း ကြည့်ရှုစောင့်
ရှောက်ပါ အဘိုးခင်များ”

အဲဒီလို ညောင်ပင်ကြီးရှိ ရုက္ခိုး ခေါ် နတ်ကြီးအား စားဦး
စားများလေးများ တင်ဖြောက်ပသ၍ တော်ကြရ၏။

မိုက်ဘင်းများရ၏။ မျှစ်ကောင်းများရ၏။ သားကောင်များရ
၏။ ခြေခံခေါ်လက်ခင်းသာ၏။ ဖြေခံးများရှင့် လွှဲခဲ့ရ၏။ ဆင်၊ ကျား
သစ်ကြော်၊ ဝက်ဝံ၊ ခွေးအတိုက်ရန်မှ ကင်းဝေးကြ၏။

သားရှင်းသားရုများနှင့် အကြောင်းအလျင်းမသင့်၍ မတွေ့
ကြရသည့်ထိုင် တော်နွော့ရွှေသားတို့၏ မိရိုးဖလာ ရှေးရှိခွဲပလေ့
အရ ဤတော်အဝင်မှ အဘိုးရုက္ခိုးကြီး စောင့်ရောက်သည်ဟု အရှုံးခွဲ
ယူဆကြ၏။

လိုင်စင်ရ မှုဆိုးကြီးများလေည်း ဤတော်နက်ကြီးသို့ ဝင်လျှင်
မှုဆိုးပလေ့အရ ဤအတိကရ ညောင်ပင်ကြီးမှာ ပူဇော်ပသရန် ပြော
ဆို၍ အမဲလိုက်ကြ၏။

ကျော်ဆန့်နှင့်သားကောင် ရှောင်မလွှတ်လို့ သေကြရသည့်
တိုင် ရွှေခံမှုဆိုးများက အဘိုးက စားကွင်းစားကွက် ကြည်ကြည်ဖြာဖြာ
ပေးသည်ဟု ကျေးမှုများတင်ကြ၏။

ကျေးမှုရှင်အဖြစ် သတ်မှတ်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ခနော်ခန့် ကပ်ရိုက်ထားသည့် သစ်သားစင်အဆွေး
လေးရှင့် နတ်စင်မှာ ...

သပြောလည်း ရှိ၏။

တော်ခေါ်ကြီးရောက်တစ်ရဲ ကိုရာသနကြပ်ပြစ်ရုံး ၁၁

ကြက်ဥအစိမ်း အကျက် ရှိ၏။

လက်ဖက်ပွဲရှိ၏။ ကွမ်းယာရှိ၏။

ငုက်ပျော့ အုန်းသီး ရှိ၏။ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်တို့
၏။ ရချမ်းရှိ၏။ အသားဟင်းတုံး၊ ဝါးဟင်းတုံးမှသည် ကန်စွန်း
ခွဲက်ကြ၏။ ဂွေးတော်ရွှေက်ဟင်းချိအထိ ရှိ၏။

ရုက္ခိုးကြီး စားသည်မစားသည် ဘယ်သူမှမဖင်ကြ။ တော်
ကျိုးကောင်းကြီးများကား ဤနှင့်ယုက်စွာ ထိုးသိတ်စားကြသည်ကို အများ
ကြပ်ကြလေ၏။

အောက်ပြုတော်သည်များကို မှဆိုးခွေးများ၊ ရွှေခွေးများ
လုယက်ကိုက်ခဲ၍ စားကြသည်ကို သွားသွားလာလာ လူအများ နေ့စဉ်
ပြင်ကြရလေ၏။

ညောင်အုပင်ကြီးမှ ရုက္ခိုးအမည်ကိုလည်း “ဦးမျက်နှာပြား
ကြီး” ဟု ခေါ်ကြ၏။

ဦးမျက်နှာပြားကြီးသည် အင်ထိပ်အစိုးရ သစ်ထုတ်လုပ်ရေး
လုပ်ငန်းဖြစ်သော ဘုံတော်သားမား သစ်လုပ်ငန်းများ ကောင်းစားစဉ်
က တော်ခေါ်ကြီးဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြ၏။

တစ်နေ့ ဆင်ရှင်းနှင့်တိုးပြီး ဆင်နှင်းခံရကာ ပြားချပ်ကြဖွဲ့
ပြီး ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့ရ၏။

သေသည့်နေရာကလည်း ဤညောင်ပင်အောက်မှာဟု ရှေး
လုကြီးသုမ အသက် (၉၀)ကော်တို့က ဆိုကြ၏။

ဦးမျက်နှာပြားကြီးသည် ယခုတော်ခေါ်ကြီး ဦးမြောက်တစ်
လို့ မကြမ်း၊ သူ့ကို ရွှေသူရွှေသားတို့က ချမ်းကြသည်တဲ့။ လိုချင်တာ
လေးပြောပြီး ခုတ်လျှင်လည်း အလွယ်တကူ ခွင့်ပြုသည်တဲ့။ လူပို့ကြီး

ဆိုတော်သစ်စာပေ

ဆိုတော်သစ်စာပေ

၁၂ * ယောက်ပိုင်း (သနပျော)

ဟုလည်း ဆိုသေး၏။

ဦးမျက်နှာပြားကြီး ဆင်ဆိုးနင်း၍ သေပြီးသောအခါ ဤ
ညောင်ပင်ကြီးမှာ မကျွတ်မလွှတ်ဘဝနှင့် မိန့်ပြီး ဤသစ်တောနက်
ကြီးခုံင့် မိန့်လုပ်ကိုင်စားသောက်သူများကို စောင့်ရောက်သလိုလို ဆိုကြ
၏။

အပိုမက်ပေးသည်တဲ့ ၀။။

ရုံလည်း ကြည့်ရှုကြပါ။ မင်းတို့လည်း ငါ စောင့်ရောက်ကြည့်ရှု
မည်ဟု ဆိုသည်တဲ့။

အဒါ အစဲ့ဖို့အထိုးရ ဘုံသောဘားမားကဗျာထိုးလက်ထက်က
ရာဇ်ဝင်နောက်ခဲ့။

အဲဒီအချိန်ကစ္စ၍ ဤညောင်ပင်မှာ ဦးမျက်နှာပြားကြီး ရှာ့စုံး
ဘဝ နှုတ်စိမ့်ဘဝနှင့် မိတ်ငွေတိုင် စောင့်ရောက်သည်ဆိုကာ တောင်
သူများ ရှိသောလေးစားသနားကြင်နာစွာဖြင့် စားဦးစားဖျားလေးများ
လှူဒါန်းခဲ့ကြ၏။

လွှတ်လပ်ရေးခေတ်တုန်းက ဤညောင်ပင်မှာ နှုတ်ကွန်းစင်
လေးတစ်ခု ရွာသွေ့ကြီးက လုပ်ပေးခဲ့ဖူး၏။

တော့ဆင်အုပ်ခုံင့်တွေပြီး မျက်စိနောက်လို့လားမသိ နှာဖောင်း
နှင့် ကလော်သွားရာ တစ်စစ် ပျက်စီးသွားခဲ့၏။

သည်နောက်ပိုင်း မည်သူများ နှုတ်စင်လုပ်မပေးခဲ့ကြ။ လွှတ်
ထပ်ရေးရပြီးနောက်ပိုင်း ငင်းညောင်ပင်နေရာဝန်းကျင်သည် ရွာလေး
ဝန်းကျင် ဖြစ်လာခဲ့၏။ လူနေတော့စင်အနီး ဖြစ်သွားခဲ့၏။

နှုတ်စင်သေးသေးလေး ညောင်ပင်မှာ ကပ်နှုက်ထား၏။ ကာလ
ကြာတော့ အမိုးပင်မရှိတော့။

ဂိတ်ကျေသာစာပေ

တော့ကြီးများကြောက်တစ်ခု ကိုရှုစာန်ကြယ်ဖြစ်ရပ် * ၁၃

တော့ကြီးများခဲ့၏။

သားအစဉ် ဖြေးအဆက်တို့သည် ရွှေးရှိုးအစဉ်အလာ ရပ်
စလေ့ ရွာလေး တော့လေးအရ ငင်းရှုကွဲစုံး ဦးမျက်နှာပြားကြီးကို
တော့ဝင်တိုင်း စားဦးစားဖျားလေးများ ဆက်ကပ်လှူဒါန်း၍ ရှာ့စုံး
ဦးမျက်နှာပြားကြီး စားရေးသောက်ရေး အခက်အခဲ လုံးဝမရှိခဲ့။

တစ်ခုတော့ ထူးဆန်း၏။

တော့မဝင်သင့်လျှင် ရှာ့စုံး ဦးမျက်နှာပြားကြီးက တစ်ခု
မဟုတ်တစ်ခု နိမိတ် ကြိုပေးလေ့ရှုသည်ဟုဆို၏။

ဥပုံ၊ သွားကာနီး ခလုတ်တိုက်လဲတာမျိုး။

သစ်ငုတ်ဆူး၊ ငုတ်ရွှေးတာမျိုး။

ဦးခေါင်းကို ကျိုးကန်းဆိုတ်တာမျိုး။

မြော်ပြီးများ ရွှေ့လမ်းကန် ကန့်လန့်တားနေတာမျိုး ၀။

အဲဒီလို့ နိမိတ်ပြုသတိပေးလျှင် အချို့ တော့မဝင်ကြ။ သတိ
မမှတ်၍ အရွှေ့နှင့် တော့ဝင်ကြလျှင် ၀။

တော့ပျောက်တာမျိုး။

မျက်စိလည် လမ်းရှာမရတာမျိုး။

ဟင်းဖျော်ကြိုး ၏၏ နားရွှေက်တိကျားနှင့် ကြောရတာမျိုး။

ငန်းမြော်၊ ငန်းတောင်း၊ ငန်းပုတ် အလိုက်ခံရတာမျိုး။

သရုအရွောက်ခံရတာမျိုး ၀။

မကြာခဏကြိုးပြီး သေပြီးရှင်ပြီး ဖြစ်ခဲ့ရသည်ဟု ပြော
စကားဆိုစကား ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်အဆန်းများ မှုခဲ့သည်ဟု ဆို
လေ၏။

* * *

ယခု မှန်းကိုချက်ကောင်းတို့ မှန်းတစ်စွာအား ဦးမျက်နှာ
ပြားကြီး မှတင်းနေထိုင်ရာ သက်တမ်းရင့် ညောင်ဒါပင်ကြီးများ နတ်ကွန်း
နိုင်ဆိုင်ခန့်ခွင့် ကျကျနှစ်တစ်ခု စုပေါင်းဆောက်လုပ် လျှော့နှုန်းကြလေ
၏။

လျှော့နှုန်းကုသိုလ်ပြုခြင်းကလည်း အကြောင်းရှု၏။
တစ်နေ့ ...

တူမီးသေနတ်များ ဒုံးလေး လျှော့များနှင့် အမဲလိုက်ရန် လာခဲ့
ကြပြီး ဦးမျက်နှာပြားကြီးကျောင်ပင်မှာ သားကောင်ကြီးများရရန် ဖေတ္တာ
ရပ်ခဲ့ကြ၏။

စိတ်ကျားသစ်တာပေ

တော်ဝါးပြီးမြောက်တစ်ရဲ ကွိုရှာန်းကြပ်ဖြစ်ရပ် ။ ၁၂

“အဘိုး ... သားကောင်ကောင်းများရအောင် ကူညီပါ။ ရခဲ့
ရင် အဘိုးကျေးဇူး မမေ့ပါဘူး။ ခြေခင်းလက်ခင်းသာ၍ အန္တရာယ်
ကင်းသားရှင်းအောင်လည်း စောင့်ရောက်ပါအဘိုးခင်ဗျာ”

အဲဒါ စားကောင်းသောက်ဖွဲ့ဖြူး ပူဇော်ပြီး လက်နက်များ
ထောင်၍ ပသကြ၏။

အဲဒီမှာ တူမီးသေနတ်က အလိုလို ဖီးနိုးထွက်လေ၏။ သူတို့
လွန်စွာအုံသွေး ဝမ်းလည်း သာကြကုန်၏။

ကံကောင်းလေစွာ ...

ထိုနေ့များက သည်တော့မှ တော့အုပ်ပြီး ဦးခြောက်တစ်
မြို့တက်၍ အစီရင်ခံစာသွားတင်နေရကား သူတို့မှုဆိုးများကို မေးလား
မြန်းလား လုပ်မည့်သူလည်းမရှိ။

တော့ကျော်ပြီး နက်လွန်းတော့လည်း သစ်ကွက်လွန်ငန်း
နှင့် ဝေးရာအရပ်မှာ အမဲလိုက်သည်မို့ ဟိုဘာက်သည်ဘက် သေနတ်သံ
သိပ်မကြားရ။

သူတို့က နှစ်ပေါင်းများစွာ အမဲလိုက်နေ၍ သစ်တော့မှ တာဝန်
ရှိသူ လူသစ်များထက် တော့ပိုကွဲမြဲ၍ ခြေရာဖျောက်ကောင်း၏။

ထိုနေ့က ကိုချက်ကောင်း၊ ကိုယ်ပေါ်တို့နှင့် သူကြီးသား ကိုလဲ
ကြီးတို့အုပ်စု တော့ဝင်ကြီးသုံးကောင်း၊ စိုင်ထီးကြီးတစ်ကောင်နှင့် ဒရယ်မှ
နှစ်ကောင်ရုံးရကား တစ်နေကုန် သယ်ယူခဲ့ရ၏။

ကံကောင်းချင်တော့ ဒဏ်ရာပြီး လဲခဲ့ပုံရသည့် ဆင်သေ
ပုပ်တစ်ကောင်မှ အစွယ်နှစ်ချော့ဗီးလည်း ရခဲ့ရကား ...

အားလုံးကို ရော်းချခဲ့ပေ ယူလိုက်ကြသောအခါ အားလုံး
တစ်လာမကဝင်ငွေများ ရရှိခဲ့ကြတော့၏။

စိတ်ကျားသစ်တာပေ

၁၇၈ ယောက်ပြုရှင်း (သနပျော)

သိန့်င့် ကိုချက်ကောင်းတို့လူစု ညောင်အိုပင်ကြီးမှာ နတ်ကွန်း
ငင်တစ်ခုကို ကျကျနှင့် ခိုင်ခိုင်ခဲ့ခဲ့ ဆောက်လုပ်ခဲ့ကြ၏။

ရွှေလက်သမား ဦးကျောက်ခဲကိုယ်တိုင် ရွှေပေါ်ကျကျနှင့်ထိုး၍
သွေ့ပြားအဟောင်းလေးများဖိုးပြီး ဆောက်လုပ်ခဲ့ရကား နတ်ကွန်းစင်
လေးသည် ပြောင်ပြောင်လက်လက် သားသားနားနားနှင့် ကြည်ညို
ချင်စရာလေးဖြစ်၏။

ယိုးဒယားပန်းခက် အကြမ်းလေးများပါ ကွပ်ပေးကွန်းပေးလိုက်
ရကား ...

နတ်ကွန်းစင်သည် လူတစ်ယောက် ဝင်အိပ်လဲတိုင်နေလို့ရ^{အောင်} တင့်တယ်ခန့်သူးနေ၏။

အဲဒီနတ်ကွန်းစင်မှာ ပန်းအိုးသုံးလုံးတင်၏။

ရေချမ်းအိုးတင်၏။

ငှက်ပျော့ချုန့် ပြောဆိုအပ်၏။

တော်ဝင်သူတိုးသည် ရွှေသူမှာအစ မှစိုးများအဆုံး သစ်
လုပ်သားများအလယ် နတ်ကွန်းစင်လေးကို လွှန်စွာသဘောကျ နှစ်ခြိုက်
ပြီး စားပြီးစားများလေးများ လိုလိုလားလား လှူဒါန်းပသရသည်ကို
ကျေနှင့်ဝင်းသာရှိကြလေ၏။

အပြန်မှာ မောမောနှင့် နားနေလို့ရသည် ညောင်ပင်ရိပ်ကွန်း
သာယာလေး ဖြစ်လာခဲ့လေ၏။

သို့ဖြစ်၍ ...

တစ်ညွှန်သာအပါ ... မှစိုးခေါင်းဆောင်ဖြစ်သူ သူကြီးသား
ကိုပဲလကြီးကို ရှုကွဲဖိုးကြီးက အိပ်မက်ပေးလေ၏။

တော်ဝင်ကြိုးပြောကြတဲ့ ရှို့သန်ကြယ်ဖြစ်ရပါ ၁၇၉

ကိုပဲလကြီး အသက်တစ်ရာခန့်ရှိပုံရသည် သောင်ထုံးနှင့်
အဘိုးအိုးတစ်ယိုးကို တွေ့ရတဲ့။ နှုတ်ခမ်းမွေးဖြူဖြူများက ပါးစပ်တဲ့မှာ
ကုပ်ဝင်နေ၏။

အဘိုးအိုးသည် အကျိုးအဖြူအိုးဖြစ်ဖြစ်ပြီး တောင်ရေးတစ်ချောင်း
ကိုထောက်၍ ရုပ်နေ၏။

“အဘိုး ... ဘယ်သူတုံး။ အဘိုးကို ကျွန်းတော်တို့ တစ်ခါမှ
မဖြင့်ရှုံးပါလား”

“မင်း ငါ့ကို မသိဘူးလား”

“မသိဘူး။ အဘိုး ... ဘယ်ရွှေသားလဲ ခင်ဗျာ”

“ငါ ရှုကွဲဖိုး ဦးမျက်နှာပြားကြီးပဲ”

“များ ... ရှုကွဲဖိုး ဦးမျက်နှာပြားကြီး”

“အိမ်း ... ”

ကိုပဲလကြီး ဝမ်းသာလွန်း၍ ဦးကျိုးချုပ်လိုက်၏။

“အဘိုး ... ဘာအလိုရှိလိုလဲ။ ကျွန်းတော်တို့မှာ ပြောမှား
ဆိုမှားများရှိလို လာခဲ့တာလားဟင် အဘိုး”

“မဟုတ်ပါဘူး သားရပါ။ မင်းတို့ကို ကျေးဇူးတင်လိုပါ။ ငါ
ဒီညောင်ပင်မှာ နေတာကြောပြီ။ ခုလို ကျွန်းတော်တို့ကို တားကောင်း
သောက်ဖွယ်နဲ့ နေခွင့်မရွှေ့ဘူး။ ခုမှ မင်းတို့ကောင်းမှုနဲ့ နေခွင့်ရတာ။
အဲဒါ ကျေးဇူးတင်လို လာပြောတာ။ ရှိုရှိသေား ကောင်းကောင်း
မွန်မွန် လုပ်ကြရိုင်ကြား။ အဘိုး မင်းတို့အားလုံးကို လိုအပ်သလို စောင့်
ရောက်ကြည့်ရှုမဟု။ ကြားလား ... ”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ကဲ ... အဘိုး ... ”

“သွားမယ်”

၁၀ * ယောက်ပြီးစိန်း (သနပျင်)

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ ... အဘိုး ... အ ... ဘိုး ... ခကု”

ကိုပဲလကြီး အိပ်မက်ကနေ လန့်နှီးခဲ့သည်။ အနီးမှာ ညျှော် အိပင်မှ အဘိုးရှုံးစိုးကြီးမန္တူ။ ညျှော် မဟူရာရောင် မူာ်ပိန်းနေ၏။

မိုးလင်းတော့ ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်း မူဆိုးကိုချက် ကောင်းတို့အား ပြောပြလိုက်သောအခါ အားလုံးဝင်းသာအဲ့ထဲ့လို့မဆုံး။

ငှုံးသတင်း ရွာထဲရပ်ထဲမှာ ချက်ချင်း ပျုံသွား၏။

အချို့က ကိုပဲလကြီး ဖင်ခေါင်းကျယ်တာဟု ဆို၏။

သူတို့က နတ်ဂွန်းလုပ်တာ ထင်ပေါ်ချင်လိုဟု ပြောကြ၏။

ယုံကြည်သူများက ပို၍ ယုံကြည်ကိုးစားကြ၏။ ယုံကြည်သူ အချို့နှင့် သင်းတို့ မူဆိုးတစ်သိုက်အား ကြည့်မရသူများက ချွှန်တွန်းကဲ့ရဲ့လျော် ပြောင်အပုပ်ချကြ၏။

* * *

[၄]

တစ်နေ့သောအခါ ပြသေနာတာက်လေ၏။

တောာခေါင်းကြီး မြို့မြို့ ပြန်ရောက်လာ၏။ မြို့ပေါ်မှာ ဆရာ သမား လူကြီးလုကောင်းများနှင့် ဆက်ဆံနေရ၍ သူ လွတ်လပ်စွာ သောက်ခဲ့ရ။

သို့နှင့် တောာခန်းသို့ ပြန်ရောက်သည်နှင့် မြို့မြို့လာသော အိုး(လို)ဘရန်ဒီကို ဖွင့်၍ တပည့်သားများ ရှာဖွေချက်ပြုတ်ထားသည့် တောာက်သား၊ ရော့သား၊ မောက်ချေးခါး အမြည်းများဖြင့် အားရ ပါးရ သောက်တော်မူလေ၏။

သောက်၍ဝြုံး မူးယစ်လေသောအခါ ...

စိတ်ကုသိသစ်စာပေ

“ဟောင်သာင်း”
 “ခင်ဗျာ ... ဆရာတိုး”
 “ဘဝိန်”
 “ရှိပါဆရာတိုးခင်ဗျာ?”
 “သိန်းဝင်း”
 “အသင့်ပါ ဆရာတိုး”
 “လေးမောင်”
 “အမိန့်ရှိပါ ဆရာတိုးခင်ဗျာ”
 “ရွာထဲကို သွားမယ်”
 “ဘာသွားလုပ်မလိုလဲ ဆရာတိုးခင်ဗျာ”
 “ဆရာတိုး ခရီးပန်းလာတဲ့ဥစ္စာ။ လျောင်းတော်မူပါခင်ဗျာ”
 “စိုး ... ရွာထဲမရောက်တာ ကြောပြီကျား။ အေး ... အေး ...”
 ဒီမှာ မူဆိုးကြီးလေးမောင်က ချွဲန်လေ၏။ ပင့်လေ၏။
 “ဆရာတိုးကို မဖတိန်က ပေးနေသဥုံး။ အေး ...”
 “ဟတ်လား ... ဘယ် ... ဘယ်ထိုး ... များ ... မေး ... မေး ... အေး ... အေး ...”
 “အစိုက်မြောက်တစ် မြို့ကပြန်ရောက်ရင် လက်ဆောင်လေး ဘာလေး ... ပေးဖို့ မမေ့ပါနိုးတဲ့ ... ခ ... ခ ... ခ ... ခ ...”
 “ဟတ်လား”
 “ဟတ်ကဲ့ ခင်ဗျာ”
 “အဟီး ...”

တောခေါင်းကြီးအောက်ဘက်ရဲ့ ဂျို့ရာန်ကြို့ပြစ်စ်ဗျား။ ၂၁
 မြင်းဟိုသည်မဟုတ်ပါ။ လူပျော်သိုးကြီး ခ တောခေါင်းမြောက်
 ဘင် သွားပြု၍ မြို့နှင့်ရေယာကြောင်း ရယ်လိုက်သံသာဖြစ်ပါသည်။
 “တပည့်တို့”
 “ခင် ... ခင် ... ချု”
 “သွားကြိုး”
 “ဟတ်ကဲ့ ... ဆ ... ဆ ... ရှိုး ... ခ ... ခ ... ခ ...”
 အားလုံး နေရာမှ ထလိုက်ကြ၏။ ဒယ်ဒယ်လိုင် ကြိုးကြီးကျော်
 ထုတ်ဝင်သည့်စတိုင်(လို)။ ပြီး ... တောခေါင်းကြီးက လွယ်ဒီတိုက်
 သွားချုပိုက်၏။ အေကြီးစတ်စနှင့် ဖဲထားတစ်ထည် ကျလေ၏။
 “ဆရာတိုး ... ဒါ ... ဒါ ... ဘယ်သူ့ဖို့လဲ ... ဟင် ... ဟင် ...”
 “စိန် ... စိန် ... အတွက်လေ ... အေး ... အေး ... အေး ...”
 “မိုက်တယ်ဗျာ ...” ကိုင်း ... ကြွေတော်မူပါ ... ဆရာရှိုး
 ခင်ဗျား”
 တောခေါင်းကြီးသည် သွားလေရာသိသည့် တံဆိပ်တုံးမျိုးစုံ
 နှင့် လွယ်ဒီတိုက်းကိုလွယ်၍ ရွှေကထွက်၏။
 မူဆိုးကြီးလေးမောင်က ပုဆိုးအေးပေါ်နှင့် နှစ်လုံးပြားသေနတ်
 တဲ့ ပြောင်းမှုကိုင်ထမ်း၍ လွှာပန်းလေးမွေ့နှင့်သီချင်းကို ဟန်၏။ ရွာခွဲး
 ချားက ဟောင်ကြ အူကြ၏။
 စာရေးကြီးသိန်းဝင်းက ပုဆိုးစကို ကိုင်၊ ၁၅။ က,၆၅။
 ဒီလိုနှင့် အပျို့ကြီး မထွားစိန်အိမ်ရွှေသို့ ရောက်လာ၏။ ရွာ
 သားတို့ကား တောခေါင်းကြီးနှင့်အဖွဲ့ ရွာထဲဝင်လာ၍ လန့်နေကြ၏။

၂၂ * ယောက်ပြီးစိန်း (သနပျင်)

အချို့က သစ်တို့သစ်စသစ်လုံးများကို ဖွက်ကြရှုက်ကြ၏။
“ထွား ... ရေ ... အော့ ... အော့ ...”
“စိန့် ... စိန့် ... ရေ ... အော့ ... အော့ ...”
“ဘယ်သူတဲ့တော်”
“ကိုကြီးပါ ... တစ် ... တစ်ပါ ... အော့ ...”
“ခြော် ... အစ်ကိုတစ်ပါလား။ ကြပါရင် ... ကြပါ ...
မြို့ကိုသွားတယ်ဆို”
“ဟုတ်ပါ ... ဟုတ်ပါ”
“စိန့်အတွက် ဘာပါလဲဟင်”
“ဟောဒီမှာ ... အဲထိစိန့် ဖောက်၍ လိုက်ရဲ့လားဟင်။ ကပ်
ကြည့်စင်း။ အော့ ... ရှိ ...”

ပြောရင်း ဖေကိုယျှုပြီး ကော်ရဲလက်ရဲ အပျို့ကြီး မထွားစိန့်
ကိုယ်ပေါ်မှာ ကပ်၏။ ကြည့်၏။
“တပည့်တို့ ... လိုက်ရဲ့လားဟော ... အော့ ...”
“လိုက်ပါတယ် ဆရာကြီး”
“ပိုတောင် နှသွားသလိုပဲ ခင်ဗျု ... အဟဲ ...”
“ရုပ်ရှင်မင်းသမီး တင်တင်မှုအတိုင်းပဲ ခင်ဗျု”
သိန်းဝင်း၊ လေးဟောင်နှင့် မြတ်မင်းဟန်အမည်ရှိ အလကား
ရလျှင် သေအောင် ချီးထွက်အောင် သောက်ကြသော တပည့်အကောင်း
စားများက ချွှန်ကြပုံးကြသော် တော့ခေါင်းကြီးရော အပျို့ကြီး မထွား
စိန့်ပါ နွားပြာကြီး အောက်သွားလွှတ်သကဲ့သို့ ပါးစပ်ကြီးဖြူ သွားရော
များကျ အာယ်ပေါ်နဲ့ဟောင်ကာ ရွှေဘောတော်ကျကြလေ၏။
သည့်နောက် ...

တော့ခေါင်းကြီးပြုပြုကိုတစ်ရဲ ရှိနှိမ်နှုန်းကြယ်ဖြစ်၏ * ၂၃

အပျို့ကြီး မကပ်စေးနဲ့ကြီး မထွားစိန့်ချကျွေးသည့် အာဒီ
ပုံတိုးဖုတ်များကို ဆီဆားနဲ့ ပြောင်သလင်းခါအောင် တို့စား မျှော့
ပြောနာက် ရွှေသလဲသို့ စစ်ဆေးရေးဝင်လိုက်းမည်ဟု ဂုဏ်ယူဝံကြား
ဘားပြောပြီး ထဲလိုက်လေ၏။

မှန်းကျော်ကြီး လေးဟောင်ကား ဆရာသမား ရည်းစားရော
သ ထည်ဝါစေရန် နှစ်လုံးပြူးသေနတ်ကို ကလစ်ခနဲမြည်အောင်
ဘားတင်ချိန်ပြီး ခြေပေါက်ဝှုံ စောင့်စားနေ့လေသတည်။

သိနှင့် ... ဒါးယောက်သား ဟိုအိမ်ကို မသက်ဘာလိုကြည့်လိုက် ဒီအိမ်ကို မသက်ဘာလိုကြည့်လိုက်လုပ်ပြီး မေးလိုက်မြန်းလိုက်လုပ်၍ လာခဲ့လိုက်ရာ ...

မကြာခင် ...

ညောင်အိုပင် နတ်ကွန်းစင်ရွှေသို့ ရောက်လေ၏။

“ဟ ... သိန်းဝင်းရ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ညောင်ပင်အောက်က ဘာတုံးလဲဟာ”

“နတ်ကွန်းစင်ပါ ဆရာကြီး၊ အေး ...”

တော်ခေါင်းကြီးသို့မြောက်ဘစ်လဲ ကိုရှာသန့်ကြယ်ပြစ်ရပ် * ၂၂

“ဒါ ... အရင်က ။ ... ဒါ ... ဒါ ... မဖြင့်မိပါဘူးဟာ”

“အောက်တာ နှစ်ရက်ပဲရှိသေးတယ် ဆရာကြီးခင်ဗျာ”

“ဟေး ... ဘယ်သူတွေ အောက်သတုံးဟာ”

“ဉာသားတွေနေမှာလဲ ... ဆရာကြီးရယ်”

“နော်း ... အေး ... ဂေး ...”

တော်ခေါင်းကြီး ဦးမြောက်ဘစ်သည် သူ့ဝါသအတိုင်း လွယ်ခဲ့တို့ကိုလွယ်ရင်းမှ နတ်ကွန်းစင်ကြီးကို သေသေချာချာ လူညွှန်တို့ကြည့်ရှု၏။ အနီးကပ်ကြည့်၏။ သစ်သားများကို ကိုင်တွယ်ပွဲတ်သပ်ကြည့်၏။ နမ်ကြည့်၏။

ပြီး ... မျက်လုံးနှစ်လုံးခဲ့၍ မေးကြားများ ထောင်ထလာ

၏။

“သိန်းဝင်း”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ဒါ ... ဒါ ... ဘာသစ်နဲ့ အောက် ... ထား ... လဲ ... သီ ... သီလား”

“တေား ... တေား ... သစ် ... နှဲတို့ ... သ ... ဆရာကြီး”

“မင်းအမေကလွှား ... တော်ခေါင်းကတော့ ... အေး ... လဲ ... မင်းမြော့မှလား ... နှီးကိုလေးတောင်သို့စွာ့။ ဒါ ... ဘာသစ်လဲ သီလား”

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”

“ကျွန်းသစ်ကွဲ ... ကျွန်းသစ် ... ကျွန်းသစ်”

“များ ... ဟုတ်ရဲ့လား ဆရာကြီးရာ”

၂။ အောင်သီရိုင်း (သနပျော)

“အံမှ ... ပါတောခေါင်းလုပ်လာတာ ပါမွေးစားသား သိတော်တင်ပျောတော် မိန့်မရနေပြီ။ ပါ လူညွှန်ချင် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်းမှ သက်ရင့်ကျွန်း အကောင်းစား”

“များ ...”

“ကြာတယ်ကျာ ... သိကြရောပေါ့ကျာ”

ဒီမှာပဲ တောခေါင်းကြီး ဦးခြောက်တစ်သည် မှုးကြောင်ရှာကြောင်နှင့် လွယ်အိတ်ထဲမှ တံဆိပ်တုံးကြီးကို ကောက်နှိုက်ပြီး နတ်ကွန်းစင်၏ ခါးပန်းသားကို အုံးခနဲ့ ထူလိုက်၏။

အောင်လဲတော် အသားတံဆိပ်သည် နတ်ကွန်းစင်ခါးပန်းမှာ တုံးခါး ခွဲနှစ်ထင်သွားလေ၏။

“သိန်းဝင်း ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာ ... ရှိုး ... ဟီး ... ဟီး ...”

“ဒါ ... ကျွန်းသား သက်ရင့်၊ တရားမဝင်သစ်နဲ့ ဆောက်ထာတာ။ ဒီကျွန်းသစ် ဘယ်ကရာယ်လဲ။ နိုးသစ်လား၊ ဝယ်သစ်လား၊ ရေမြှုပ်တုံးသစ်လား။ ခုချက်ချင်း ရွာထဲမှာ သွားစုံစမ်း။ နိုးသစ်၊ ရေမြှုပ်သစ်ဆိုရင်တော့လားကျာ ... ခွဲ့မသား သူရိုးတွေ ထောင်ကို ကျေစေမဟေ့ ... ခြောက်တစ်ကျာ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

| ၆ |

□

ထိနေသာက သူကြီးသား ကိုဗလဲကြီးကို ညောင်အိုပင်ရှုကွဲ့
ကြီးက အိုပ်မက်ပေးလေ၏။
အိုပ်မက်ထဲမှာ ရှုကွဲ့ကြီးသည် ချွေးသံခွဲနှင့် မောဟိုက်အရေးကြီးနေပုံရှု၏။

“ဗလကြီး ... ဗလကြီး”

“အဘိုး ... အဘိုး ရှုကွဲ့ကြီး ... ဘာဖြစ်လိုလာင်”

“ပါကို ... ပါကို ... ကယ် ... ကယ်ကြပါဦးကျာ ...

ကာ ... ဟာ ...”

“ဘာဖြစ်လိုလဲ ... အဘိုးရဲ့ ပြောပါဦးခင်ဗျာ။ ဘာလိုလိုလဲ”

၂၁ ဗောဓိပြုခိုင်း (သန့်ယွင်)

“ဟို ... ဟို ... တော့ ... တော့ခေါင်းကြီးနဲ့အဖွဲ့ ငါ့မှတ်
ကျွန်းကို ရောက်လာပြီး မင်းတို့ဆောက်ပေးခဲ့တဲ့ နတ်ကျွန်းသေစာ
ကျွန်းသစ် သက်ရင့်တရားမဝင် စိုးသစ်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုပြီး တံဆိပ်ထဲ
ရိုက်သွားပြီး ဖျက်တော့မယ်။ အခုံ ငါပါ နတ်ကျွန်းပေါ်မှာ နေ ...
နေလို့ ... ဘ ... မရတော့ဘူးကွာ”

“ဟာ ... အဘိုး ... ဒါ ကျွန်းတော်တို့ ဝယ်သစ်နဲ့ ဆောင်
တာပါခင်ဗျာ”

“အဲ ... အဲဒါဆိုလည်း ... သွား ... သွားပြီး ... ရှင်
ရှင်ပြုကြပါကွာ။ အခုံ ... ငါ ... ငါ ဘုံပျောက်မလို ဖြစ်နေပြီ ထာ
ကြီးရာ။ တော်ကြား ... မျက်စီနောက်ပြီး ညောင်ပင်ပါခုတ်စိုင်းရင် ငါ
နေစာမရှိ ဖြစ်နေပါမယ် ဗလကြီးရယ်။ ဘုရား ... ဘုရား ...
ထိုင်နေ အကောင်းသားကွယ်။ မင်းတို့လုပ်ပေးကာမှ ငါ့မှာ နို့သစ်ဖို့
ငါ အလှေ့ရမလား မသိဘူး။ မြန်မြန်လုပ်ပါ ဗလကြီးရာ နော်”

“အဘိုး ...”

“ဘာ ... ဘာတုံးကွာ ... အရေးထဲ”

“အဘိုးက တန်စိုးရှိတဲ့ နတ်ညွှာ ဘာလို့ သူ့ကို ကြောက်
နေရတာလည်းဪ”

“ဟ ... ဟ ... မလုပ်နဲ့ ငါလူ။ ငါနေရတာက သူအုပ်ချုပ်
တဲ့ သစ်တော့ခေါင်ယာမှာ သူက အကြီးအကဲဟာ။ သူ့အမိန့်ကို ငါတဲ့
နတ်စိုးတော့ချွော့ရဲ့ နာနာဘာဝတွောက ဆန့်ကျင်လို့မရဘူးဟာ။ သူဟာ
မင်းကိုယ်စားလှယ်ဟာ။ သူကသွားဆိုရင် ငါ နေစာမရှိဘူးကွာ” စိုးလင်း
ရင် အဖြစ်မှန်ကို ရှင်းပြပေါ်ကွာ။ သူ့တို့ကြည့်ရတာ နတ်စင်ကိုဖျက်

တော့ခေါင်းကြီးမြောက်တစ်ရဲ့ ကိုရှာနာန်ကြယ်ဖြစ်ပဲ့။ ၂၂

ပွဲ့ ပစ္စည်းသက်သေခံ ရုံးတင်မဲ့ပုံ့ဟဲ ... ငါလူရာ။ မမေ့ပါနဲ့ကွားနော်
အော်”

ရှုကွဲစိုး ဦးမျက်နှာပြားကြီးသည် စိုးရိမ်ထိတ်လန်ဟန်ဖြင့်
ဘရားရောွှေ်ပြောပြီး ပျောက်သွားလေလဲ။

“စိုးလင်းသောအခါ ...”

သစ်တော့အမှုထပ်းများ ရောက်လာပြီး ကိုဗလကြီးး ချက်
အကောင်းနှင့် လက်သမား ဦးကျောက်ခံတို့၏ သစ်တော်းစီးရုံးသို့ ရောက်
ခဲ့ရလေလဲ။

တော့ခေါင်းကြီးက ပေးလေလဲ။

“ဦးကျောက်ခဲ့ ...”

“ခင်ဗျာ ... တော့ခေါင်းမင်း”

“ဒီနတ်ကျွန်းကို ခင်ဗျားဆောက်ပေးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ တော့ခေါင်းမင်း”

“ဒီကျွန်းသားသစ်တွေကို ဘယ်သူပေးသလဲ”

“ဟို ... သူကြီးသား ဗလကြီးနဲ့ မှုဆိုးချက်ကောင်းတို့ပါ
ခင်ဗျာ”

“ဗလကြီး ...”

“ခင်ဗျာ ... တော့ခေါင်းမင်း”

“ဒီသစ်က မင်းတို့ပေးတဲ့သစ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျာ ... ဟို ... ဟို ...”

“ငါမေးတာပဲ ဖြော လျှောမရည်နဲ့ ဒီသစ် ဘယ်ကရာသလဲ။
စိုးသစ်လား ရောမြှုပ်ဖော်သစ်လား ပြောစမ်း”

“ဝယ်သစ်ပါခင်ဗျာ”

“ဝယ်သစ်လို့ပြောရအောင် မင်းတို့ ဘာအထောက်အထား
ပြနိုင်သလဲ။ ဖြော ... ပြောလေ ...”

ဒီမှာပဲ ... အပြောအလွှားရောက်လာသည့် စလကြီးအစ
သူ့ကြီး စာရွက်အချို့ကိုင်၍ အပြောအလွှား ရောက်လာလေ။

“တောခေါင်းကြီး ... တောခေါင်းကြီး ...”

“ဘာတုံး သူ့ကြီး”

“ကျွန်တော်သားနဲ့ သူငယ်ချင်းများကို မဖမ်းပါနဲ့ ... တော
ခေါင်းကြီးရာ”

“မဖမ်းလို့ ရမလားပျုံ။ နိုင်ပိုင်သစ်ကို ကိုယ်လုပ်ချင်သစိ
အလွှာသုံးစားလုပ်လို့ ရမလား”

“ဒါ ... ဒါ ... နိုးသစ်၊ ဖော်သစ်၊ မြှုပ်သစ် မဟုတ်ပါဘူး
တောခေါင်းကြီးရယ်။ ဒါ ... ဒီမှာပါ ခင်ပျော်။ ဝယ်သစ်ဘောက်ချာနဲ့
မျောစာပါ။ ဒါ ... ကျွန်တော်သဗ္ဗန်ဆောက်ဖို့ မြှုံးသစ်ဆိုင်က ဝယ်တဲ့
ဘောက်ချာနဲ့ မျောစာပါ။ အဲဒါက လိုတဲ့ သစ်တို့သစ်စလေးနဲ့ နတ်
ကွန်းစင်ကို ဆောက်ကြတာပါခင်ပျော်”

တောခေါင်းကြီးက ဘောက်ချာများကို သေသေချာချာ စစ်
ဆေးပြီး မျောစာနေ့စွဲကိုပါ စစ်ဆေး၏။

“ဒါ အမှုန်အကာန်ပဲနော်”

“ဘုရားစုံ၊ မို့ကြီးပေါ်၊ ငြွှေကိုက်၊ ကျားကိုက်ရပါစေရဲ့ ...
တောခေါင်းကြီးခင်ပျော်”

“ဒါဆို ကျွန်းဆန္တစောပြီး များသွားတယ်ပျော်။ ဆောရီး ...
ဆောရီး ... သူ့ကြီး ... အဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ။ မနေ့က များသွားလို့
ပျော် ... အဟဲ ... ဟဲ။ ကိုင်း ... ကိုင်း ... ပြန်ကြ ... ပြန်ကြ ...”

တောခေါင်းကြီးမြှောက်တော်ရဲ့ ဂုဏ်စာန်ကြယ်ဖြစ်ပဲ့။ ၃၁

“ချင်ပြီးတာပဲပျော်။ ကျော်က ရိုးသားပြီး သစ္စာရှိမှုကြိုက်တာပျော်။ ကိုင်း
ကြီးက”

ဒီမှာ ကိုပလကြီးက ရိုကျိုးသောများက်နှုန်း ...

“တောခေါင်းကြီးခင်ပျော်”

“ဘာတုံးကွာ”

“ဟို ... ဟိုဒင်း ... ခင်ပျော် ...”

“ဘာထင်းတုံး ... မိုးသွေးဖုတ်ဖို့ ထင်းလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ခင်ပျော်။ ဟိုဒင်းလေ ... အဲ ... အဲ ... အဲ ... ဟို ... ဟို ခင်ပျော်ကိုသုတေသနမှု တောခေါင်းကြီး အရေးယူရန်ဆိုပြီး
အသိပိရှိကိုခဲ့ မဟုတ်လားခင်ပျော်”

“အေးလေကွာ ... ဆန္တစောသွားလို့ပါကွာ”

“အဲ ... အဲဒိတ်အသိပိလေး ... တောခေါင်းကြီး ပယ်ဖျက်
အမိန့်ချေပေးပါခင်ပျော်”

“ဟဲ ... ဘာဖြစ်လိုလေကွာ။ ကိုစွဲပြီးပြီးခွာ”

“ဒီလိုပါခင်ပျော် ...” ဉာဏ်းက ဉာဏ်အိပ်ပင် နတ်ကွန်းစင်
ဘ ရက္ခစိုးကြီးက ကျွန်တော်ကို အိပ်မက်ပေးတယ်ခင်ပျော်”

“ဘာလိုပေးလိုတုံးဟဲ ... ဗလကြီးရာ”

“သူ ဒီနတ်ကွန်းစင်အသစ်မှာ နေလို့မရဘူးတဲ့ တောခေါင်း
ကြီးက ဒီနတ်ကွန်းစင်သစ်ကို ဖျက်သိမ်းရန်ဆိုပြီး တောခေါင်းကြီး အမိန့်
ဘာကာစက်နဲ့ အမိန့်ချု တံသိပိရှိက်လိုတဲ့”

“ဟဲ ...”

“အဲဒါ ... တောခေါင်းကြီးကိုယ်တိုင် အဲဒိတ်အသိပိကို အမိန့်
ဘာကာနဲ့ ပယ်ဖျက်ပေးမှ သူနေလို့ရပါမယ်လို့ ငါကြီးချက်မနဲ့ လာ

၃၂ * ယောက်သိမ်း (သနပျော်)

မေတ္တာရပ်ခံလိုပါ တော့ခေါင်းကြီးခင်ဗျာ။ ဒါကြောင့် တော့ခေါင်းကြီး
ကိုယ်တိုင် အမိန့်ထုတ်ပယ်ဖျက်ပြီး ခွင့်ပြုပါခင်ဗျာ”
“ဟုတ်ခဲ့လား ... ဗလကြီးရာ”
“အဟုတ်ပါ ... တော့ခေါင်းကြီးခင်ဗျာ”
“ငါတော့ မယ့်နှင့်အောင်ပါပဲလားကျာ”
ဒီမှာ သက်ကြီး ဆင်လုပ်သား အဘိုးဒုံးတစ်ဦးက ...
“မယ့်မရှိပါနဲ့ တော့ခေါင်းကြီးခင်ဗျာ။ တော့ခေါင်းမင်းက ဒီ
သစ်တောာကို မင်းမိန့်အရ အုပ်ချုပ်ရသူ အကြီးအကဲပါ ... တော့ခေါင်း
ကြီးကသာ ဘယ်နာနာဘာဝ ရှုကွိုးနတ်လိုးမှ ဒီတော့မှာ မနေရလို
အမိန့်ပြန်ရင်တောင် ဘယ်လို တဖွေသရဲ နာနာဘာဝမှ နေလို နေခွင့်
မရပါဘူးခင်ဗျာ။ ဘာ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နားလည်မှုထားပြီး ပယ်ချက်ခွင့်ပြုမိန့်
ပြန်ပေးလိုက်ပါ တော့ခေါင်းကြီးခင်ဗျား”

“ဒီလိုလား ...”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဒါခို ငါက တယ်ဟုတ်တဲ့ပါပါလား၊ ဟား ... ဟား ...
ဟား ... ဟား ...”

✿✿✿

| ? |

နောက်ဆုံး တော့ခေါင်းကြီးကိုယ်တိုင် သွားရောက်၍ တံဆိပ်
ပြုယ်ဖျက်ပြီး အမိန့်ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ဒီနေရာဝန်ဗျာ ရွှေသူရွှေသား အလုပ်သမားများနှင့်
သစ်ဆွဲ ဆင် ကျွေ့များကို ကောင်းမွန်စွာ စောင့်ရောက်မယ်ဆို ငါ။
အောက်လားလှန့်လား လုပ်လိုကတော့ ကျွေ့မြင်တော့ခေါင်းမင်းက အများ
အကျိုးအတွက် လုံးဝသည်းခံလိမ့်မည်မဟုတ်”

ဟု အမိန့်ပြန်လိုက်မှ ...

ရှုကွိုးကြီးက ရွှေသားတို့ကို အိပ်မက်ပေးဟူ၏။

ရွှေသားအချို့အပြောကား ...

စိတ်ကျွေးသစ်စာပေ

၃၄ * ဖောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

“ရှုက္ခိုးက ဖြောတယ်ခင်ဗျ။ တောခေါင်းကြီး သဘော
ကောင်းလို သဘောထားကြီးလို သူတို့ဒေါရာန်းကျင်မှာ ဘုံးပို့များ
အဖြစ်လုပ်ပြီး နေစွင့်ရတာပါ။ ကျေးဇူးလည်း အထူးတင်ပါတယ်။ အခြား
တမ်းလည်း စောင့်ရှုရာက်ပါမယ်။ တောခေါင်းကြီးတို့ရော ရွှာသူရွာသူ
များရော ကျိန်းမာချမ်းသာကြပါစေလို အိပ်မက်ပေးသွားကြောင်း”

(လွန်ခဲ့သော နှစ်အတန်ကြောက အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သော
တောခေါင်းကြီးတစ်ဦး၏ ဘဝဇာတ်လမ်းကို ပြန်လည်ရေးဖွဲ့ပါသည်။)

ဆောင်ညိုမိုင်း (သန်လျင်)

ကြော်ချော်
ဆုတေသနများ

| ၁ |

လုံဝကြီးကို ပြစ်၍ တိတ်နေတော့သည်။

မတုန်မလူပါ။

သို့နှင့်တိုင် သူတို့မျက်နှာကြော အရော်ဗျားမှာ န္တားသားရောင်းကျက်ထားသည့်နှယ် တင်းတင်းရင်းရင်းတွေဖြစ်လျက် ခက်မာချင်သယောင်ယောင်။ သူတို့ရင်ထဲက စိတ်အခဲအစာမကြော်တွေ ကို ဖုံးမနိုင်ဖိမာရ။ လုပ်ပြနေသည်သို့ရှိ၏။

သူတို့အထဲမှာပင်လျှင် သိန်းရင်က အကဲအသာဆုံး။ အေးလေ ကဲမည်ဆိုလည်း ကဲရပေါယည်ဗု။ သူက သည်အိပ်ဆောင်၏ တန်းစီး ကို။ အဲ ၁၀၀ အခန်းရုံကြီး (တစ်နည်း) အိပ်ထောင်သူကြီးပေကို။

ရဲဘက်ကြီးတွေချည်း လူ ၁၅၀ ခန့်ရှုနေကြသည့် ဟောသည် အိပ်ဆောင်၏ ပတ်မအုပ်စု၊ အူမချေးခါးမကျိန် တိုတိုစိစ ကိစ္စရိစ္စ အုံများ စခန်းအာဏာပိုင်၊ ထောင်အရာရှိတွေက မျက်နှာလွှားသည် အာဂအကျဉ်းသားအရာရှိ။ (၁၂)မှတ်ကြီးပေကို။

“က ၁၀၀ အိပ်ရွှေကြီးကို ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဒီမီးက ဒီ သာက်နဲ့တင် ပြမ်းမှာ သေမှာ မဟုတ်ဘူးရယ်နေ။ ဘောကြီးချုပ်ဆွေ အကြောင်းလည်း နင်တို့အသိ။ တစ်ခုခုတော့ ပ်သုတ်သုတ်အဖြစ် အုပ်ဖြစ်မှာ။ က ၁၀၀ ဘယ်လိုတုံး”

သည်တစ်ချိန်လုပ်ပါဆိုလှင် လေး ဝါး ဆယ်ခါထက် မနည်း ကြားခဲ့ပြီဖြစ်သည် တန်းစီးသိန်းရင်၏ “က ၁၀၀ ဘယ်လိုတုံး”ကို ဘ သူ့ရှုံးခဲ့ရှုံးခဲ့ရ ခ်ပူ့မှုနှင့် မျက်နှာပေးတွေဖြင့် မအောမသာ ပိုင်းစု ဆိုင်နေကြသော နါးကြီးနှုတ်ခိုးမွေး သိန်းမြင့်၊ အာဇာဝက ဖော် ပို့နှင့် နံပါတ်၊ မြွှေ့မွေ့သိန်းမောင် စသည် အိပ်ဆောင်၏ ကြီးဝါးကြီး ကို နားထင်နှားရင်းတွေ ပူလာခေါ်အောင်ပင် ဘယ်ပြန်ညာပြန် ဆော် သဘန်တိုးလျက် ရှိနေပြန်တော့သည်။

ကြီးဝါးကြီးနောက်တွင် ‘တစ်ပွဲစားကျော်ဆိုင်’က ခွဲခွဲယူယဲ့ ဘဘေားကလေး လွှာနေ၏။ သူဘေးမှာ အသုံးကြီး အိုက်ဝိုက်ကျော် ဆိုသည် တရုတ်ဘိန်းစားကြီးခဗျာ ဘိန်းရင်းတွေထား ဘိန်းချေးတွေ ဘစ်မို့စိမ့် သွေ့နှုန်းပြန်ပြီထင်သည်။ ပြုပို့ချည့်၊ ခွဲလှေချည့်။

“ဒီအချိန်ကြီးကျကာမှတော့ တရားခံက သူ့ဘာသာသူဝါးခံ လာဖို့ဆိုတာ ‘ပဲရှုံးနဲ့ ဖုံး’ အထောက်ပဲမောင်။ နိုင်ကမှ ‘ဘောကြီး ချုပ်ဆွေ’ ဆိုတာကို လူမှုပြင်ဖူးရာတဲ့ အကြားနဲ့တင် နားကြောစိမ့်နေခဲ့ မိတာ။

ဒီကနေ့ ပညာပေးချက်ကြီးက ‘သန်း’ လွန်းနေပြန်တော့ တစ်ကောင်တစ်ပြီးမကျန့် မနက်စာလွတ်၊ ညာစာလွတ်၊ ပုံစံ ထဲမင်းဟန်နားတောင် သိနိုင်ခဲ့ ဝေါနိုင်ခဲ့ကြလိုလား။ ထို ၀၀၀ ခုတွေးလိုက် ခု ရင်ခုနှင့်ပြင် ခုအော့ကုလ်နာလျသေးတယ်။ တမင်သက်သက် ဆင့် အားကို အနာလုပ်ပြီး ယုတ်ကန်းပက်စက်တဲ့လူကြီး။ ဖို့ ၀၀၀ ထွဲပဲ”

နှီးရှည်သန်းရင်က ပြောရင်းကပင် စိတ်နာလျှော်ထင့်။ တံတွေးကို ‘ထွဲပဲ’ ခနဲနေအောင် ၄” × ၂” ပျဉ်းကတိုး ဘာယာတန်းအကြား လျမ်းထွေးလိုက်ပါပြီးမှ တစ်ခုတစ်ရုံကို သတိရလာလေဟန် သူတွေးထားသည့် တံတွေးကွက်ကို သူ့ပုံစံပုန်းစဖြင့် ခံပြုသုတ်သုတ် ကသောကများ အပြေးအလွှားပြန်၍ သုတ်နေတော့ကြ။

နှီးရှည်ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ သူတို့အားလုံး ပြီးစိစိပင် ဖြစ်သွားလိုက်ကြရသေးသည်။

“ဟောကောင် ၀၀၀ နှုန်း နေရင်းထိုင်ရင်း အကောင်းကြီးကနေ အော့မှ အလိုလို တော်မယားပါသား လုပ်ပြုမနေစမ်းနဲ့ကွား။ ဒီကိစ္စကို တကယ်သိရမှာက မင်းတို့ ချစ်မောင်တို့ စိုင်းရေပြာတို့ ဖေဒါတို့ အိုက်တူးတို့ကောင်တွော့။ ဒါ မင်းတို့နဲ့ တိုက်ရိုက်ဆိုင်တဲ့ ကိစ္စဗြို့တော့ ဖြစ်သွားတာကလည်း မင်းတို့ မိဇ္ဈားခုကြီးနားမှား။ တစ်ခုခု တော့ ပြောပြီး ၀၀၀ ပုံ၊ ရူးချင်ယောင်ဆောင်နေလို့ ပြီးသွားမဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး။ သိတယ်မဟုတ်လား ၀၀၀ ဘောကြီးဟော့ ၀၀၀ ဘောကြီးဟော့ ၀၀၀ ဘောကြီးဟော့”

လက်ထောက်တန်းစီး အားလုံးဝကမောင်စိန်က လင်းတဗုံးမီ ကုပ်ကုပ်ရုပ်ရုပ်ကလေး ပေါ်ကြောင်ကြောင် ထိုင်နေရှာသည့် မိဇ္ဈားဘုတ် ကိုင် နှုန်းပြန်ရင်း ဝင်တော့သည်။

“အေးဟာ ၀၀၀ နှုန်း နှင့်ကောင်တွေး တစ်ခုခု သရီးသရီးပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဥပါဒ်ထားများ မရှိကြဘူးလား။ မနက်မျက်နှာသစ် ရေခါးပြီး ဘုန်းနဲ့ဆွဲကြရင်း တုပိုတပါးသွားကြတုန်း ဖြစ်သွားလိုက်တာမဟုတ်လား။ ဆုံးဖြတ်လွှာကကောင်တွောကု အော်ချမတ်ချမသိရင် ဘယ်ယောက်ဖတွေး ဘာ တမင်ကလာ မျက်စိန္တးပြီး သိရမတဲ့ ၀၀၀ က ၀၀၀”

မြွှေ့ပွဲ့ကြီးက ပါးစောင်ထဲမှာ ကွဲ့ပွဲ့တွေတာမြှုပြု၍ တစ်ထွေး ဘာစ်လုံးနှင့် ရူးရူးပါးပါး ဝင်ထောက်ပြန်ရော့။

“ကျွဲ့တ် ၀၀၀ ခက်သားပဲဗျာ။ ကျူပ်ကောင်တွေဟာ မွန်လေး ဆောင်မှာကတည်းက ‘အောင်တိ’ လက်ထွက်၏ ‘မိုးကျရွှေကိုယ်’ လက် အုံက်တွေပါဗျာ။ ပထိဆိုရင် ပလိုဂျို ပြီးသားထဲကပဲ။ ခပ်တူထူး ခပ်ထံထူး အုံမလည်း မနဲ့မနဲ့ တစ်ကောင်မှုပါဘူး။ ဒီကောင်တွေကို ကျူပ် သေသေချာချာ ဖော်ပြီးပြီး သူတို့ပြောသားအလိုတော့ အလုပ်ဘုတ်တွေ အကျောက်ဆိုင်အထွက် ရရှိနဲ့ရင်းရင်းပြစ်ကြတုန်းမှာ အခွင့်ကောင်း အုံပြီး လုပ်ချွဲသွားတာ နေမှုပဲတဲ့ပဲဗျာ။ အော်အချိန်က သူတို့လည်း ချေးပုံးသားပဲ့တော့ ကန်ဖလားတွေကို ဆေးဟာကြောဟနဲ့ ယားလိုမှု ဖင်မကုတ် ခိုင်တဲ့ အော်ချိန်လေ”

“ဟယ် ၀၀၀ နှင့်မောလိန်း ၀၀၀ တဲ့။ နှင့်တို့ဟာက ပြောရင်း ပြောရင်းကို ခြေရာပျောက်ရေနောက် ဖြစ်နေပဲ့ဘဲ။ ဘယ်လိုလည်း အေးမေး မှန်လုံးစကြော်ကြပ်ချည်း ဖြစ်နေတော့တာပဲ့လို့”

“ဟုတ်ပါတယ် ၀၀၀ သူကြီးခဲ့။ ကျူပ်ကောင်တွေက သေချာ ပါတယ်”

“မင်း ၀၀၀ ဒါကြီးကော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ လောလာဆယ် ငြိန်းပြန်းကွဲနေတာ အိုင်ဆောင်တစ်ခုခုလုံး သင်းကြီးတစ်ယောက်ရှိတာ

ပ မဟုတ်လား”

“ရူးရည်တန်းစီးက အဘိုးကြီး အိုက်ဝမ်းကျောက်ဆီ အကြည့်
ငွေလျက် ဖေးထိုးပြရင် မိပ်ဖိုးသံဖော် မျက်နှာရိပ်ပြသည်။ မိဇ္ဈာ
ဘုတ်ကိုင် နာဝရတ်က ချက်ချင်းပင် ခေါင်ခါ၏။ နည်းနည်းကလေး
တွေ့၍မဖြစ်းစား။”

“ဥစ္စာပျောက် ငရဲရောက် လုပ်မနေပါနှိုးပျား၊ ဒါကြီးဆီက
ထွက်လည်း ဘိန်းချေးမည်းမည်းတွေ့ပဲ ရှိမှာ့ဥစ္စာ၊ အခါ ကျော်တို့ပြသုသာ
ဟာကြီးက ...”

“စိုး ... တော်စမ်းကျား၊ မင်းအပေါက်ကြီးကို တဆိတ်ပိုက်
ထားလိုက်စမ်းပါ၌ဦး၊ အဲဒါကြီးမိုး အသံကြားရင် အော့ချင်သလို အနှစ်ချင်
သလို အုအသည်းတဲ့ကကို အော်ဂလိယန်ပြီး ယားယားလဲတယ်”

သည်လိုနိုင်ပင် တစ်ခန်းရပ်ရမည့်ပဲ ပေါ်နေတော့သည်။

သူတို့အိုပ်ဆောင် တစ်ဆောင်လုံးကို ထောင်းလမောင်းကြော်း
ကြော်းဆန်အောင် နှိုင်းစိုက်နေခဲ့သည် သည်အကုသိုလ်ပြသုနာ့၌
က သည်လိုနှင့် မထွေးနိုင်မအန်နှင့် ပြီးလိုက်ရတော့မည်လား။

ကိုင်း ... ကိုယ်တွေက ပြီးလိုက်ပါပြီတဲ့”

‘ဘောကြီးချက်ဆွေ’ ဆိုသည့် သည်ကျောက်ထောင်စခန်း
ကလေး၏ နောက်တန်းများ၊ ဝင်းများ တစ်ကြပ်ဆရာချင်ဆွေကြီးက
လွှာယ်လွှာယ်နှင့် ပြီးမည်တဲ့လား။ မထင်။

ကြည့်လေ ... သည်ပြသုနာကြီးက သူနှင့်မှ ခုတ်ခုတ်ထိုး
ဝက်ပင်းတည်တည်တိုးပြီး လောင်မီးတွေကျခဲ့ရသည်။ သည်ကတည့်
က တန်းစီးအူးရည်ကြီးအပါအဝင် အဆောင်သားတွေ တစ်ယောက်
မကျော် နှုန်းစား ညား အလွတ်သင်းကြီး၏ ဖော်တိုးပြီး ဖော်တိုး

ပညာရှိနိုင်စက်ခြင်းကို ကျောကော့အောင် ခဲ့ကြပြီးပြီး။

သည်ည့် အိပ်ဆောင်မပိတ်ပါ သည်လိပ်ခဲ့တည်းလည်း ကိုစွဲ
ကြီး၏ လက်သည်တရားခဲ့ မပေါ်ခဲ့ပါက သူ့ခါးမြှု တလေး ရှစ်ဗြိုင်း
သံတားသည် လိပ်ကျောက်ပြီးကြီးက အလက်းတော့နေမည်မထင်။
ဘုမ်းပြန်းတရမီးရမီးဖြင့် အကုန်လုံး လူစုံတာကိုဖွေ့ကြ
ဖို့ရှိသည်။

“ဟူး ... ရူးချင်ပေကျား၊ ချီးတဲ့မှု”

“ဟုတ်ပဲ ... သူကြီးရား၊ ဒီကနေ့မှုပဲ နေဝင်တာကလည်း
ပြန်လိုက်ပဲ။ နေလုံးကို ကြိုးချည်ဆဲခဲ့ နေကြသလားဘဲ့။ အင်လည်း
ဆောင်းလုည်း ခြေလှုပ်လက်လှုပ်ကလေးမှ မလှုပ်ရသေးဘူး ဖိုးက စုံစုံ
ချုပ်ချင်နေပြီး”

“ဟေး ... ကလိုဆို ဘဏ္ဍာဘာကို မင်းခဲာက် ရေချိုးဆင်း
ကြတဲ့ ခဲာက်အုပ်တွေ မကြာခင် ပြန်ရောက်ကြတော့မှာပေါ့။ က ...
ယမင်းတရားကြီးဗီး ကိုချော့သောကြီးက အဲဒီရေချိုးပြန် လှုအုပ်တွေနဲ့
အတူတူတ်ပါတည်း ပြန်ပါလာမှာတဲ့မောင်။ အဲဒါမှ ခုတ်ခွဲပဲ။ ဒီမှာ
ကလည်း ကိုစွဲက မပြုတဲ့”

“ဟေး ... လူကြီး ခို့သည်းသလို တအီအီ တုဂ္ဂို့ ညည်း
မနေစမ်းနဲ့များ၊ အာရုံနောက်တယ်။ နောင်ခါလာ နောင်ခါရေး ကြိုး
သလို မီးစင်ကြည့်ကဲ လိုက်ကြရုံးပေါ့။ အများညီရင် ဤကိုကျွဲဖတ်လို့
ခုသတဲ့ပဲ့။ ကြားများရဲ့မှတ်လား။ ခင်များတို့ဟာကြီးက ဒီထက် ဒီ
သန်းဆောင်ထက် ညွှေ့နေကြတော့မှာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ဟေးကောင်း ... တစ်ပွဲစား၊ နှင့်ဘာသာနှင့် မြှေ့မကြားကို
ကင်းမကြားကို ရေခဲနိုင်းဆောင်းလုပ်ပြီးနေ့။ တို့တော့ ဒေါသကုမှာရ

ကြီးအလာကို စောင့်ရင်းက ဟိုပုံပြင်ထဲကမျောက်လို အသည်းတွေ့နှလုံးတွေ့၊ ကလိုစာတွေ့တို့ ခဏထုတ်ပြီး ရေသာဖန်းပင်မှာသာ ချိတ်ဆားလို့ရရင် ချိတ်ထားလိုက်ချင်သေးသာဟု။ ချက်ချင်းလက်ငင်း နှလုံးရောကိုရ ပြီးစားခိုင်းစားကြီး မာယလကီးယားသွားမှာစိုးပို့ပာ ... မျောက်လောင်းရဲ့”

“ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်းကို ဟောဒီဇိုက္ခဆိုးကြီးက ပိုပို နှလာနေသလိုပဲ။ ပုပ်အဲအဲ ဟောင်စုတ်စုတ်နဲ့ ဖို့ ...”

တို့သို့ဖြင့် ...

ခြေကျင်းသံတွေ တရ္စုပ်ချောင်ပေးလျက် ရေခါးဆင်းသည် ရဲာက်အုပ်တွေ ကျောက်ထောင်ရှုံးက ဘောလုံးကွင်းကြီးကိုဖြတ်၍ ဘူးတံခါးကြီးဆီ နှစ်ယောက်တစ်တဲ့ တန်းစီး၍ တအော်အီပြန်လာနေကြသည် ကို အတိုင်းသားကြီး မင်နေရပြီဖြစ်သည်အတိုင်း၊ သူတို့ကို အခက်ဖွေရတာကိုပျော်စေခဲ့သည့် ပြဿနာကောင်းကို မဖော်နိုင်က သေး။

‘ဘောကြီးချုပ်ဆွဲ’ ပြန်လာတော့မည်။

ပြန်လာခဲ့လျှင် ...

“ဟူး ... ခက်ပက္ခာ”

တန်းစီးဒုးရည်သုတေသန်းရင်ခံများ အားအားရှိတိုင်း သက်ပြင်းပူးကြီးတွေကိုသာပဲ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး စိတ်ရှိလက်ရှိ မှတ်ထုတ်ပစ်နေခိုးတော့၏။

| |

မျက်ဝင်နှင့်တွေထဲကကို မီးလျှမ်းစီးတွေ တရှိနှုန်အန်ထွက်နေသလိုချည်း ဖြစ်သည်။ မွေးရာပါ မျက်လုံးကြီးတွေကိုက အလိုင့်ပြုးရသည်အထဲ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို လောင်မြှုက်နေသည် ဒေါသတစ်ပုံ တစ်ပင်ကြီးက မဆန့်ရင်ကာ တင်းတင်းဆိုလို ဖို့ညှစ်နေပြန်ချေသေးရာ၊ လယ်ပွဲနှင့်လုံးကို ခဲ့ဖိုးသော်ထက်ပင် ကြည့်ရရှိုးအောင် သူ့မျက်ဝိန်းရှိန်လုံးက မျက်အိမ်အပြင်ဘာက်ကို စွတ်အတင်းကြီး ထိုးထွေနေတော့၏။ အရာရှိစိုးတွေဝေနေသည် မျက်ကြောနီးနှင့်တွေကလည်း ပင့်ကူအိမ်ယူက်သည်နှင်း ရဲ့ပလောင်းခတ် ထွေးယူက်နေပြန်သေး။ ဒေါသဖြင့် မည်းည်းနေသည့်မျက်နှာ၊

ဒေါသဖြင့် မည်းည်းနေသည့်မျက်နှာ

“ကိုင်း ... နောက်ဆုံးတစ်ခါ ထပ်မေးလိုက်ပြီးမယ်။ ဒါ ... ဒါ နောက်ဆုံးပဲ့၊ ပါ ... ပါက ... ပြော ... ပြောရင် ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ် ... လုပ်တဲ့ ... ကောင်နော် ... အကောမစမ်းလာကြနဲ့။ အကုန်လုံး ကာလနာ ... တိုက် ... တိုက်သွားမယ် ... ဘာ ... ဘာ ... ဘာ မှတ်လဲ ... ဟင်း။ ကိုင်း ... သေ ... သေချာစဉ်းစားပြီး ပြော။ ထ တ ... တရာ့ခဲ့ ဘယ်သူလဲ”

တံတွေးဖြူပ်တစ်စီက သူ၏နှစ်ဦးသေးထောင့်တွေမှ ယီးလေး နိုလျက် ပြောတို့ပြုတစ် ဝင်ချည်တွေက်ချည်။ သူ၏ထုံးအတိုင်း ဒေါကလေး နှင့် စကားပြန်ပြန်မာမာပြောဖိုလျင် စကားက ဘာသာထုတ်ချင်လာ ပြီ။ စကားထုတ်၍ လိုရာကို တန်းခန့်မရောက်လေး၊ ဒေါတဒေါကြီးလာ လေး။ သူပါးစပ်ပုပ်ကြီးမှ တံတွေးနံဘောင်ဟောင်တွေက ရွှေက်နှင့် ခပ်ပက်နေသလို ဘေးသီကိုစိတ်လေး။

ဆရာကြီး ‘ဘောကြီးချုပ်ဆွဲ’ အဟုတ်တကယ် ဒေါကနှင့် ပြီ။ စကားပြောနေရင်းကပင် ကယ်မီးကယ်င် တုန်းတုန်းရင်ရင်ကြီးဖြစ် လျက် သူ၏ထုတ်ကိုလုပ်း တုန်းပါယိမ်းထုံးနေပုံကြီးက တမ်းသက်သက် ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင် ဓာတ်ရှင်ရိုက်နေခြင်း၊ ဟောက်စားချောက်စား လုပ်ပြနေခြင်းမဟုတ်မှန်း သိသာသည်။

တုတ်တုတ်ကလေးမျှ မလူပို့ကြော်။ အမြှေးကုတ်ပြုမြှေးလျက်။ ခါဝိုင်း ထုတ်တန်းပေါ်မှာ အသိကိုဖွဲ့ထားလျက် ပက္ခာပက္ခာ သံစုံမြည်မြော် စာကလေးတွေပင် ‘ဓာတ်သိနှစ်းဖတ်ချုပ်’ ဘယ်သိပုန်းနေကြလောက်အောင် ပြုပြနေကြ၏။

သိနှင့်တိုင် လည်ချောင်းဝဆီ ဆန်တက်လာသည့် သူ၏တို့အလုပ်

ကြေးတွေက တိုင်ပင်မထားပါဘဲလျက် ယိမ့်ထွေကော်နေသည့်နှင့် တက်ပေါက်ကြော် ကျေလိုက်ကြော်။ နိမ့်ချည်မြင့်ချည်ား

အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်လုံး ရဲဘာက် ဘွဲဝါ။ တန်းပိတ်စာရင်း ဧရ လူစုံတက်စွဲ တန်းစီထားပြီးသား၊ ခွေးစေးတွေပြန်နော်၊ ခွေးသီး ဆွဲ စိုတွဲမနေသည့်မျက်နှာ တစ်ခုတစ်လေကိုမျှပင် မမြင်ရ။ ငွောင်းကြောင့်ချည်းသက်သက်လည်း ဟုတ်အုံမထင်။

အ ... ဘာတဲ့ ... ကြောက်ခွေး၊ ‘ပင်ကြေားက ကြောက် အွေးတွေ တစ်ကိုစိုက် ယိုကျေအောင်ကို ကြောက်တာပျုံ’ ဟု ရှုစ်းဂုဏ်း ဆောင်ကလေးအိုက်တူး မထော်မနန်း ပုံစိန်းပြောခဲ့ဖူးသလိုချိုး သူတို့ ဆွဲအားလုံး ကြောက်ခွေးတွေ စက်စက်ယိုနေကြ၏ထင်။

ပြုပြနေလိုက်ပုံကြီးကဖြင့် အုနှင့်ကျင်းနှင့် ထုနှင့်ထည်နှင့်ဖြစ်သည်။

“ဟိန် ...”

ရင်ခေါင်းထဲကပင့်တက်လာသည့် လိုက်သံကြီးနှင့် ဆောင့်အောင့်အောင့် ‘ဟော’ သံကြီးသည် သူတို့ကို ‘ဟိန်’ လုံးရိုက် ဘာ လှန်ချိပ်းလိုက်ပြန်၏။

“ကြေးစားမနဲ့ ထတိစာတ်ရှုပ်တဲ့ ဘိန်းစားသူဆိုး စပ်ကျထားဘူး ဖေတစ်ရာမသားတွေ ... မင်းတို့မှာ ဘာမှာပြောစရာ မရှိကြတော့ ဘူးလားဟ ... ဟိန်”

မလူပို့ မလူပို့။ ရွှေ့ရွှေ့ကလေးမျှပင် မလူပို့။

“ဒုးရည် ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ဦးနောက်ထဲမှာ ခွေးချေးရောကျတွေပုံရှိတဲ့ ချီးသာရိန်းတန်း

စီ：“

“ ...”

“မင့်နှုမလင်ကို ရိုးတိုးရိပ်တိတိကလေးတောင် မဖော်စီ
တော့သူးလား၊ ဟိန့် ...”

“ ...”

သူလက်ညွှုး တုတ်တုတ်ခဲ့ခဲ့ ပုတိတို့က တန်းစီးသန်းမှ
ကျောက်ရှုံးမှာ ဝဲခနဲ့ ... ဝဲခနဲ့။ သန်းရင် အသည်းထဲ့လည်း အေး
နေးခနဲ့။

“နှုဝတ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး”

“မင်းနဲ့ မင်းအကောင်တွေအကုန်လုံး ဒီမင်းအမေလင်၊ အဲ
နှုမလင်တွေ တစ်ယောက်ချင်းစိကို ဖင်ကုန်းခိုင်းပြီး လျှောက်ရက်ကြော်
လျှောက်နမ်းကြည့်တွေ့မှ လက်သည်က ပေါ်ရတွေ့မှုံးလားကွဲ ...
ဟိန့် ... ခွေးမသား”

“ဟို ... ကျွန်တော့အပြစ်ပါ ဆရာကြီး။ ကောင်လေးကော်
က ချေးအိုး သေးအိုး ဂန်ပလားတွေ တိုက်ချွဲတ်ဆေးကြောင်
တုန်းမှို့ မိုးလွှာခုံးများမှာ မရှိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်ပါ
တာ။ ဘူးတော်မှုံးလာလဲခိုင်းလို့ ခဏသွားနေတုန်း ...”

“တော် ... တိတ်”

“ ...”

“ဒါနဲ့ မင့်အမေလင် ကိုယ်ပျောက်ပို့အက အောင်းတော် အောင်း
လုပ်သွားခဲ့တာပေါ့။ ဟုတ်လား ... ခွေးသားရဲ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ...”

“ဘာယာခွေးသူခိုးတွေ့ ... ထဲကြစ်း”

ဟော ... ဝါးလုံးချေးသုတ် ရမ်းတော့မည်။ ဉာက အိပ်ဖန်
အားလုံးကောင်းယူခဲ့ရသည့် ကင်းတွဲ ၅ တွဲမှ ဘာယာ ၅ ယောက် ရတ်ခနဲ့
အားလုံးကိုရှုံး၍ ဖော်ကောင်း၊ အူစာမန်၊ နှုပ်ချေး၊ စာကလေး၊ စိန်
အောင်၍။ ကြောက်ကြောက်နှင့်မြို့ပြီး ရပ်လို့သာ ရပ်နေကြရသည်
တွေ့က မရှိင်ချင်။ နတ်မှုံးသလို ဒုးနှစ်လုံးရိုက်လျှက် ဂေါက်ကို
ခဲ့က်တုန်များ တုန်နေလိုက်ကြသေး၏။

“ခြီး ... ချမ်း ... ချမ်း ... ချမ်း ...”

“အောင်မယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား”

စိတ်ကိုပင် အတိုင်အပင် ပြုချိန်မရလိုက်။ ကြက်သီးထစရာ
လောက်သီးထီးသံး လိုပ်ကျောက်မြို့ဗွဲသံကြီးက သူတို့ကျောက်နှင့် လေ
အောင့် ဟဲခနဲဖြတ်သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှုတ်ကအလိုလို ဘုရား
ပြီး ဖြစ်နေတော့သည်။ ‘သောက်ကိုးနည်းရချေခဲ့ တကယ်ကို
ကာလနာတိုက်ရတော့မယ့်ကိုန်းပဲ’ ဟုတွေ့ရင်း အူတဲ့က အေးစက်
ငင်းခဲတဲ့သည်။

ကိုယ်အလေးချိန်ပေါင် ၁၈၀ - ၂၀၀ ခန့် ဖိုင့်ဖိုင်အိုင်အိုင်း
အော်အိုးကြီးလွှာယ်ထားသလို တွဲချွဲကျေနေသည့် ဝိုးမြို့ကိုအိုးစိတ်းကြီး
တော်ည်း လှုပ်တုတ်တုတ်၊ ဘယ်ယ်မြောလွှာ။ ချုပ်ပို့တွေ့ ပြုတဲ့
ဘုံက်မတတ် တင်းရောက်ပို့တိုင်နေသည့် တက်ထရော်(ခါ) ယူနိုးမောင်း
အုံအုံခဲများကိုမှ အားမနား။ တကယ်း ရပ်ရှင်ထဲ၊ အောင့်ပွဲထဲမှ မိုက်ပေါ်ကြီး
အုံလို့ ခြေစုံကို ကားကားကြီးခွဲတည့်လျှက် ခို့မြို့ကိုမြို့က်ပေါ်ကြိုး
အော်ကြီးမှာ မသတေသနပို့စရာ၊ ရယ်ချင်ပက်ကျိုး ဖြစ်ချင့်စရာ။

သိနှင့်တိုင် မည်သူမျှ နှစ်ခမ်းတစ်တွန့် မတွန်ခဲ့။ မျက်နှာ အရေပြားအောက်က အကြောတစ်မျှင် မထွေပါ။ မျက်တောင်တစ်တွင် မခတ်ပါ။ အသက်အောင့်လျက်သားက ငတ်တွေပါယံး ဦးမြိမ်နေကြရ၏။

“မင်းတို့ ဘာယာမျက်စီတွေက ဘယ့်နှယ်ကြောင့် သောက် ကင်းမပါးကြောတဗာလဲ။ မျက်လုံးထဲ ဘာကြီးရူးနေလို့ နင့်တို့ရှေ့တင် လုပ်ချေသွားတာကြီးကို မမြင်လိုက်ကြောတဗာလဲ ... ဟိန့် ...” ၁၁ တစ်ရာမသားတွေရဲ့ ... ပြောကြောမ်းဝါးရဲ့ ... ဟိန့်”

တာဟိန့်ဟိန့်ဖြင့် ကျားဟိန်းသလိုဟိန်းကာ အိပ်ဆောင်ဘာယာ လမ်းအတိုင်း ကားရားကုံးရား လျောက်လာနေပြန်တော့သည်။ ‘အမေ ကယ်ပါ ... အဘကယ်ပါ ... ရွှေထိပ်က ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားကြီး ထိုင်ရာမထ ဒါရိုက်ဟိုကြီး ကယ်မတော်ယူပါ’။ ရင်ထွေ့ တုံးထိုးတပ်မိ ခုန်နေသည့် အသံတွေသည် ခွေးအဖြစ် ဘဝပြောင်းလျက် တဖြောက် ဖြောက် ယိုစီးထွေကျလာနေနဲ့။ လေကာတီးကြား၊ ချိုင်းကြား၊ ဖေးဖျား မေးအောက် ဟိုဟိုသည်သည် ချော်ကြိုချော်ကြားတွေထဲ ချော်းစီး သလိုစီးကာ ရောက်ချင်ရာရောက်။ ယားကျေယားကျိုး။

သို့သော်လည်း အစာသာနေသည့် ဖြော်ဆိုးတစ်ကောင်တွန့် သလို ‘တန္ထိုးမျိုး ... တရာ့မျိုးမျိုး’ လိပ်ကျောက်ပြီး မာန်ပီနေသံကြီး အောက်မှာ ဂုံးယ်နေရို့ မပြောင်းခဲ့။ ပုံစံ ... ပုံစံ ... ပုံစံ ... ပုံစံ ... မတ်မတ် စန့်စန့် ... တောင့်တောင့်ခိုင်ခိုင်။ အဲ ... တကယ် မနိုင်တုနိုင်ဆိုလည်း ခိုင်လေဟန် တစ်ခွဲသားဆောင်၍ ...

“ကျွန်း ... ကျွန်းတော်တို့လည်း ရှုံးတန်ခွဲလိုက်ရှုံးမယ် လေ ... အဘရဲ့။ အဲ ... အေဒါကြောင့် ကိုယ့်ဘာယာ ပြင်ဆင် ...”

“တော်ဝါး ... နင့်အဖော်ယားက တို့ ဘယ်လိုအာမျိုးတော် လို့ ငါကို ‘အဘ’ ခေါ်နေရတယဲ့။ ဒီစခန်းမှာ အဘမရှိဘူး။ နင့်ကြီး တော်လင် ‘ဆရာ’နဲ့ ‘ဆရာကြီး’ ပဲရှိတယ်။ ကြားရဲ့လား ... မောက်က ဆွဲတဲ့ နွားသား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ ဆရာကြီး”

အနေမတတ် အထိုင်မတတ် အိပ်အကဲမသိဘဲ လျှော့ချောင် မီသည့် ဒိန်ကြောင်ခေါ် ကိုကလေး စွပ်ခနဲ့ ပုံဝင်သွား၏။ သူ့ပါး ကိုပင် သူ့ဘာယာ ‘မြန်းခနဲ့ ... မြန်းခနဲ့’ ပိတ်ပိတ်တိုးပေါ်လိုက်ချင် ပိတ်တွေ အလိပ်လိပ်ခဲ့ထလာတော့သည်။

“ခြီး ... ခြီးမျိုး ... ခြီးမျိုး ... ခြီးမျိုး ...”

“အေးလေ ... တစ်ဆောင်လုံး တစ်ယောက်မကျို့ နှစ်ပိတ် ရောင့် တော်အော်ခင်းဖို့ ကြောင့်ကြတာဆိုတော့လည်း ဤည့်လိုက်ကြ သေးတာပေါ့လေ။ မင်းတို့လို့ သေမင်းငင်တွေကပဲ တိုတိုတို့မလူပဲ ဘင်းခုနိုင်မလေား။ ပါခို့တဲ့ ‘ဒိန်ဗေဒါချို့ခွေ့ကြီး’ ကပဲ ဒီလို့ နားရှုက် တဲ့တွေးလာဆွဲပြောတဲ့ ဖအေတစ်ရာနဲ့ ပိုကျတဲ့ခွေးမသားကို မရုရ အောင် လက်ခွဲပြုနိုင်မလေားဆိုတာ ‘လူပြုမှုမှာ ... သေမင်း၊ ဆိုတဲ့စာချိုးကို သွားချေး ယိုးဒယားကပြီးမှ ဒက်ထိသိသွားရရောမှာ ပေါ့လက္ခာ ... ဟိန့်’

ဘုရား ... ဘုရား။ သူ အသာလွှတ် ဤမြိမ်းနေတာကြီးက ပင်လျှင် အလိုလို အဖျားတာက်ချင်ပိတ်တွေ တဖ္တားဖွားပေါက်လာစေ ၏။ ပုံချွေးရယ်တဲ့မှ မြတ်စွာကယ်ပါ။

“နိုင်ရတ်”

“များ ... ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“ပင်းတို့ဟာကြီးကို ဒီအတိုင်းတိုင်းထား ... ကြားလား ...”

လက်သည်တရားခံ မပေါ်မချင်း ထုမ္ပားမစားခင် တို့တို့ပြီး အရသာ ခံကြည့်ကြရအောင်။ ဟုတ်လား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“အေး ... ပြီးတော့ ခြောက်လည်း ခြောက်မသွားစေနိုင်း၊ ရေလေးနဲ့တော်တော်ပြီး မခြောက်အောင်လုပ်ထား။ ဟုတ်လား ဟော။ ဘယ်နှစ်ရက်လောက်များ အထားခံမလဲလို့ လက်တွေ့သိကြရအောင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဟုတ်ကဲ့”

ငါခဲနဲ့ စိတ်ရှိလက်ရှိ အန်ချေပိုလိုက်ချင်မိအောင်ပင် လိုက်၍ အောက်လိုအန် ပျို့တက်လာ၏။ သိနှင့်တိုင်း အန်ချုပုလိုက်၍ ဖဖြစ်သေး။ ရှိသမျှဒေါသတွေ ကိုယ်အပေါ် အတွေးလိုက်ကြီး အုံကျင်း ဖွဲ့ပုံကျလာမည့် အရေးကိုတွေးလျက် စွဲတ်မျက်စိုးတို့တော်ကာ ကြိုတ်ခံ ... ကြိုတ်ခံ။”

“ဆရာကြီး ... ထောင်များပြီးမောင်မောင်တင် လာနေတယ်”

“ဟော ...”

“တံခါးမှာလည်း ထောင်များကြီးဆရာငြီးဝင်းနဲ့ ဆရာငြီးသောင်း ပင်း ရောက်နေတယ်ထင်တယ်”

“ဟုတ်လား ... အေး ... အေး ...”

ခြေသံတယ်ပျော်ကို ကြား၏။ လူကောင်သေးသေး ဖလံ ကလေးကပေမင့် ‘ကရာတေားးပါယ်နက်’ တဲ့ ‘တွေ့မရောင်’ ဘွဲ့ကို ငြိုးအောင် တံခါးထူထားသည့် သည်ထောင်များ ညျက်ညျက်ကလေး၏

သံကား ကျယ်စွာ မြည်စွာ”

“ဦးချုပ်ဆွဲ ... ပျို့ ... ဆရာကြီးဦးချုပ်ဆွဲ”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာတောင်များ”

“ထောင်ပိတ်တာ ဒီလောက်တောင် ကြာရသလားများ ခင်ဗျား ခံပိုဆောင်တစ်ဆောင်တည်းက လူပေါင်းစာရင်းကို စောင့်နေရတာနဲ့ ပင် နာရိုက်သာသာရှိနေပြီ ခင်ဗျားရဲ့။ ဘာလဲ ... ဘာတွေဖြစ်နေ လဲလဲ လူလျော့နေလိုလား။ အရေးပေါ်လှနာရှိနေလား။ ဘာဖြစ်တဲ့”

“လူပေါင်းက ကိုယ်တာကြာပါပြီ ဆရာတောင်များရယ်။ မပြီး ပြုတဲ့သေးတဲ့ ပြဿနာကလေးကို ရှင်းနေတုန်း လက်စန္ဒိန္ဒိလိုပါ”

“ဘာရယ် ... ပြဿနာ ... ဟုတ်လား ... ဆရာကြီး။ ဘာ ဘာဖြစ်လိုလဲ”

“စိတ်မယူပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော်ရှင်းလို့ ပြီးနိုင်တဲ့ကိစ္စား ကျားဖောင်ဆွဲနိုင်သလို ရှိလွန်းလို့ အာရုံတွေများသွားတာနဲ့ လူစား လာမပေးနိုင်သေးတာပါ”

“အေးပါ ... ဟုတ်ပါပြီ။ သေးသေးဖွဲ့ဖွဲ့ပေမယ့်လည်း ပြောပြီး ဘာပြဿနာတဲ့ဗျားက ဒီကနေ့တာဝန်များပျုံ သိသင့်တာဆို ပြုသိတယားဦးမှု”

“အိုဗျား ... အရာ ...”

“အင်း ...”

“ချို့ပြဿနာ ဆရာ ... ချို့ပြဿနာ”

“ပျို့ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆရာတောင်များရေး ချုပ်ဆွဲကြီးတို့ နာမည် ပြုလှကြီးလှနဲ့ ထောင်ပိတ်ကို တံတွေးတွေး၊ နားရွှေကို တံတွေးဆွဲတဲ့

၁၂ * ဧရာဝတီနှင့်

တာ ဗလာချိုခံလိုက်ရတဲ့ ချီးပြသသနာကြီးမျှ ... ချီးပြသသနာကြီး”

“အယ် ...”

ထောင်မျူးကလေး ဦးမောင်မောင်တင်ခမျာ သူ့ဖါးစပ်ကြီးက
ပဲ အရင်ပြေသွားမိလေသလား၊ ပျက်လုံးကြီးတွေပင်လျှင် ဦးစွာ ဖြေ
ထွက်လာမိ ခဲ့သလားဆိုသည်ကို သူ့ဘာသာပင်မသိလိုက်။

‘ချီးပြသသနာ’ ဆိုသည့်အသံကြီးကသာ သူ့နားစည်ထဲ ဒုတိ
ဒုတိထိတန်း၍ တိုးဝင်သွားတော့၏။

□

တကယ်ဆိုမှ သည်ပြသသနာသည် မန္တေသာကတည်းက စဲ
သည်လား၊ သည်ကန္တန်နက်ဦးက ဖြစ်ခဲ့သည်လား၊ ဘယ်အချိန်မှာ
ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခြေထောက်ပေါက်၍ ဒုက္ခပေါ့သက်သက် ရောက်
ဘာခဲ့သည်လဲဆိုသည်ကို မည်သူမှုမသိ၊ ပြောရခိုက်ကြီး ဖြစ်နေရသည်
ကို။

မန္တေလေး ဗဟိုအကျဉ်းထောင်သို့ ထောင်စိုင်ကြီးပြီးခင်မောင်
ငါး (လက်ကောက်) ကိုယ်တိုင်ဦးစီး၍ သွားရောက်ထုတ်ယူလာခဲ့သည့်
နှယ်ဆေးဝါးမှာ အကျဉ်းသား (၅၀၀)ဦးဖြင့် ကျောက်ထောင်ကို စတင်
ခွင့်ခဲ့သည်။

၃၇ * အသုတေသန

တရားဝင်ပေးထားသည့်အမည်က 'ဘယ်လင်း ကျောက်ထိန်လုပ်ရေး အလုပ်စခန်း'တဲ့။ သို့ပေသော်လည်း မည်သူမျှ ယင်းနာမည် ကြီးကို နှုတ်မစွဲ။ 'ကျောက်ထောင်'ဟုသာ သံပြတ်ဖြင့် အခေါ်အပြော ပြုကြမှ နှုတ်ကျိုးကြမှု၊ အဲ ... အဲသည့် ကျောက်ထောင်ဆိတာကြီးကို မနေ့က ဖွင့်ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နှုတ်ပြီး 'ပြည်သူ့အကျိုးပြုတပ်ဖွဲ့' လက်ကျွန် ရဲဘက်ကြီး ၅၀ က သန္တအကျိုးသား ရွှေအနေပြည်ထိုင်တွေအဖြစ် စားဖို့ကြီးထောင်ယာနှင့် အုပ်ချုပ်မှုအကူ လုပ်ငန်းတွေ၏ အသီးသီး အသက အသက တာဝန်ယူနေကြရသည်။

ပြည်သူ့အကျိုးပြုတပ်ဖွဲ့အာနချုပ်ကား မြစ်သားမြို့နယ် 'လွှို့ကျော်' သို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေသားမြို့ပြီးလေပြီး။

ကျောက်ထောင်ဖွင့်ဖို့ နေရာရွေး၊ ပြောင်း၊ အဆောက်အအုံ၊ ဆောက်ခြင်းများကို လွှို့ခဲ့သည့် ပြောက်လလောက်ကတည်းက တက် သုတေသနကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသဖြင့် စခန်းဖွင့်ပြုဆိတာကတည်းက အစစ် အရာရာ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံထားနှင့်ပြီးဖြစ်၏။

သုတေသနကြီးနှစ်ထပ်ကာ အကျိုးသား ၁၀၀၀ ဆုံး ထောင်ကလေး တစ်ထောင်ဟဲ့ ဆိတ်ကြပါမို့၊ သွေးရိုး၊ သစ်မာာယာတန်းအကား အောက်ခဲ့သမဲ့တယ်။ (ကွန်ကရို့)ခင်း အကျိုးသားအိပ်ဆောင်(၉)လုံး၊ ပြစ်ဒဏ် တိုက်(၂)လုံး၊ မိုလာ့နှုံးကြီး၊ စားဖို့ကြီး (Cook Home)၊ သောက်ရေကန်၊ ရီးရေကန် စသည်။ အကျိုးထောင်တစ်တို့၏ တန်ဆာပလာ မင်း ပြောက်တန်ဆာတွေက အစုံအစုံ၊ ရေနှင့်ချေးတွေ မည်းနေအောင် ဝန် အောင်သုတေသနသည် နှစ်ထပ်ဘူးကြီးနှင့် အပြုံကြက်တူရွေးတံ့ခါး အတွင်းကြက်တူရွေးတံ့ခါး နှစ်ဆင့်ပါ ဘုံးတံ့ခါးကြီးက ဟီးလို့။

နောက်တန်းတာဝန်ခဲ့ တပ်ကြပ်ကြီးကား နာမည်ကျော် 'ဘေးကြီးချုပ်ဆွဲ'။ စားဖို့ကြီးအပါအဝင် အုပ်ချုပ်မှုကိုစွဲအဝေး ပတ်မအုပ်စု သူ့တာဝန်ချုပ်း။ သည်အထဲ ကျောက်ထောင်၏ အုပ်ချုပ်မှုအကူ အကျိုးသားတွေ၊ သန္တလေးထောင်မှာကတည်းက နာမည် ကြီး နာမည်ကျော် လူအုပ်စု၊ လူလွှဲန်မသား 'ထောင်မင်းသား' တွေ ပါဝင်သည့် အိပ်ဆောင်(၉)၏ အဆောင်မျှုးလည်း ဖြစ်နေလိုက်သေး သည်။

တံ့ခါးကြီးနှင့် ဗဟိုကင်းတာဝန်ခဲ့က တပ်ကြပ်ဆရာတင်လိုင်။ မြန်မာ့လက်ရွေ့ကို ပထမတန်းအလဲ သုံးလေးကြိမ်ရှုံးသည် 'ခေသူ မဟုတ်' ပုဂ္ဂိုလ်။ 'ကျားဘြိမ်း'တဲ့ 'ဘာမထိခင်အောင်' တို့နှင့် ခေတ် ပြုင် လက်ရွေ့ကျော်။ 'ကရင်တင်လိုင်'၊ 'ကတုံးတင်လိုင်'၊ 'နှစ်ဇော် ကန်း'ဟုလည်း ခေါ်လိုက် တွင်လိုက်သေးပါ။

'ဘေးကြီး'နှင့် 'ဆရာတင်လိုင်' တို့ဆရာတပည်းက ကျောက် ထောင်၏ နောက်တန်းကိုစွဲအဝေးကို စိမ်ခန့်ခွဲသည်။ 'မြတ်တေး မောင် ဖောင်တင်' က ထောင်ကျားနှင့်တွဲ၍ နောက်တန်းမျှုးလိုင်၏။

အိုဖြင့် 'တိမိကြားမင်းခေါင် ... တိမိကြားမင်းခေါင်' နာမည် ကြီးဟိန်းတွေကိုနေသလို့၊ မှုးယ်စေးပေးသမား ရဲဘက်တွေကို ပညာ ပေးဖို့ ကျောက်ထောင်ကြီး ဖွင့်တော့မတဲ့ ဟုလည်းကောင်း၊ 'ဘိန်းစား တွေ ကာလနာတိုက်၊ မာလကိုယားမယ့် ထောင်သံ့ဗို့ကြီး ဖွင့်တော့ မတဲ့'၊ 'လောက်ကြီးထဲလာပြီး ဆန်ကုန်မြေလေး သုံးယောက်ပေါင်း လို့မှ နှစ်ပြားမတန်တဲ့ ဘိန်းစားတွေနဲ့ ကျောက်ပိုင်းလုပ်လိုကေတွေ ကျောက်သယ်နှကျင်း ထွက်၊ မထွက်ဖြင့် မသိဘူး၊ မသာဘယ်ရေးလဲ'

ဆိတာလို ဟောတစ်လောင်းကတော့ တန်းခနဲ့ဟော ဟူလည်းကောင်း အမနာပ စကားတင်းဆိုသံတွေ ပုဂ္ဂိုက်ပြု နေသည့် ကျောက်ထောင်ကြီးကား အဟုတ်တကယ် ကေန်ကေ ဖွင့်ခဲ့လေပြီ။

ပြဿနာမီးမှားကို ပျိုးပေးခဲ့သူကား မန္တလေးထောင်က ထောင်ပိုင်ကြီး။ ‘ကုန်းမှာ ဖြွေဖွေး၊ ရေမှာ ဝါးရွေး၊ ထောင်မှာ စိန်ဖွေး’ စာချိုးဖြင့် ထောင်လောက၌ ဟိတ်ကြီးလွန်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်။

“အဲ ... ကုခ်င်းမောင်စိုးရေး၊ ကျော်ခါးက ချိုး(ချေး)ထုပ်တွေ ကို ခင်ဗျားဆီ လက်ပြေားပေးလိုက်ရတာ အားတော့နာပါရဲ။ သို့ပေ တဲ့ ... အထက်အမိန့်ကိုးပျား တစ်နည်းတော့ဖြင့်လည်း စိတ်အေးရ သေးတော့ဘယ်။ ကျောက်ထောင်ရဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီးက ခင်ဗျားဖြစ်နေ လိုလေ။ ခင်ဗျားကပေမင့်လည်း (လက်ကောက်ကြီး) လဲ နာမည်တစ်လုံး နဲ့လူပဲ မဟုတ်လား။ တ ... ဟ ... တ ... ဟ”

“အက်ပါနဲ့ ... အစ်ကိုရာ ညီတော်မောင်က မွေးရာပါ လက်ကောက်ကြီးလို လက်ကောက်’လို ပြောင်ပြောင်နောက်နောက် ခေါ်ကြရုံသက်သက်ပါ။ ငါအစ်ကိုလို ထောင်လောကတစ်ခုလုံး ဟုန်းဟုန်းထနေတဲ့ ဇာန်နာမည်မျိုးကြီး မဟုတ်ရပါခင်ဗျား ဘုရားပြီး သေအောင်တော့ မကျိုးစားလိုက်ပါနဲ့ နော ... ငါအစ်ကို။ ဟ ... ဟ”

“အေးပါ ... အေးပါ ... ထားလိုက်ပါတော့နော်။ ဒါနဲ့ ... ဟော့ခီမယ် ... ခင်ဗျားအကူအညီ ရကောင်းရရှိစရာ ပြုစုတားတဲ့ အမည်စာရင်း”

“Black List ပျိုး ... Black List။ ကျော်တို့ မန္တလေးထောင် သိုးသန့်ဆောင်မှာထားတဲ့ ဘိန်းစားငန်တွေအကုန်လုံး ခင်ဗျားကျောက

ဆောင်ဆီ ပါသွားရဲ့ မဟုတ်လား။ အဲ ... အဲဒီလိုပဲ ထောင်မကြီးက ထောင်မင်းသားတွေ၊ နာမည်ကြီး၊ နာမည်ကျော်တွေ၊ အမိုက်ထပ် ဘွား ချေးထုပ်တွေ၊ ပြဿနာမောင်တွေကို စုပုဂ္ဂိုင်း တဲ့မြေကိုစည်းလှည်း ခံလိုက်ရမယ်လို့ ပိုလ်များမောင်မြင့်က စကားထည့်ထားသေး။

အဲတော့ ... အခုတစ်ခေါက် ရဲာက်အထုတ်မယ် ကျော် ဆောင် မီးရိုးတိတ်သွားပေမယ့် ခင်ဗျားစာရင်းတော့ အကုသိုလ် အလုံး ပေါ်ရော အပြားလိုက်ရော ကပ်တယ်လို့ဟာ အောက်မေးလိုက်ပေတွာ့။ ခဲ့ခြား Black List ... အမည်ပျော်စာရင်းမှာ ဆင်လောက်ကြီးတဲ့ ပြုလ် ဆောင်ကြီးတွေလောက်ကိုပဲ အသေးစိတ်စာရင်း လုပ်ပေးနိုင်လိုက် ဘာ။ သူတို့လောက် နာမည်မျိုးပေတဲ့ သူတို့လောက်နှင့်နှင့် လက်ခိုပ်ပြင်း ဘဲ မွေးနှုန်းရေးလုပ်ရေးမှုပါ။ ပုံတော်သလို ကြည့်သာတိန်းပေတော့”

“အယ် ...”

“ဟုတ်တယ်လူရေး ... အဲဒီမှာကြည့် ... ပြွောဖွေးသိန်း ဆောင်” တဲ့ ‘အရည်ကြီးမှုအောင်’ တဲ့ ‘ဘုရားကြီး’၊ ‘ဘုရားလေး’၊ ‘ခွဲလက်လူ’၊ ‘ကျွဲန်း’၊ ‘ရွှေမန်း’၊ ‘မောင်းထောင်သိန်း’၊ ‘သရေကြီး ဘုရား’၊ ‘ဒုက္ခည်သန်းရင်’ အ ... အဲဒီတွေက ထောင်မကြီးက ထောင် စုံသားတွေပျား။

‘နဝရတ်’တို့ ‘ကုလားချိုင်မောင်’၊ ‘စိုင်းရေပြား’၊ ‘ဖေဒါ’၊ ‘အိုက်ဘူး’၊ ‘တို့တွေက ကျော်ထောင်က’ မိုးကျော်ရွှေကိုယ်အောင်ထို့ရဲ့ လက်သပ် ဘွားတာပည့် မိုးတွေကောင်တွေ။ အ ... အ ... မိုးတွေကိုလို ချေးကျိုး သားကျိုး၊ ငါးဖလားပါလား သက်သက် မထင်လိုက်နဲ့ပျေား။ ထောင်မကြီး သီးသန့်ဖြစ်နေတဲ့ မောင်တွေပျား။ နှယ်နှယ်ကောင်တွေရပ်”

“ဟူး ... မလွယ်ကြောပါလား ငါအစ်ကို”

“နော်း ... နော်း။ အခုပြောခဲ့သလောက်က ထောင်မည့်
ဖက်က ‘ထောင်မင်းသား’ ပြုဟန်ကောင်တွေပဲ ရှိသေးတာ။ ‘ဆိတ်မိုင်
တို့ ‘စောယ့်’ တို့ ဆယ်ယောက်အုပ်စုက တစ်လောကလေးကမှ သေချာ
အပေးခဲ့ထားရတဲ့ မူးယ်စေးဝါးဘုရင် ‘မေမြို့တင်ကို’ ပဲ အမှု
တွေ့”

‘ရှိမိဘို့’ တို့၊ ‘ဘုံဘုံ’ တို့အုပ်စုက နာမည်ကြီး စတိနိုင်
အဆိုတော် ‘ဘိုထိုး’ ပဲအုပ်စု တော်တွေ့။ ‘အူမမန်’ တို့၊ ‘သန်းမြှုပ်
‘အာရှု’၊ ‘ရေမန်ကန်း’၊ ‘ယောရှဝါ’၊ ‘မာစတာကိုး’၊ ‘သွားကျိုးကျော်
‘ခေါကြီး’၊ ‘ကုလားမောင်ကြီး’၊ ‘ကျောက်ကို (ခေါ်) မောင်ကို’ တို့မျှ
က မန္တလေးနဲ့ အထက်မြန်မာပြည်တစ်ခွင် ခါးစောင်းတင်လာခဲ့တဲ့ မူးယ်
စေးဝါးဂိုဏ်းတွေက အညာတွေ့ ‘ခေါင်’ တွေ့ချည်းပဲ”

“သိ ...”

“တစ်ကိုယ်တော် တစ်သီးပုဂ္ဂလာအနေနဲ့ ကြားသမျှ ဖို့
တန်ရမယ့် မိုက်ခြေားတစ်ယောက်လည်း ပါလိုက်ချည်းသေး”

“ဟောပျော် ...”

“မဟောပျော် ... ကိုအတွေ့။ ကြားဖူးလိုက်ရဲ့ မဟုတ်စုံ
ရန်ကုန်တောင်ဥက္ကလာဘာက်မှာ လူသားစားတဲ့ ‘ဦးလာဘ’ ဆိတာများ
အေး ... သူကြီးလည်း ပါသေးဗျား”

“ဗုဇ္ဇား ...”

“မ၊ ဗုဇ္ဇားနဲ့ ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ကိုရင်သိသင့်သမျှ အတူ
ဖြေဖြေခြေားပြီ။ အဲဒေါ်အကုန်လုံး ပြုဟာ့ဂီးခေါင်းတွေ့ချည်းပဲ။ ကုန်များ
ချရင် မိုးလောင်၏ ရေတဲ့ချရင် ရောန်း လက်ထဲကိုင်ထားပြန်လည်း

ပေါင်ဆိုတဲ့ဟာမျိုးတွေ့။ ကိုရင်ပုံတော်သလို ဖြေဖြိုးစီးသား ကြည့်ကိုင်
ဆေတွေ့။ လျော့ရဲလျော့ရဲ ပေါ့တီးပေါ့ဆ ရိုးတီးယားများတော့
အူးမလုပ်လေနဲ့နော်။

ဒီမောင်တွေ့ ကျောက်ထောင်ဘူးတဲ့ခါးကို ခေါင်းစွဲဝင်ကတည်း
က မလှန်နိုင်အောင် ဖိထား နှစ်ထားနိုင်မှရယ်။ မစိုးမပို့ လုပ်ပိုလိုက
သား မြှော့ပွဲးကို မသေမရှင် တုတ်နဲ့ရှိကြပြီး ခါးပို့ကိုထည့်ထားမိ
ကာထက် ပိုဆိုးလိုပုံမနော်။ ကြားလား ...”

အသည်ကစာလည်း

ပြဿနာက ထိုအကြောင်းရင်းခံကို အကြောင်းပြု၍ စသည်
က ဆိုရမည်။ ဆိုရိုင်သည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး ဦးစိန်ငွေးက အလကား
ခေါ်တင်း မေတ္တာနှင့်ပေးလိုက်သော လက်ဆောင်း

သိဖြင့် ကျောက်ထောင်မဖွံ့ဖြိုးကပင် မြှော့ပွဲးသိန်းမောင်တို့
အော်ကြီးတို့ တစ်သိတစ်တန်းကြီး အမည်နာမတွေပါလေသည်၍ စာရင်း
လုပ်ကြေးက ချောကားမောင်းလာလေသည်။ ပါးပ်ပါးသိုးတင်သည်ကား
ဆောင်းလာသည်ကို လေတင်လေအောက် ဟိုးတစ်မိုင်လောက်က သိဘိုး
သက္ကာ့သို့ လူဆိုးသတင်း ထောင်ရှုံးစာရင်းက သင်းတပ္ပါးဖူး မွေးလှ
ချည်း။ အဲ ... အဲ ... အဲပုပ်နဲ့ တဟောင်ဟောင်ထွက်ကာ နဲ့လှချည့်။

“Black Listမှာပါတဲ့ လူလွှာနှင့်မသားတွေ့ အကုန်လုံးကို ဘော
ပြုချုပ်ဆွဲရဲ့ အိပ်ဆောင်(၅)မှာပဲ အကုန်စု နေရာချထားပေးလိုက်။
ပြဿနာဖြစ်ရင် လောင်မီးကျရင် တစ်နေရာထဲမှာပဲ စုပြုဖြစ်ပေါ့။
လောင်ပေါ့။

ချုပ်ဆွဲကြီးတစ်ယောက်တည်း ဗျာများနေမယ်ထင်ရင် တံ့ခါး
က နှစ်အောက်ကန်းကတုံး တင်လှုံ့ကိုပါ လက်ထောက်အဆောင်မှုး

အနေနဲ့ တွေပေးထားလိုက်။ ထိခနဲဆီရင် ကွဲအောင်သာဆော် လူဗုံခနဲဆီ မည်းမည်းမြင်တာ အကုန်ရှိက်။ ကြောက်ကောင်းကြီးမကွာ ကြီးကျဖြစ်သူ မှာပဲ စည်းကမ်းကို ဖြည့်ဖြည့်ချင်းကိုင်ယူမယ်။ ဒီရက်ပိုင်းအတွင်းတော့ အသိတရားထားက အကြောက်တရားက ပိုအလုပ်ဖြစ်မှာဟာ၊ ဆောကောင်းရင် သန်းခေါင်းတဲ့ တွယ်သာတွယ်”

ကိုင်း ... အေးရော့

ထောင်ပိုင်ကြီး ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သည်နယ်သင်ဉာဏ်ပေး ဉာဏ်ပေး၍ စိတ်ချလက်ချ ဝက္ကာက်အပ်ကာ မျက်နှာတွေလိုက်ပါပြီဆိုတဲ့ ဖြင့် ဘောကြီးချုပ်အော်ဖြင့် မြင်းကို ချိုပ်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်ပြီး ကန်လည်း ကန်၊ ငွေလည်း ငွေး။

“ချေးပါရင် သေးမပေါက်နဲ့ပေါ့။ သေးပေါက်ရင် ချေးမထွက် စေနဲ့ ချေးနေရာချေး။ သေးနေရာသေး ဘူးဟာနဲ့ဘူး ကျကျနှင့်ဖြစ်လဲ စေ။ ချေးပါရင်း သေးတစ်စက်ကျခဲ့ရင် သေးပေါက်ရင်း ချေးပါလာ့ ရင် ကျောင်းမှန်းကန်မှန်းသိအောင် ပပယ်ရှယ်ရှင်းဟာ။ ကြားလား”

ကြားရုံမှုနှင့် စအိုတွေ့နှင့်ချင်စရာ။

ကဗ္ဗားဌားကတည်းက နှစ်လွှာပေါင်းမှ တစ်ရွှေက်ဖြစ်ရမြဲ စုပ် တော်ရွှေက်ပော့ ချေးနှင့်သေးခများ ကျောက်ထောင်က ဆရာချုပ်ချွေးကြီး၏ ပိုတို့အာဏာအောက် ရောက်လေကာမှ မယ်တစ်ရွာ မောင်တစ်ဖြူး ဖြစ်ရရှားလေခြင်း။

သို့နှင့်တိုင် ကြက်တွေ့နှင့်မတက်ရဲ့

လေထဲမှာ ‘တန္ထိုးနှီး ... တရွေ့မှုးရှုံး’ ပဲပေါ်သည့် လိုင် ကျောက်ပြီးသဲ့ တန်းစီး ဒုးရည်သန်းရှင်းပိုးသည့် သမ္မတလှူကြုံပေါင်းခုံတို့၏ ကြိမ်တဝင်းဝင်း၊ တဖြန်းဖြန်း တဗြိုင်းပြင်း ဆောင်လာ့နှင့်

တော်သံများ၏အောက်ဝယ် (၁၁-၄-၈၉) နေ့ တစ်ညာနောက် တစ်ညာတာ သည် သံသရာရှုည်လွန်းပါဘီ။

“ဟဲ့... ဒါ ဘယ်ကာလနာက ဝမ်းကျထားတာလဲကျား။ ပြောင် အောင်တို့က်ထားတဲ့ လျောက်လမ်းပေါ့များ ဝမ်းတော်လားထားရ ထုတ်လို့။ ဒီလို့ မထိလေးစားလုပ်ခဲ့တာ ဘယ်ကမြင်းမသား၊ ဖေတစ်ရာမ သားလဲကျား။ ဟိန့် ...”

အကာ မည်သူမျှ သတိမထားမိလိုက်ကြား။ ထောင်ကျလုသစ် ဆွောကို ကျောက်ဆိုစ်တွေသာက် လိုက်ပြုမည့်အစီအစဉ်ရှိသူဖြင့် ကိုယ့် အော်စွဲတွေနှင့်ကိုယ် ရှင်းလယ်လိုက်ကာ ဗျာများနေခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။ အိန့်သံကြီး ဟိန့်းထွက်လာမှ အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး လန့်ဖျင်သွားကြ သဲ့။

“နဝရက်”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာတိုး”

“ဒါ မင်းရဲ့ ဘယ်အမေ့လင်ဖင်က ထွက်လေတဲ့ ကာလဝမ်းလဲကျ ... မသာရဲ့”

“ဟို ... ဟို ...”

“မိလျားဘုရာ်ကိုင်လုပ်ပြီး ဒီလောက်ကလေးတောင် အက်း အညှေ့မရှိဘူးလားကျား။ ဒါနဲ့များ မူးယစ်ဆေးပါး ဖြန့်ရသေးသတဲ့။ ကာ လနာ ထောင်ကျထားတောင် နည်းသေး။ ကဲ ... မသိပြီး”

“နှီး ... ဖြန်း ...”

“အမလေးမျှ ...”

“ဒုးရှုည် ...”

“ခင်ဗျာ ... ရှိုး ဆရာကြီး”

“ဒါ မင်းပစ္စည်းလား”

“မဟုတ် ဆရာကြီး”

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတုံး”

“မသိ ဆရာကြီး”

“က 。。。အိပ်ဆောင်တန်းစီးလုပ်ပြီး မဟုတ်ဦး မသိဦး”

“နှီး 。。。ဖြန်း 。。。”

“အာ 。。。မား 。。。လေး 。。。လေး 。。。သေပါပြီဗျာ”

လောင်မီးဖြင့် ဆိုင်းမဆင့် ပုံမပါ ကျပြီ။ လေမာခင် ပိုးရိုးပြပြာ နှစ်တိုင်းကမွှဲပြီ။ အိပ်ဆောင်တစ်ခုလုံး တန်းစီးချိန်ပင်မရလိုက်။ ရောက်ရာနေရာကလေးမှာပင် ပုံစံထိုင်ကလေးတွေ ခပ်ကုပ်ကုပ် ကိုယ်စိုင်၍ မျောက်တစ်ခုလုံးကို ပြာသုတေ။ အမွှေးနှုတ်ထားသည့်နှစ် မျက်နှာ ခင်အုံအုံ၊ မျက်လုံးကလေးတွေ ပေကလပ်ပေကလပ်။

“ကိုင်း 。。。ဒေဝတ်နဲ့ စို့မာန်ဝပ်ကျေတဲ့ ဟိုဒင်းမသားတွေ ဟောဒီမှာ 。。。နှင်တို့တစ်ဆောင်လုံး ဟင်းလုပ်စားတောင် ပို့ဦးထဲ့ဦး မယ့် ဆင်ဒေါင်းလောက်ချေးပုံကြီးက ဘယ်မအေား ကာလနာတိုက ထားတာလေဟင်။ မနှက်စောစောစီးစီး အိပ်ရာထတဲ့ခွေးတောင် ချေးစား ရှုံးမှာ မဟုတ်သေးဘူး။ ငါ ဒေါသမထွက်ချင်ဘူးနော်။ ဘယ်ကောင် လ 。。。ဘယ်သတ္တဝါလဲ ကိုယ်ကိစ္စကို ကိုယ်ထွက်ရှင်းလှည့်။ က 。。。လာ 。。。အချိန်မရှိဘူး”

တစ်ဆောင်လုံး တိတ်။ ရွှေးစော်မှု မလှုပ်ကြ။

“ဟု 。。。သေနာကျတွေ 。。。ငါပြောနေတာ မကြားရအောင် နှင်တို့နားတွေ ဘာလို့နေတုံး။ အချိန်ရှိသေးတယ်နော်။ ကိုယ်ဝမ်းကို ကိုယ်ထွေယ်မထားနိုင်လို့ ထွက်ကျခဲ့တာဆိုရင်လည်း ငါသည်းခံစိတ်

ကလေး အနိပ်မစသေးခင် ကိုယ့်ဘာသာ အလိုက်တသိ ထွက်လာပြီး ဘုံးလှည့်။ ကိုယ့်ဖောကထွက်တဲ့ ကိုယ့်ချေးကို ကိုယ်ပြန်ချုံမနေကြနဲ့ ဘ 。。。လာ 。。。ဘယ်သူတုံး 。。。ဘယ်သူတုံး”

နကမှတ်၊ မတုန်လှုပ်။

“အေး 。。。ဘယ်နှုပ်တုံး 。。。ဖေတစ်ရာမသားတွေခဲ့။ ကမြင်းဘုံးကတော့ ခြေဆော့လက်ဆော့ကမြင်းပြီး လင်ကောင်မပေါ်ကြတော့ ဘုံးတဲ့လား။ ချေးသခင် ကာလနာဝမ်းကျေတဲ့ပိုင်ရှင် မပေါ်တော့ဘူးတဲ့ ဘား 。。。ဟိန့်။ အေး 。。。အေး 。。。ရတယ်။ ချို့ဆွေကြီးကို ဒီလို ချို့ပျိုးပေါက်မျိုးနဲ့ ကြောရရာကြော်လိုကတော့ နှင်တို့တစ်ခုလိုက်တစ်မြေးဘုံး ကာလနာတိုက်ပြီသာ မှတ်လိုက်ကြပေတော့။ ဟုတ်လား 。。。”

“ 。。。”

“ကလော့ 。。。ဒုးရည်”

“ဟုတ် 。。。ဟုတ်ကဲ့ 。。。ဆရာကြီး”

“လက်ထောက်တန်းစီးက ဘယ်သူတုံး”

“အားလုံးဝက မောင်စိန်ပါ ဆရာကြီး”

“သောက် 。。。တယ် 。。。ဒီမအော့လင် 。。。ချေးတစ်ပုံ ဘယ်သူယိုသလဲဆိုတာတောင် လက်ညှီးထိုးမပြနိုင်ဘဲ အားလုံးဝကတွေ အသုဂ္ဂတွေနဲ့ နှိုက်လာချွဲနေရသေး။ ငါ ကုန်းတုံးတိုက်ရလို့ တစ်ဆွေ ဘစ်မျိုးထဲ့ အတန်းထဲက မထွက်နိုင်ရှုံးမယ် 。。。ဟွန်း။ ဘယ် ဆဲ 。。。မောင်စိန်။”

“ရှိ 。。。ဆရာကြီး”

“ဒီချေးပုံကို မင်းစောင့်”

“ခင်ဗျာ 。。。”

“ဟာ ... ဒီခွေးမသား နားပင်းနေလား။ ဟောဒီကျော်ရှင်တွေ ကျောက်ဆိုဖိတ်က ပြန်လာကြတဲ့အထိ ဟောဒီခွေးပုံကြော်သားမသီရန်မခေါ်တော် မင်းစောင့်နေခဲ့လို့ ... ကြားလား”

“ဟုတ် ... ဆရာတိုး”

ဘတ်လမ်းက သည်တွင် တစ်စာနှင့်ရပ်၏။ ခေတ္တာခဏ အဗြားလေကလေးရှု။ တော်ရိပ်တော်ရိပ် တော်နှင့်တော်နှင့်ကလေးတွေ ထွေလျှော့ရှင်ပတ် နိုလိုက်ရှုံးထင်၏။ စိတ်ညွစ်စိတ်နှင့်တွေပြော ပြီးနိုင်မယ့်နှင့် တာဒ် စိတ်လန်းခွင့်ရှုံးကြရသည်။

သို့သော် နှင့်တိုင်းတိုးကျေမလာခင် လော်မြိမ်လေသေနေသာ့ မျိုးကြီး။ မကြာမီ ကပ်တော့သင့်တော့မည့် ခုက္ခဘားဆိုးကြီးက သုတေသနကို အရန်သင့် စောင့်နေကြုံနေမှန်း သူတို့လည်း မရှိပို့မီ မဉာဏ်ကြ။

“လုပ်ငန်းတာပဲတွေ ဝင်လာပဟော”

“တပ်ခွဲတွေရှာ လူပေါင်းစစ်လို့ စာရင်းကိုကိုရင် မနက်ရိုင်ထမင်းခွဲကြရအောင်ဟော။ ညာနေ ရေချိုးမျိုး အဝတ်လျှော်မှာမို့ မထုံးမထွက်ဘူး”

“ဟေး ...”

“ဟောင်သန်း ... ဟေး ... မို့ခေါင်း ဟောင်သန်း”

“ရှိ ... ဆရာတိုး”

“အိပ်ဆောင်တီးကိုချိန်ပြီး ကျိုးတဲ့အိပ်ဆောင်တွေကို ထမ်းထိုးပေးလိုက်တော့”

“ဟုတ်”

“ဒုးရည် ... ဒုးရည် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာတိုး ... ရှိ”

“ရှိ နောက်မှာထားခဲ့ လူအရင်လာ”

“ဟုတ်”

“မင်းကောင်တွေ အကုန်လုံးကို အိပ်ဆောင်ထဲမှာ တန်းစီဆားလိုက်”

“ထမင်းကို အိပ်ဆောင်ထဲမှာ ဝေမလိုလား ဆရာတိုး”

“တယ် ... ဒီ ...”

“ ...”

“နင်တို့ ချေးပြုသုနာကြီးကို လက်သည်ဖော်မလိုပေါ့ ... လက်သည်ဖော်မလို့။ ကိုင်း ... ရှင်းပြီလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ် ... ဆရာတိုး”

တန်းစီး ဒုးရည်သန်းရှင်ခုများ စိတ်လောလေးနှင့် သုတ်ချုတ်ခြေး၍ အိပ်ဆောင်သားတွေကို တန်းစီးပြုနေသည်။ ထမင်းက ဆာလျှော့။ ပိုက်ထဲမှာ တရှို့ခို့နှင့် အာတောင်းသံတွေ သံစုံမြည်။

“ဒုးရည် ...”

“ဟုတ် ... အဆင်သင့်ပါဘဲ ဆရာတိုး”

“အေး”

“ရှေး ... ကြည့်။ အိပ်ဆောင်(၉) အိပ်ဆောင်ဖွင့် လူပေါင်း ၁၅၀၊ ယခုတန်းစီး ၁၅၀၊ အတိုးအလျော်မရှိ။ တင်ပြုရန်မရှိ။ အစစ်ဆေးခဲ့ရန် အသင့်”

“အေးဇော်”

“က ... ၈၀။ ကိုကိုတို့ ဟောင်ဟောင်တို့ ခွေးသူခိုးတို့ မအောအေးတို့ မနက်က ကိုစွာပြတ်ခဲ့တဲ့ ကိုရင်တို့ရဲ့ ကာလနာပုံကြီးကိုစွာ လက်စ

သမိုင်းလိုက်ကြညီးစွဲရုပ်။ ဒီပွဲကလေးပြီးမှ ထမင်းဆွဲကြမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

“ဒီတော့ တိုတိပုံ ဖြတ်ကြရအောင်။ အခု ဆရာတ္ထားက တစ်ကနေ့ တစ်ခုသယ်အထိ ဖွေးဖြေးရောမယ်။ လက်သည်တရားခါက ကိုယ့် အပြစ်ကိုယ်သိပြီး ဝန်ခံလိုက်ပါ။ အရပ်ထဲမှာ ရူးချင်ယောင်ဆောင်ချင် ဆောင်လိုရတယ်။ ထောင်မှာမရဘူး။ ကိုယ့်ဖောကထွက်တဲ့ ကိုယ့်အေး ကိစ္စဝန်ခံရတာ လွယ်လွန်းလိုမှ ဘာခက်စရာရှိသလဲ”

“...”

“ကိုယ်းဟေ့ ... စံပြီကွာ။ တစ် ...”

“နှစ် ...”

“သုံး ...”

“၁၀၈ ...”

“၂၅ ...”

ဌ်မိဆဲ။ ခါတိုင်း နွားရူးပြေးသလို ပြေးဆော့တတ်မြှု လေသည်ပင်လျှင် သေနေတော့၏။

“ခြောက် ...”

“ခုနှစ် ...”

“ရှစ် ...”

“ကိုး ...”

“တစ်ဆယ် ...”

“တောက် ...”

ပြင်းထန်ကျယ်လောင်သည့် တက်ခေါက်သံကြီးက ဗုံးတစ်လုံး ကွဲသလို။

“ခွေးမသားတွေ ... လူပါးဝလွန်းတယ်။ အေးပေါ့လေ ...”

သော်က ဆန်ပေးမှဖြင့် ဆေးတော့ပြန်ရုံရစေမပေါ့။ ကိုင်းဟေ့ ... ထုတ် ...”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာတ္ထား”

“အိပ်စင်တွေပေါ့က ဆင်း၊ နှစ်ယောက်တစ်တဲ့ တန်းစီထား မေတ္တာ့”

“...”

“အဲ ... ဟုတ်ပြီ။ လူတိုင်းကိုယ်စီ ညာလက်ညီးကလေး ဆင်ချောင်းစီထောင်ထား။ အေး ... အေး ... အဲဒီလို ... အဲဒီလို။ အဲတ်ပြီဟေ့ ...” ရွှေဆုံးက တန်းစီးက အရင်ဝင်။ မင်းတို့ အမေ့လင် တုံးထားတဲ့ ရောနှစ်ချီးပုံကြီးထဲကို ‘စွဲ’ခနဲ လက်ညီးနဲ့ ထိုးလိုက်စမ်း။

ဟိုး ... ဟိုးထား ... မင်းကိုထိုးနိုင်းနေတာ ဖေတစ်ရာမ ဘားရဲ့။ ကော်ခိုင်းတာ မဟုတ်ဘူး။ အနုံကလေးကို စို့စို့တွေ့ရှုရုံကလေး ထိုးနိုင်းတာ။ လူ ၁၅၀ လုံးယိုစီကိုယ်င့် လက်ညီးနဲ့ထိုးပြီးတာတောင် မင်းတို့ဟာ့ကြီး အရာ အသွေးစေနဲ့ပြီး။ နှစ်တို့အမေ့လင် ပစ္စည်းပိုင်ရှင်ကြီး ဘွားခနဲ ပေါ်လာ တဲ့အထိ ထိုးနေကြရဲ့မှား။ နေ့စိုးညာစာ ချိန်ထားကြုံး။

အဲ ... ပြီးပြီးနော်။ အဲ ... အဲဒီ ချီးပေါ့လေတဲ့ လက်ညီးကို ခြာခေါ်းဝနဲ့ တစ်လက်မအကွာလောက်မှာ ထောင်ထား။ ကဲ ... အလူ၍ ဝင်းလှည့်သလို စီတန်းပြီး သွားကြပေါ့ရော့ အပြင်ပိုလွှာခုံကြီးသီး။ အပြင် ခြုံ့လွှာက ငန်ဖလားမှာ စင်အောင်သုတ်လာခဲ့ကြ ဟုတ်ပြီလား။ ကဲ ခြုံ့လွှာတော့။ ပြီးရင် မန်မန်စားကြရဲ့မယ်။ ခင်သုတ်သုတ်လုပ်ကြ”

ဟစ်လွှာသာ စို့လိုက်ချင်မိတော့သည်။

မကြာမတင်ကလေးမှာ နှစ်ကော်စာထမင်းကလေး လွှေးရချင်

ဟု အားခဲတားပိပါ။ ထမင်းထားလို့ လားလားမှုမဆိုင်သည့် ချေးပုံစွဲ
ထဲ လက်ထိုးပြီး အီးနှံရှာရှိုံးမယ်တဲ့။

လုပ်ရက်ပ ပုလဲညာရယ်။ နင်လားငါလား ဒုတိနဲ့ တအုန်း
အုန်း ထရိုက်ပစ်လိုက်သည်ကမဲ ခံစရာရှိ ကျောကျောအောင်ခဲ့။ နာ
စရာရှိ ပစ်စလက်ခတ် နာပစ်လိုက်လို့ရှိုံးမယ်။ ပြီးလျှင်ပြီးပြီး ခတ်စုံ
လျှို့စပြတ်၊ အေးကရော့။

ခုတော့ဖြင့် သည်လို့မဟုတ်ပေါင်။ ပြီးပြီးလေးဖြင့် ခံရသူမျှ
မဆန့် ရင်ကွဲအောင် လုပ်ရက်သည်။ မအောအရင်းရှေ့ထားပြီး မယား
သမီးကို ပြီတိတိလုပ်နေသည် ပထွေးမျက်နှာပေးမျိုးကြီးနှင့် ပြီးမှ
ပုံကြီးကယင် မသတိချင့်စရာ။ နင့်အကြံ ငါသိပါတယ် ... မသာကြိုး
ဟု ကုန်းအော်ပစ်လိုက်ချင်စရာ။

မည်သူမျှ မခံနိုင်။

တငော့ဝေါနှင့် ထိုးအန်ကုန်ကြတော့သည်။

ခံနိုင်ပါဘီးမလား။ နှေ့တစ်ဝက်ကျိုးခန့် အညာနေပြင်းပြီး
အရှိန်နှင့် မျက်နှာပြင်အရေတ်းရှု ခြောက်သလိုလို ချေးပုံကြီးထဲ
လက်ညွှေးပေါင်း ၁၄၀ အုန်းကျင်းနှင့် ထိုးဟဲ့ဆွဲဟဲ့ ဆိုပြန်တော့ ဖုန်း
ဟော်ဟော် ချုပ်သိုးသိုး အန်ခိုးတွေက အဲခဲနဲ့ လိုက်တက်ကြတော်
လာပြီး လက်ညွှေးမှာသည် နာဝါယာ နာဝါယာ နှလုံးသည်းခြော့ခဲ့ ခုတ်ခုတ်
ထဲ ရောက်ကရော့။

အရေပြားတွေ သွေးစို့လာသည်အထဲ သဲကြိုးတွေနှင့်တိုက်
ဆပ်ပြားအထပ်ထပ်ပြု့နှင့်ပွတ်၊ ဟောတစ်ခွက် ... ဟောတစ်ခွက် ...
ရေတွေ ဖုံးပေါ်လအော့ လောင်းသော်မှ ချိုံးကြီးက မစင်။ စွတ်ကြုံ
အဝ္မာ လက်ညွှေးကို ကပ်ရပ်စွဲနေလိုက်ချင်သေး၏။

နှလုံးမကောင်း၊ သည်းခြောက်ပျက်။

မျက်လည်တွက် နှစ်ထွက် ‘တငော့ဝေါ ... တငော့ဝေါ’ ထိုး
အန်နေသံတွေက သံပြုံး။

မနက်စာလွှတ်ပြီး။

စားစို့ဝေးစွဲ။ လက်ညွှေးက ချိုံးကြီးနှင့် နပမ်းလုံးနေကြုံ
သည်နှင့် အသက်တွေပင် ဖင်ထဲက ဖွုတ်ခနဲ့ ထွက်မသွားသည်ပင်
လောင်း။

ရက်စက်ပါပော့ကွဲဗျယ်။ ပညာရှိလိုက်ပါပော့။

ကိုယ့်အိပ်ရာပေါ် ကိုယ့်လွှဲရင်း နဲ့ချိုံးကြီး ခွဲခေါက်ခေါက်တွေး
ဘွဲ့ ပစ်လဲနေကြရတော့သည်။

သို့နှင့်တိုင် ချိုံးပုံကြီးကိုပိုင်ရှင် လက်သည်တရားခဲ့က ပေါ်မလား
အဗျားချော်သားကောင်းနေလိုက်ပုံမှာ အညာစိုးက အဘဝါးရပေတော့
သည်။

အိပ်ဆောင်သားတွေမှာလည်း မည်သူ့ကိုမျှ အဖော်ဖော်နှင့်
တုံးတို့ဘာဝေး။ ကိုယ့်ကြွားနှင့် ကိုယ့်ရှိုံးတွေ့ဟဲ့ ကံပစ်ချေသလို စိတ်
တုံးတုံးချေထားလိုက်ပုံပေါ်သည်။

မူလောင်ပြု့ပြုလွှုံးသည် နွေတစ်နွေးပေးတော်ကား။

“ဟော ... ဇူးရည်”

“ခင်ဗျာ ... ဆရာကြီး”

“နော်ပြီကျား ညာနော်ထမင်းဆွဲချို့ နီးပြန်ပေါ်။ မင်းတိုး
အမူလောင် ... ချိုးသခင်ခို့တဲ့မသာကို တွေ့ပလားဟော”

“ ... ”

“ကိုင်း ... နှစ်ပါရှား နှစ်ပါရှိုံး နှစ်ထပ်ရှိုံးမှ မှတ်ဖို့ဆိုမဟုတ်

လား ... တပည့်ရဲ့။ မင်းကောင်တွေကို တန်းစီခိုင်းစမ်းပါဉိုး။ မနက
တုန်းကလိုပဲ ချီးပဒေသာယိမ္း ထွက်လိုက်ကြပါဉိုးဘူး။ တရားခံ မတွေ
သေးခင် ညာနေစာ စားမိသောက်မိ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ

တစ်နေ့ခုးလုံး ကြုပ်ကြုပ်လန်အောင် ပူထားသည့်နေသည်
သည့်နေ့ကူးရက်ချိန် မစင်ပုံကြီးကို ပုဂ္ဂသထက်စုပ်၊ နံသထက်နှင့်အောင်
အားပေးအားမြှောက် ပြုထားပြီးပြီ။

သည်တစ်ကြံ့မဲ့ လက်ညွှေ့နှင့် ချီးညားပြီးသည့်နောက် မည်
သူမျှပင် စကားဟာ မဆိုနိုင်ကြတော့ပြီ။ တရားခံမပေါ်မချုံးသည်ပုံ
သည်နည်း အချို့သတ်ကြီး သတိပြုးတော့မည်ကိုတွေးကာ အဆွေးကြီး
ဆွေးလျက် ဖွဲ့အိတ်ကြီးတွေ ပုံချို့သလို မချို့မဆန့် လဲနေကြတော့
၏။

တရားခံလည်း မပေါ်။ မထွက်။

အကွဲတွေးသာလျှင် နက်သည်ထက် နက်၍ နက်၍လာသည်။
လိပ်ခဲတည်းလည်း ချေးပြသနာကြီးကို ကူသူကယ်သူလည်း
မရှိ၊ နတ္ထိ။

| ၄ |

မနက်ဖိုးလင်းလာမှာကို စိမ့်နေအောင် ကြောက်နေရသည်
အထကပင် မျက်စိနှစ်လုံးမြေးလိုက်ရ မိတ်လိုက်ရသည်အထင်ပဲ အရှင်
။ ဘွားခနဲ့ အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိ ရောက်လာ၏။

သူတို့အားလုံး နဲ့ချို့ချိုး။

အိပ်ရာသိမ္း၊ ပုစ်လိုင်၊ တန်းစီ စသည်စသည် နိစွာဝါပြုပြီ
အိုလူပ်လက်လူပ်တွေကို လုပ်နေရင်းလည်း သူတို့စိတ်တွေက အိပ်
ဆောင်ပိတ်ရင်း ဟပ်ဖိတ်းနှင့် ရင်ဆိုင်းထားခဲ့ရသည့် ဟိုကိုစွာကြီးဆီ
နှုံသာ အာရုံစောလျက်။

အရေးထဲ လူသားတားသည် ဓေတ်သစ်ပေါ်ဒီသာရ 'ဦးလာဘ'
ကြီးကိုကြောက်၍ အိပ်ဆောင်ပိတ်၊ အိပ်ချိန်ပေး 'Light Down' ပီးကြီး
ချို့ပြီးကာမှ သူတို့အိပ်ဆောင်တစ်ဆောင်တည်း ထောင်လန့်ခဲ့သဖြင့်

ညကြီးမင်းကြီး အရပ်ကုပါ လူဝိုင်းပါ တိုင်းပြည်ပျက်ခဲ့ရသေးသည်။ ထောင်ပိုင်ကြီး၊ ထောင်ပူးကြီးတွေလည်း မဖော်နိုင်။ မင်းကြီး၊ မင်းကလေး စုတိကာနေ့လျှက် သူတို့အိပ်ဆောင်ကို မျက်ထောင့်နဲ့ စပါးမွေး ရှုံးခဲ့ကြခြင်းသေး၏။

‘ဦးလာဘ’ ကြီးကို ပြစ်အက်တိုက်ထဲ ပြောင်းထည့်လိုက်ပြီး တော့မယာ ‘ဟင်း’လုံး ချုနိုင်ကြသည်။

သို့သော်လည်း ထဆင်ထူးကို လုံးကြီးတင် ဆန်ခတ်လိုက်တဲ့ သို့ မထွေးနိုင်မအန်နိုင် သူတို့ ဟိုကိစ္စကြီးအပေါ် အောင့်လုံးကြီးနေလေသည် ‘ဆရာတော့ကြီး’ အား နောက်ထပ် ပြဿနာထပ်ကြီး တပ်ထပ် အဓမ္မကိစ္စကို ပစ်တင်ပို့သလို ဒေါသကို ဆွဲပေးပြန်သည့်နှင့် ရှိနေပြန်ပြီး။ ကဲ၊ ကဲ ... ခွေးဟိုသင်းလောက်မျှ မချုန်လေသည်ကဲ။

မည်သူမျှ မျက်နှာသာနိုင်။

ဘယ်တစ်ယောက်တစ်လေမျှ စကားဟာဟ မဖြည့်ရဲကြား၊ ခါတိုးပဲလော်စွဲဆိတ်ဝါးသလို ပေါက်ပေါက်ဖောက်နေတတ်သည်။ အုစ်မန်နှင့် အိုက်တူးနှစ်ကောင်သားတောင် လင်းတမ္မိုင် မိုးရှင်း ငိုင်တိုင်တိုင်း။

ဒုးရည်။ နာရတ်၊ မောင်စိန် စသည်စသည် တဖွေ့သူရအုသံး၊ ငါ့ကိန်းထိုးသံးကြီး ဘယ်အချိန်၊ ဘယ်ထောင့်က ထွက်လာလော်းမလဲ ခေါင်းနားပန်းကြီးရင်း နားရှုက်ကားနေကြရသည်။

“ဒုးရည် ...”

ဟော ... ဟော ... ပြောရင်းဆိုရင်း သေမင်းငင်ကြီးက မခေါ်ပင့်ချေ မားမားကြီး ပေါ်လာလေပြီ။

အားလုံး ‘ဟာ’ခနဲ့ တုန်သွားကြ၏။

“ဟော ... ဒုးရည် ... ဂုဏ်သားတန်းစီးကြီး”

“ခင် ... ခင်ဗျာ ... ဆ ... ဆရာကြီး”

“အံမယ် ... အံမယ် ... အသံတွေဘာတွေ တုန်လိုပါကော် မပြုဗြီးက ... ငါလုပ်လိုက်ရ”

“ ... ”

“မင်းတို့ဟာကြီး မြောက်သွားပလားကွဲ”

“နာဝါရတ်တို့ မိလွှာအဗွဲတွေက ရေဖြန်းပြန်းထားလို့ မခြောက်ထတ်သေးပါဘူး ဆရာကြီး”

“အေးလေကွဲ ... လက်သည်တရားခဲ့ ပေါ်လာတဲ့အထဲ နေ့ခြားစာ ထားကြပါဌီးလို့ ငါပြောခဲ့သားပဲ။ ကဲ ... ဒီကနေ့တော့ မင်းတို့အိပ်ဆောင်ကို ညံက ထောင်လန့်တဲ့ဟိုစွဲနဲ့ပေါင်းပြီး နှစ်ကားပေါင်းအာလင်းရှိကိစ္စ့် အမိန့်ခံလာခဲ့ပြီးပြီး”

မကြာခင် ‘ကရာတေးဆရာ’ နဲ့ ‘လက်ရွေ့ကျော်ကြီး’ တို့ အောက်လာကြလိုမယ်။ မနေကပွဲက ဝင်ပြီးကြီးရဲပွဲ။ ပဲနှင့် အိည့် ... အိည့်။ အဲ ... ဒီကနေ့ပွဲကတော့ ပွဲကြမ်းများ။ ရွှေဘူး တင်ညွှေ့ မျှေးပိုးလုမယ့်ပွဲ။ ‘အာဇာဝက’ နဲ့ ‘နာဇာဂါရိ’ နှစ်မျိုးပေါင်းပြီး ဖျော်ခြောယ့်ပွဲ။

ဒုး တံတောင်၊ လက်ဖေါ်း လက်ဖျဲ့ ခြေဖျား ပင့်လက်သီး ပို့တံတောင်လက်သီး၊ ထောက်လက်သီး တစ်စိတ်းမှုးတဲ့နဲ့ ရောင်းမယ့်ပွဲ။ ကဲ အူကိုယ်တော်တို့ ထပ်ပြီးတောင့်ခံထားနိုင်ရင်လည်း တောင့်ခံကြပေ ထား၊ ငါတွေ့သေးရှုက ဒေါက်တာဖော်ခဲ့ ထေးဝါရည်နဲ့တော်ချာ ရှုံး ငါလုပ်းနဲ့ ယူခဲ့ပါဆရာတို့ မှာခဲ့ပြီးပြီး။ ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... အဲ ...”

ပါးစပ်က ‘ဟဲ’ ပြနေသော်လည်း အေးစက်ဝင်းပြောင်နေ

သည့် သူမျက်ဝန်းတွေက တကယ်ရက်စက်တော့မည်မှန်း ဖောင်ဖော်
မလို့။ သေချာပြီ။

“ကဲ... ဘယ်လိုတုံး။ ဘယ်ဖေတစ်ရာမသားက ဘယ်လို
စိတ်ကူးနဲ့ အရာပြုခဲ့တာလဲ။ ဖော်တော့မလား။ ရွှေဘကြီးရဲ့အောက်ကြော်
ကားကြည့်ကြမလား ... ပြော ... ဘယ်လိုတုံး။

တုတ်တုတ်မလျှပ်။

မလူပိုင်ကြတော့သည်လည်းဖြစ်မည်။

“ကဲလေ ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်ုစစ်သားက စောလူးမင်းကို
ပြောသလိုပေါ်ဟာ။ ‘ငရမန်ကန်းလက်ထဲမှာ ခွွေးသေဝက်သေ သေရာ့
ပေတော့’ ဆိုတာလော့။ အေး ... အဲဒါပဲ။ အဲဒါပဲ ကောင်းတယ်”

ပြောပြောဆိုစိုး၊ ‘ဆရာဘောကြီး’က ဒါပိုင်ဆောင်တံ့ခါးဝဆီ
ခြေရွှေ၍ သူတို့ကို ကျောဆိုင်းလိုက်၏။ တစ်လှမ်း၊ နှစ်လှမ်း၊ သုံးလှမ်း

အသက်ရှုပ်သံ မျှင်မျှင်ကလေးတွေမှာအပ် ပကတိတိတိဆိတ်
တပ်ကြပ်ဆရာကြီး၏ ကျောပြားကြီးပင် တံ့ခါးဝနား ရောက်လုပောက်
ခင် ...

“ဆရာကြီး ...”

“ဟောတက္ကာ”

“ကျွန်ု ... ကျွန်ုတော်ပါ ဆရာကြီး”

“ဟော ...”

“ဟင် ... ဟာ ... အို ...”

သံစုမြည် အာဖော်တိများ ကသောင်းကန်း ခလုတ်တို့ကို
စိကုန်ကြ၏။ အုံညီတည်းယုံနှင့်ဖွေ့။ ဒါပိုင်ဆောင်တစ်ဆောင်လုံး ပါးဆုံး
ပြဿားကြလေသည်။

“ကျော်ဆိုင် ... တစ်ပွဲစား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာကြီး”

“မင်း မပလိုနဲ့နော်။ အလကားနေ့ အလကား ဝါအလုပ်ကို
ငဲ့ချုပ်ပေါ် အရေးခွဲဆုတ်ပဲရမှာ သိရဲ့မှုတ်လား ... ရွေးမသား”

“ကျွန်ုတော်အမှန်ပါပဲ ဆရာကြီး။ ဒိမ်ကပါလာတဲ့ ဝက်သား
ကေးလေးနဲ့ ဒိုက်တူးတို့ ဆိမ်ဆိုင်းတို့ဆိုက ဆိတိဟူး၊ ရှုမ်းမှုည်း
ပဲတွေ အဓိုးများပြီး ဝမ်းမဆိုပြစ်ဖြစ်တောာ့ မိတ္တာဆိပ်ပြီးရင်းက မထိန်း
ပြီးဘဲ ထွက်ကျော့တာပါ။ ရှုက်လို့ မြို့နေ့ခဲ့တာပါ။”

အခြေတွေ ကျွန်ုတော်တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အများခြားရွှေရောက်
အကြောင်း မကြည့်ရက်တော့လို့ ကျွန်ုတော်တစ်ယောက်ကိုပဲ ကြိုက်
ပဲလို့ အပြစ်ပေးပါတော့ ဆရာကြီး”

“မင်း တကယ်ပြောနေတာလား ကျော်ဆိုင်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီး”

“တယ် ... ဒီကောင် ... ရန်းမသား”

“ဖုန်း ...”

“ဝန်း ...”

မြန်လိုက်သည့် လက်။ ပြင်းလိုက်သည့် ရိုက်ချက်။ မတ်တပ်
ကေးလေး ပုံစံရှု၍ ခေါင်းင့်ကာ ပြောနေရာမှ ငါက်ပျောပင်ကို စားနှင့်
ငဲ့ခေါင်းချုပ်လိုက်သလို ခွွေ့ခဲ့ ခေါက်ခဲ့ ပိုင်းပိုင်းလဲ။

လျှော်စစ်လက်သလို မြန်ဆန်လွှန်းလှု၍ အားလုံး မင်းသက်
ပေးခဲ့။ ‘ကျော်ဆိုင်ရယ် ... မင်းနှယ် ... ဟုတ်မှုဟုတ်ခဲ့လားကွား။
မျှော်လေးတော်ထဲမှာရော့၊ ဒီကျော်တော်မှာရော့ မင်းနေလာတာ
ဒီလောက် သပ်သပ်ခပ်ခပ်၊ ပိပိပြားပြားရှိလှုတာ။

မင့်အိပ်ရာ၊ မင့်အဝတ်အစားတွေကိုတောင် မသုံးခင်၊ မထုံးခင် သဲတစ်မှုန့် ဖုန်တစ်စဲ အကပ်အပြီးမရှိရလေအောင် ခါလိုက်ယော လိုက် သန့်ရှင်းလိုက်ရတာ အမော့။ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် မင့်မျက်နှာ မှာ သန်ပါးရေကျ အဖွေးသာနဲ့ မင်းလိုကောင်ကများ ... ကျော်ဆို ရယ်။

ခွေခွေကလေးလဲနေသည့် တစ်ပွဲစားကျော်ဆိုင်မှာ အပ ကျော်အိပ်ဆောင်သားတွေမှာ စိတ်လက်ဆင်းရဲ နှစ်ဦးမသာဘဲလျှက် မကြည့်ချင မြန်ချင်ရက်သား မြင်ကွင်းဆိုးကြီးကို မျက်နှာ လွှဲရခက်၊ မထွေ့ခက်။

“ဒုးရည် ...”

“ခင်ဗျာ ... သရာကြီး”

“အဲဒီ ဖေတစ်ရာမသားကို အိပ်ဆောင်အပြင် ဆွဲထုတ်လေခဲ့စမ်း၊ မနေ့မနက်ကတည်းက ဒီလိုရှေ့ရှေ့ရှေ့ရှေ့၍ ပြောထွက်ခဲ့ရန် အကောင်သား၊ ဘယ်သူမှ ဒီလောက် ကိုယ်ပန်းစိတ်နှင့် မဖြစ်ဖြေား၍ ကောင်းပိုကောင်းရဲ အတန်တန် အထပ်ထပ် ရေလာမြောင်းသေးနေခဲ့တာတော်မှ ဘယ်သူမှုက်နှာမှမထောက်ဘဲ သောက်ရေးမစိုးကျော်ကျော်ရောပက် လုပ်ရက်တဲ့ကောင်၊ မျက်နှာပြောင်တိုက်များ ကောင် ဆွဲထုတ်လာခဲ့”

“မောင်စိန်”

“ခင်ဗျာ ... သရာကြီး”

“မင်းပါလိုက်ခဲ့”

“ဟုတ်”

“က ... ဒုးတုပ်ထိုင်စမ်း။ ခေါင်းပေါ်လက်တင်။ ဟော

းဆောင်တိပ်ကန် ဟောလိုတစ်ဆောင်တိပ်အထိ အကြိမ် ၃၀၀ အား ငါးခုန်လိုက်စမ်း။ မောင်စိန် ... မင်းက အော်ပြီး ခေါက်ရေမှတ်။ ဘားလုံးကြားအောင် အော်။ ကြားလား ...”

“သရာကြီး ... အားခုန်ခုန်ရအောင် ခြေထောက်မှာ သံခြေ ဘုံးကြီးတွေနဲ့”

“အောင်မယ် ... ဖင်က ချိုးထွက်အောင် ညျမ်ယိုခဲ့တုန်း ဘတောင် ဒီသံခြေကျော်ကြီးနဲ့ဘဲ ဖြစ်အောင်ယိုလိုရှုခဲ့သေးတာ။ အား ဒီလည်း ရအောင်ခုန်။ သောက်ကြားမရှည်နဲ့။ မင်းပါ အဆစ်လိုက်ပြီး ခုန်ချင်သေးလိုလား”

“အဲ ... အဲ ... ဟို ...”

“က ... စတော့”

“တစ် ... နှစ် ... သုံး ... လေး ... ပါး ...”

ကျော်ဆိုင်၏ မချိုးမဆန့် ဖျစ်ညှစ်၍ အားခုန်၊ ခုန်နေသံ၊ အား အားကြားဝမောင်စိန်၏ အောက်ကလိအာ စိတ်မပါလက်မပါ ကြိမ်ရေ မှတ်နေသံ၊ ခြေကျော်သံ ‘ချေလောင်ချေလွှာ’များက အိပ်ဆောင်တွင်းမှ အောင်သားတို့၏ နှစ်ဦးကို အဆမတန် ဖိန့်ပြုတို့ချေ၍ နေတော့ ဘဲ

“ခြောက်”

“ခုန်း”

“ရှုံး”

“ကိုး”

“တစ်ဆယ်”

အလုပ်နေစိုး။ မင်းအမှုလင်က သူ့သောက်ပြစ်နဲ့သူ့မို့ ခုက္ခာခံနေရသွားသနားမနေနဲ့”

“မဟုတ်ဘူး ... ဆရာကြီး၊ သူက ဘာဖြစ်လို့ ...”

“ဟာ ... ဒီကောင် သောက်ကြော တယ်ရည်ပါကလား။

အောင်ထမ္မာ လူသွားလစ်းပြောင်ပြောင်ပေါ် ချိုးတက်ပါလို့ဟေးအမေလင်က ... သိပါလား”

“ဘာရယ် ...”

“ကျွတ် ... နင့်နား ဘာနဲ့ဆိုထားလို့ ပင်းသွားရပြန်တာ

ဒါ ဒိုင်းပြီး ချိုးတက်ပါလို့ဟေး ... ချေးတက်ပါလို့။ ကြေားပလား ... မြင်းမသား”

“ဟာ ... သောက်တစ်လွှာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီ။ သူမဟုတ်ပဲ ... ဆရာကြေးရ ... သူမဟုတ်ဘူး၊ အိုး ... ခါးတောင်းကြုံကြေား ဖင်တော်းပဲ ဖြစ်နေပြီကော် ... ဆရာကြေးရ”

“ဟေး ...”

“အဲဒါ ‘ဟေားထောင်သိန်း’ ဗျာ ဆရာကြေးရဲ့ ... ဟေား

ထောင်သိန်း။ အဲဒီနောက ကျွန်တော် ထောင်စွင်တရာ်း ပိုမြို့လုပ်နေတုန်းဗြီးကြီး ဟေားထောင်သိန်းရယ် ... အဲဒီမှာ ကုန်းကုန်းကြီး အီးအူ ပြန်းပြန်းကဲ ပါချေနေတာ။ ကျွန်တဲ့လူတွေက ဒါပိုးဆောင်အပြင်မှာ အနဲ့ ဆွဲနေကြတော့ ဘယ်သိမှာတဲ့။ ပြီးတော့ အဘိုးကြီး မူးလဲသွားမော်။

ထောင်မှား ဦးဟေားဟေားတင်ကို သတင်းပို့ပြီး အရေးပေါ်

ခေန်းဆေးခန်းမှာ စိတ်မလျရှားသိပြီး ကျောက်ဆည်ဆောင် ပို့ခဲ့ရပါပေကော်။ ကျွန်တော်ပဲ သွားပို့ခဲ့တာပဲလေ။ ခုနကုမှ ခင်ဟော်

| ၅ |

□

“ဆရာကြီး ... ဆရာကြီး ...”

“ဟောလက္ခာ”

“ဟို ... ဟိုမှာ ... တစ်ပွဲတားက ဘာလို့ အာခုန်ခုန်ဇုန်တာလဲ ... ဆရာကြီး။ ချွေးတွေးသွေး ခွဲလို့။ မျက်ဖြူးဆိုက်ပြီး ယင်းလက်လန်လဲနေပြီ။ ဆက်ခိုင်းရင် ဒီကောင် သေတော့မှာပဲ။ ခုတော်အောင်ဖော်ဖောက်နေပြီ”

“ဟောကောင် ... ဝင်းချို့”

“ခံုံးများ ...”

“မင်းသောက်လုပ်က ဘာလဲ။ မင်းအလုပ်ကို မင်းအေးအေး

ညီက လူနာစောင့်တာလလို့ ပြန်လာခဲ့ရတာ”

“ဟင် ... ဒါဆို ထူပေါင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုက် ...”

“ပြည့်သူ့အကျိုးပြုတပ်ဖွဲ့က ဆိတ်ကောင်းတဲ့ ကုလားအထူးကြီး ဟာရှင် နိုဝင်ရောလား၊ အဲ ... ဟာရှင်ကြီးက နောက်ဆုံး၊ လေးရှင် နေ့ဆုံး လွှတ်တော့မှာမို့ အနားပေးလိုက်ပြီတဲ့၊ ကျွန်တော်တို့အိပ်ဆောင် ထဲကို ပို့ထားတာလေ”

“ဟေ ...”

“ဟာ ... သောက်ကျိုးနည်း ... သောက်ထဲလွှဲကြီးတွေ ဖြစ်ပြီး မှားကုန်ပကောဟ”

“ဒုးရည် ... ဒုးရည် ...”

“ငင်မှာ ... ဆရာကြီး”

“မောင်စိန် ... မောင်စိန်”

“ရှိ”

“ဟိုကောင် ... ဟိုကောင် ... တစ်ပွဲစားကို နားခိုင်းလိုက် တော့၊ ဒီ ... ဒီမှာ တရားခံပေါ်ပြီ”

“ကျော်ဆိုင်က အမောဆိုပြီး လဲသွားလို့ ဆရာတင်လိုင်နဲ့ ဆေးမျှးကလေး ဦးကျော်စိန်တို့ ဘူးတော်ခါးထဲ သယ်သွားကြပြီ ဆရာကြီး”

“ဟေ ... ခုက္ခာပါပဲကွား၊ ပါတော့ ရှေ့မကြည့် နောက်မကြည့် မူးထုံးနားမထွင်းနဲ့ ရမ်းသမ်းပြီး လူတွေကို ခုက္ခာပေးပို့ပြီနဲ့တူရဲ့” ဖွဲ့ပါစေနဲ့”

“ဆရာကြီးကလည်း လုပ်ချုပ်လိုက်ရင် သောက်ရမ်းချည်ပဲ”

“အေး ... မင်းက တစ်ပြန်စီး၊ ဒီလောက်သောက်လုပ်မှုး”

တော်ကို တစ်ချက်ကလေးမှ အသိမပေးဘဲ မင်းတို့ဘာသာ လုပ်တဲ့ဘေတွေ လုပ်ပစ်လိုက်ကြတော်တော့ ထည့်မပြောဘူး ... ချေး”

ပြီးတော့ ဟောဒီအိပ်ဆောင်ထဲက ဘုရားသားတွေ၊ ဘုရားလုပ်မှုးမှုး အုတ်ခဲကျိုးတွေ၊ အလောင်းအလျောတွေ၊ ဟုတ်ရင်ဟုတ်တယ်၊ မာတ်ရင် မဟုတ်ဘူး၊ ကောင်းပြီကောင်းခဲ့ ပြောကြပါတော့လား၊ တစ်ဆောက်မှ၊ တစ်ကောင်တစ်ပြီးကမှ ချိတယ်ချိတယ် တစ်ခွန်းမဟုတ်၊ နိုင်းရင်ဆိုင်းတဲ့အတိုင်း မျက်စိမ့်တဲ့ လိုက်လုပ်နေကြတော့ဘာပဲ”

ဟို ... သေမင်းငင်ကောင်က တစ်မောက်၊ ကိုယ့်ဖင်ကထွက် အဲ ကိုယ့်နှီးမဟုတ်ပါဘဲနဲ့ အများအတွက် ငင်လုပ်သွားသေးတာ၊ ပိုကို ... ပိုကို ... သောက်ရှာက်ခဲ့တာ ... ချီးတဲ့မှု”

“ဒါကတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဘူးမူးက ဒါးတဲ့အလုပ်လုပ်တယ်၊ ဘားပြောက ဓားပြောက်တယ်၊ ဖောက်ထွေးပို့စွာက ဒီမိမိဖောက်တယ်၊ သေးပို့က်နှိုက်က အလုပ်သုတ်တယ်၊ လူမှိုက်ဆိုတာ သူ့အလုပ်သွားလုပ်ကြရတာသူချေးပဲ”

အဲ ... ဒါပေတဲ့ ... သူတို့နှိုက်ကထွက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်းကြောင့် သူတစ်ပါး ခုက္ခာမရောက်စေရဘူးတဲ့ပျော်၊ အသာက်သာ သေးချင်သေးသွားပလောတော်၊ အသေခံသွားမှာ မဟုတ်တာကို ဟုတ်တယ်လည်း ခေါ်ပြောဘူး၊ မှန်နေသည်တိုင် တရားခံမဖော်ဘူးတဲ့ပျော်၊ အဲဒါ သံတွေသံခဲ့သို့ သူတို့ရင်ထဲမှာ အစိတ်အခဲဖြစ်နေတဲ့ သူတို့ပို့လဲ၊ အဲဒါကြောင့် သူတို့ကိုလို့ ပေါ်နေကြရတာဘေးပဲ”

“ဟေ ...”

ဘောကြီးချုပ်ခွေခဲမှာ ‘ဟေ’ပဲ ဟေနိုင်တော့သည်။

အိပ်ဆောင်ထဲ၌ ခံပို့ယဲယဲခွေနေကြသည့် သူတို့တစ်တွေမှာ

၀၂ * အေသာက်များ

တင်သားဆရာဝင်ချို့၏ ရေပိတ်ပါး နောက်ဆုံး ‘နေ့ကောက်’ စကား
တစ်ခုနှင့်ပင် ထမင်းနှစ်နှစ် အင်တံခါးကြခြင်း၊ တစ်ရက်နှင့် ငါး
တစ်ပိုင်း ကိုယ်ဆင်ရေပိတ်ဆင်းရဲ ငရဲကျခဲ့ကြခြင်းတို့အတွက် ရင်းစာ
ကျေနှင့်ခဲ့လေပြီထင်။

မျက်ရည်စတွေ သီသီဝေးနေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို စွဲစွဲ
ပိတ်လျက်သားက ‘ဟင်း’ခနဲ့ စိတ်တွေ လျော့ချုပိုက်သံကြီးမှာ မိုးပုံ
လေပူပေါင်းကြီးထက် လေတွေ ဒရဟော ဘွန်းကန်ထွက်လာသလို။

“ဟင်း”

ဖေတ္တာဖြင့်
အေသာက်များ

ဘလည်း နိုင်ငံခြားအဆက်အသွယ်နဲ့ သဘောသားအေးဂျင့်တစ်ခုလည်း သူင့်ထားသေးတယ်။

အချုပ်ပြောရရင်တော့ ဝင်ငွေကောင်းကောင်းရရင် ဘာ့မဆို ဘုရာ်မဲ့ကုမ္ပဏီပါပဲ။ အဲဒီကုမ္ပဏီပဲ မန်နေဂျာက ကျွန်တော်။ မန်နေဂျာ ဆိုပေမဲ့ ရှယ်ယာမထည့်နိုင်တော့ လုပ်ပိုင်ခွင့်လည်းမရှိသလို လအစားပဲ ပြုပါတယ်။ ပြောရရင်တော့ ဒါရိုက်တာဆိုတဲ့သူတွေ သစ်လိုက်ရင်း ဘဲလပ်မြေလိုက်ရင်း၊ သွေ့လိုက်ရင်း၊ ရောင်းစားနေကြတာ ကျွန်တော် သီပါတယ်။ စာရင်းပေါင်းချုပ်က ကျွန်တော်သီမှာရှိတာကိုး

သူတို့ကလည်း အလည်းသားပျော်ရေးပါး STORE KEEPER နဲ့ပေါင်းပြီး ရိုက်ကြတာ။ အဝင်ပစ္စည်းကို အပြည့်ပြုတယ်။ ဆောက်လုပ်ရေး သုပေငန်းမှာ သုံးစို့ထုတ်တော့ စာရင်းမှာ အပြည့်ထုတ်ပေးပြီး ပစ္စည်း ကိုတော့ ဖျော့ထုတ်ပေးတယ်။

ဘဲလပ်မြေ အုတော်၊ သဲကျောက်၊ သစ်၊ သံ၊ သွေ့၊ ဆိုတာ ဘယ်သူက လိုက်ရေတွက်နှင့်တာမှတ်လို့။ ‘အများညီတော့ ဤကို ဘွဲ့ဖတ်’ ဆိုသလို နှစ်နဲ့ချို့ပြီး လုပ်စားကြတာ။ ဒါကို ဒါရိုက်တာကြီး တွေက မသိရှာဘူးထင်ပါတယ်။ သူတို့ဝင်ငွေကလည်း မနည်းဘူးလော်။ ပါမစ်ပစ္စည်း ပြန်ရောင်းစားရတာကာ လစဉ် အလုံးလိုက် အခလုံးလိုက်ရ ဘာကိုး။

ဒါရိုက်တာငယ်တွေက မန်နေဂျာဆိုတဲ့ ကျွန်တော်ကို ရှယ်ယာ ခဲ့မပေးချင်တော့ လူရာမသွင်းချင်ကြဘူးပျော်ရောင်းတယ်။ ဆွဲနှင့် ကျွန်တော်လည်း အလကားကောင်လို့ ထင်ဟန်တူပါတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပညာခန်း ပြရတော့တာဘူး။

တစ်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ကုမ္ပဏီက မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာ

ကျွန်တော်အေမည် အောင်မြှင့်ပါ။ ဆောက်လုပ်ရောနဲ့ အတွေတွေ လုပ်ငန်း ကုမ္ပဏီတစ်ခုက မန်နေဂျာပါ။ လူကြီးတွေကလည်း အိမ့်ဗုံး အရာရှိထွက် ပင်စင်စားတွေပါပဲ။ ဒါရိုက်တာ တရှုံးကတော့ အရှုံး သားတွေပါ။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းလည်း လုပ်တယ်။ သစ်ကွက် တွေ လေလံဆွဲတယ်။ ဘဲလပ်မြေပါဖို့တွေ ဖျော့ကိုးပြီး သရက်က ဇော်တော်ကြိုးတွေနဲ့ သွားသယ် လက်လွှဲပြန်ရောင်းတယ်။ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းဆိုတာကလည်း ဟန်ပြုပါပဲ။

အဲဒီခေတ်က လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ပြနိုင်မှ အိမ့်ဗုံးရမီက သစ်တို့ သွေ့တို့ ဘဲလပ်မြေတို့ ဖျော့ကိုးပြီး ရနိုင်တယ်လေ။ တစ်ဖက်

၁။ * ထောင်မှုပြုခိုင်းရှင်း

က အင်းစိန် SITE ထဲမှာ သွပ်၊ အုတေ၊ ဘီလပ်မြဲ၊ သစ်တွေ လက် ကျော်စာရင်းကို ကောက်ခိုင်းတယ်။ သူ့ရည်ရွယ်တာကတော့ မိုးမကျိုး ပြည့်စုံအောင် ထည့်သွင်းထားနဲ့ ထင်ပါတယ်။

ကျွန်တော် ရုတ်တရက် လက်ကျော်စာရင်းကောက်ဖို့ ရောက် လာတော့ သူ့တို့တွေ အကုန် မျက်လုံးပြုးကုန်ကြတယ်။ အဝင်အထွက် အသုံးစာရင်းတွေက မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ ကျွန်တော့ဆီမှာ အပြည့်အစုံ ရှိတာကို။ လဆန်းပိုင်းဆိုတော့ လချုပ်စာရင်း ပူးမျှနေးနေးကာလည်း ကျွန်တော်ဆီမှာ အရန်သင့်ရှိနေ၏။

ကျွန်တော် SITE ထဲက STORE အပေါ်ထပ် ရုံးခန်းရောက် တာနဲ့ STORE KEEPER သန်းလွင် အပြေးရောက်လာတယ်။

“အာစရိ 。。。ဘာစားမလဲ၊ ဘာသောက်မလ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးမယ်။ လိုတာ အားမနားတော်မြေပါ”

“အေး 。。。တစ်နေကုန် စာရင်းတွေစစ်ရမှာဆိုတော့ ထမင်းတော့စားမယ်။ ကျွန်တာ ဘာမှမလိုဘူး”

“အာစရိကလည်း ဟိုသစ်စက်ဝင်းထဲမှာ ဒါရိုက်တာကိုဖြော် ကိုတင်ထိုလည်း ရောက်နေကြပါတယ်။ အာစရိကို ဘီယာသောက်ဖို့ လည်း သော်မြိုင်းလိုက်ပါတယ်”

“သန်းလွင် 。。。ပါပြောပြီးပြီးကွား၊ ဘာမှ အထွေအထူးမလုပ် နဲ့ ငါအခုလာတာလည်း မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက လက်ကျော်ပစ္စည်း တွေ ကောက်ခိုင်းလို့ လာတာပါ။ မင်း ဒီနေ့ ထုတ်ပေးစာရင်းတွေ သွင်းပြီးတာနဲ့ လက်ကျော်ပစ္စည်းစာရင်းတွေ စစ်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ 。。。အာစရိ။ ဒါဆို ခဏာစောင့်ပါပြီး ကျွန်တော် ဒါရိုက်တာ ကိုမြှေ့နဲ့ ကိုတင်ကို သွားသတင်းပို့လိုက်ပြီးမယ်။ ဒါရုံးခန်း

ဆိုမှာတော့ ရောနေးကြမ်းပဲရှိတယ်ဆရာ့၊ အာစရိ 。。。အအေးသောက် ဆလား၊ အပူသောက်မလား၊ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်”

“မလိုပါဘူး ရောနေးကြမ်းရှိရင် ရပြီ”

သန်းလွင်ထို့ အပ်စွဲဖြော် မရိုးမသားလုပ်နေသည်မှာ ကြောပြီ ဖြစ်သည်။ ထိုကြောင့်လည်း သန်းလွင် ပြာယာခပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော် ရောနေးကြမ်းသောက်ရင်း စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ၀န်ထမ်းတော်ဦး ဘာ လက်ဖက်ရည်ချို့နှင့် မှန်များ လာထိုသည်။ ပြီးနောက် နာရီဝက်ခန့်ကြာမှ သန်းလွင် ပြန်ရောက်လာသည်။

“အာစရိ 。。。လက်ကျော်စာရင်းတွေက စစ်စရာမလိုပါဘူး ဘုံး ဒါရိုက်တာ ကိုမြှေ့နဲ့ ကိုတင်က ပြောပါတယ်။ သူ့တို့ နေစဉ် အနီးကပ် ဝင်ဆေးနေတာပါတဲ့။ အာစရိလည်း နေမပူ လူမပင်ပမ်းရအောင် ကျွန်တော်စိတ်က အာသင့်လုပ်ထားတဲ့ စာရင်းတွေကိုယူ နေလယ်စာ တာပြီး ပြန်ပါတဲ့။ ဒါကလေးကိုလည်း အာစရိအတွက် ပေးခိုင်းလိုက် ပါတယ်”

“အဲဒါက ဘာလဲကွာ”

“ငွေတစ်သိန်းပါ ဆရာ”

ထိုခေတ်က ငွေတစ်သိန်းဆိုသည်မှာ နည်းနည်းနောက် ဆုတ်ပါ။ FAMILIA VAN ကားတစ်စီး ကောင်းကောင်းဝယ်လို့ ရပါ သည်။ ကျွန်တော် မန်နေဂျာလာမှ သုံးထောင်ပဲရှိသည်။

သို့သော် ကိုမြှေ့နဲ့ ကိုတင်ကို ခနဲချင်သေး၍ မူလိုက်ပြန်ပါ သည်။

“သန်းလွင် 。。。ပြန်ပေးလိုက်။ ဒါ အတိုးအရင်းမစားဘူး ကင်းကင်းပဲနေမယ်”

သန်းလွင် ငွေထုပ်ယူ၍ ကိုမြန်ငါးကိုတင် စတည်းချင့်သော သစ်စက်ဝင်းထဲသို့ ပြန်ပြေးသွားသည်။ မကြာပါ အထုပ်ဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။

“အာစရိ ... နှစ်သိန်းယူပါတဲ့၊ သူတို့ ဒီကာလုပ်ငန်းကို တာဝန်ယူပါသတဲ့”

“အေး ... အဲဒါဆိုရင် သုံးသိန်းပေးရင် တိပြန်မယ်”

စတိတာဝန်ခံ သန်းလွင် ပြန်ပြေးသွားပြန်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း သူငွေးဖြစ်ခွေးဖြစ် ကြေလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သန်းလွင် ပြန်ရောက်လာတော့ ငွေသုံးသိန်းပါလာသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ကလည်း သန်းလွင်ပေးသော လက်ကျွန်စာရင်းများနှင့် ငွေသုံးသိန်းကိုယူခဲ့ပြီး TAXI ကားနှား၍ ပြန်ခဲ့သည်။ နေ့လယ်စာ ထမင်းပင် မစာတော့ပါ။

ကုမ္ပဏီရောက်တော့ လက်ကျွန်ပစ္စည်းစာရင်းများအား မန်နေ့ရှင်းဒါရိုက်တာအား အပ်လိုက်ပါသည်။

“ကိုအောင်ပြင့် ... အသေအချာစစ်ဆေးခဲ့ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ တတ်နိုင်သဲမျှ နေပါထဲမှာ စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ပါ။ ဒါရိုက်တာ ကိုဖြော့ကြိုတင်လည်း SITE ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်”

“ကောင်းပြီ”

[၂]

မကြာပါ။ နောက်တစ်ပတ်ခန့်ပါ ကြာပါသည်။ စတိတာဝန်ခံသန်းလွင်နှင့် ကျွန်တော် အဖမ်းခံရသည်။ ပုဂ္ဂမက (၄၀၆)၊ ဆောက်လုပ်ရေးပစ္စည်းများ အလွှာသုံးစားမှုဖြစ်သည်။ ဒါရိုက်တာ ကိုမြန်ငါးကိုတင်ကတော့ လွတ်နေပါသည်။

အင်းမိန့်ရဲစခန်းတွင် အချုပ်ခံရပြီး (၃)ရက်ခန့်အကြားတွင် ထောင်သို့ပို့သည်။ ကျွန်တော်တို့လုပ်ငန်းမှာ အင်းမိန့်ရဲစခန်း ဝန်ထမ်းအိမ်ရာအဆောက်လုပ်ရေးဖြစ်သဖြင့် အင်းမိန့်ထောင်ကြီးနှင့် စဉ်းရှိုးသာ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်တွင်းသို့ မရောက်ဖူးသော်လည်း ထောင်နှင့်တော့ မဖိမ်ပါ။

နေ့လယ်ဝိုင်းတွင် ရဲကားကြီးနှင့် ကျွန်တော်တို့အား အင်းမိန့်ထောင်သို့ ပို့သည်။ အင်းမိန့်ရဲစခန်းနှင့် အင်းမိန့်ထောင်မှာ မတေးလှသော်လည်း လမ်းကြောင်းခဆိုပြီး ငွေ (၂၅/-) တော်းသည်။ ကျွန်တော်

၉၀ * ထောင်များပြုသိန်းဝင်း

တို့တွင်လည်း ဘတ်ငွေကလေးများ ဆောင်ထား၍ ပြဿနာမရှိပါ။ ဖော်ပိုင်ပါသည်။

သို့သော် ထောင်ဘူးဝအတွင်းရောက်တော့ ပြဿနာပေါ်သည်။ ကျွန်ုတ်က အမြဲတစ်း မန္တလေးသားရေဖိန်ပိုးနေကျ ထောင်တွင်၌ သားရေဖိန်ပိုး မိုးရဟန်ဆိုပြီး အသိမ်းခံရသည်။ ပါလာသော ၈၇(၅၀၀၀) ကျော်ကိုတော့ စာရင်းနှင့် အပ်နှစ်ခုဗုံးပြုသည်။ တော်ပါသေးသည်။ အိမ်က လုပ်ပေးလိုက်သော အဝတ်အစားအပို့ (၂)စုနှင့် အကြော်အထွေးသောက်စရာ ကလေးများကိုတော့ ယူခွင့်ပြုသည်။

သန်းလွင်က ရာဘာဖိန်ပိုးလာတော့ ပြဿနာမရှိဆိုသော် သူယူလာသော စီးကာရက်ဘူးများ အသိမ်းခံရပြီး ဆေးပေါ်လပ်ကိုသာ ခွင့်ပြုသည်။ ကျွန်ုတ်ကတော့ ဆေးလိမ်သောက်တတ်၍ ပြဿနာမရှိပါ။

ထောင်အတွင်းရောက်တော့ တန်းစီထိုင်ရပြီး အဆောင်စွဲပေးသည်။ ကျွန်ုတ်နှင့်သန်းလွင်က အချုပ်သစ်ဖြစ်၍ (၂)ဆောင်ပုံစံခန်းသို့ သွားရမည့်ဖြစ်သည်။ ထောင်ကျော်များကတော့ (၄)ဆောင်ကို ခွဲဝေပေးသည်။ ထောင်တွင်းမှာ သန့်ရှင်းပြီး အလွန်သာယာသည်။ သို့သော် လူတော့ အတော်များသည်။

မိန်းရေးလမ်းမကြီးမှာ ဖြောင့်ဖြူးနေပြီး လမ်းသေး၌ ပန်းပင်များစိုက်ထားရာ အလွန်လှပသည်။ လမ်းမကြီး ဦးစိုက်နေသည်က မျှော်စင်ပေါ်မှ ဘုရား။ မျှော်စင်ကြီးကလည်း အမြင့်ကြီးဖြစ်သည်။

မိန်းရေးလမ်းကြီး တစ်ဘက်တစ်ချက်၌ အုတ်တံတိုင်းဖြူးကြီး တစ်ထားပါသည်။ လက်ဝဲဘက်က တိုက်ခန်းများ လက်ယာဘက်က ထောင်ဆေးရှုဖြစ်သည်။ မိုက်းအနီး မိန်းရေးရောက်တော့

ကျွန်ုတ်တို့အုပ်စုကို တန်းစီထိုင်ခိုင်းပြီး ရှာဖွေရေးလုပ်သည် ‘တလာစီ’ ဆုံးဖူးကြောင်းလည်း သိရသည်။ အဝတ်အစားများကို ချေတ်ပြုသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးအနဲ့ ရှာဖွေပြီး ဆံပင်ထဲသို့လည်း ရှာဖွေသည်။ ပြင် ပါးစင်ပါ ဖြုပြုရသေးသည်။

အချို့အကျိုးသား၊ အချုပ်သားတွေကိုတော့ မို့ဝိုင်းကြီးထဲ ဆေးသွားပြီး ဝန်ထမ်းနှင့် မိန်းရေးရှာဖွေရေး အကျိုးသားများက လုပ်တုံးလုံးချေတ်၍ ရှာဖွေနေကြသည်။ ထောင်သို့ မကြော်ချေရောက်သော ‘လက်ကောက်’ များဟုလည်း သိရသည်။

ကျွန်ုတ်တို့တွင် တားမြှင့်ပစ္စည်းမပါသဖြင့် အရေးယဉ်မခံ သော်လည်း ပါလာသော ငပိုကြော်နှင့် ငါးခြားကြော်ကြိုက်တော့ ဘေးဝင်းကိုတော်လုပ်စင်ကိုတော်လည်း မိုက်ထားလိုက်ကြသည်။ ဤသည်မှာ ထောင်တုံးခံဟုလည်း သေားဖြင့် ဖြို့နေရသည်။

(၂) ဆောင်အတွင်း ဝင်ရန်လာချော်တော့ ကျွန်ုတ်တို့တန်းစီပြီး ထိုင်နေရာက ထက်ရသည်။ မို့ဝိုင်းကြီးပတ်လည်တွင် နှစ်ထပ်အပ်ဆောင် နိုင်ရဲကြီးများက ဓန္တညားစွာ တည်ရှိနေကြသည်။ အိပ်ဆောင်များအရှေ့၍ မွှေ့နှုံးဝေဆာနေသော ပန်းအလှပင်များကို စိုက်ပျိုးသားသည်။

အချုပ်သားများကတော့ ဝင်ချုပ်တွေကိုချည်ဖြင့် လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကျွန်ုတ်တို့အား အိပ်ဆောင်အမှတ်(၂)၊ အောက်(၁)ပုံစံခိုင်းပြီး နေရာချထားပေးသည်။ ကျွန်ုတ်တို့ အချုပ်လှုသုပ္ပါယ်များတန်းစီ၍ ထိုင်ကြရပို့သည်။

အချို့လှုကြီးနှင့် အခန်းစာရေးဆိုသူတို့က မိန့်ခိန်းချွေပြန်သည်။ ထောင်တွင်းနေထိုင်ရမည့် စည်းကမ်းချက်များဖြစ်ပါသည်။ ထောင်

၅၂ * ကျင်များပြန်သိန်းတဲ့

တွင်းမှု လူအများဖြင့် နေထိုင်ရသဖြင့် အရာရာ၏ စည်းကမ်းချက်များ ရှိသည်။

ထမင်းစားရန်၊ အီမီသာတက်ရန်၊ ရေခါးရန်၊ စည်းကမ်းများအပြင် အရာရှိဖြင့် ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း၊ ဝန်ထမ်းနှင့် ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း၊ အချုပ်သားချင်း ဆက်ဆံရာ၌လည်းကောင်း သထုပ်ထုံးသော စည်းကမ်းချက်များရှိသည်။

အခန်းလျှကြီးဆိုသူက စည်းကမ်းချက်များကို ရှင်းလင်းပြီး သည်နင့် ...

“ရှိနာမည်က 。。。မြင့်ဦး၊ ပုံစံခန်းလျှကြီး။ အခန်းစာရေးက စိုးမြင့်။ ပါတီအခန်းထဲမှာ မတရားတာ ဘာမှလက်မခံဘူး။ အဲ 。。。အကျဉ်းထောင်စည်းကမ်းနဲ့ နေသရွှေ မင်းတို့ဘာမှ ဖဖြစ်စေရဘူး စည်းကမ်းဖောက်ရင်တော့ အရိုက်အနိုက်ခံရမယ်။ ထောင်ဥပဒေ အပု အရေးယူခံရမယ်။ အခု ရေခါးမယ်။ ပြီးရင် ညနေစာ စားရမယ်။ မင်းတို့ကို လောလောဆယ် အီပိုစရာနေရာ မပေးနိုင်သေးတော့ မင်းတို့ ပစ္စည်းတွေကို အခုတန်းခီထိုင်နေတဲ့ နေရာမှာပဲ ပုံထားခဲ့။ ပြန်လည့် နေရာချေပေးမယ်”

“ဟုတ်”

အပိုမပြောရ။ ကျွန်တော်တို့ အချုပ်သစ်များ အခန်းစာရေးခေါ်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့ရသည်။ ပုံစံခန်းအနီး အုတ်ရောက် ရှည်ကြီးသို့ရောက်တော့ အခန်းစာရေးက ရောက်ပေါ်တွင် ကြိုင်လုံးကိုင်၍ တောင့်နေသော ရောက်ဘာသုံးသား ...

“ဂို့တင်မောင်ရေ... အချုပ်သစ်(၂၅)ယောက်၊ ရေခါးမယ်”

“အေး ...”

ဂို့တင်မောင်စာပေ

မင်းလည်းသုံး တော်မည်သုံး * ၅၃

ရောက်ဘာသုံး ကိုတင်မောင်ဆိုတူက ရေခါးရမည့် စည်းကမ်းချက်များကို အသေးစိတ် ရှင်းပြုပြန်သည်။ ရောက်ပေါ်ပေါ်၍ ပလတ်တောင်ရွှေက်များ တန်းစီတင်ထားသည် ဆပ်ပြာတော့မဝါပါ။

“ခပ်”

ကျွန်တော်တို့ ရော်က်များ ကိုယ်စိုက်တော်ကြေရသည်။ အျိုးရသေးပါ။ ရောက်ဘာသုံးက အမိန့်ပေးပြန်သည်။

“ချိုး”

ဟုဆိုမှ ရေလောင်းပြီး ချိုးရသည်။ တစ်ညီတစ်ညာတည်း အပ်ကြရ၍ လူအများစုပေါင်းကရသော ကရင်ဒုံးယိမ်းဖြင့်ပင် တူဇ်သလိုလို။

“ခပ်”

“ချိုး”

(၃)ကြိုင် အော်ပြီးတော့မှ ...

“ချေးတွေန်း”

ကျွန်တော်တို့ ဆပ်ပြာမပါဘဲ ချေးတွေန်းကြေရသည်။ ပြီးတော့ ရောက်ဘာသုံးက အော်ပြန်သည်။

“ခပ်”

အချုပ်သားတစ်ဦးမှာ ခပ်ဆိုသောအခါန်တွင် ရေခေါ်၍လောင်းချိုးမိသဖြင့် ရောက်ဘာသုံးက ကန်ပေါ်ပေါ်၍ ပြေးလွှားပြီး ကြိုင်လုံးကြေားသည်။

“ချမ်း 。。。ချမ်း 。。。”

နှစ်ချက်ပဲ ရှိက်ပါသည်။ သို့သော် အချုပ်သစ်ကတော့ ရေခါးဖြင့် အရိုက်ခံရသဖြင့် ကျောက်သွားရှာသည်။

ဂို့တင်မောင်စာပေ

၉၄ နဲ့ တောင်ယူပြီသိန်းတ်:

“အား ... အား ...”

“မအောက်နဲ့ စည်းကမ်းပျက်ရင် ဒါထက်ပို့နာမယ်။ ဒါကျေဘာ နှေ့စဉ်လုပ်ရမဲ့ အလုပ်တွေ။ က ... ပြန်စမယ်”

“ချိုး”

ကျွန်ုတ်တို့မှာ ရေအပြည့်နှင့် ရေချက်ကိုကိုင်ပြီး စောင့်အောမှ ‘ချိုး’ ဆိုသော အမိန့်ရမဲ့ ချိုးရသည်။ ဤသိဖြင့် (၁)ကြိုင် (၂)ချက် ရေချိုးပြီးသည်နှင့် ရေချိုးခြင်း အပြီးသတ်သည်။ မျက်နှာ သုတ်ပဝါမရှိ ရေလေဘောင်းဘိတ္ထိကို ခွဲတဲ့ အဝတ်အစားလဲပြီးသည် နှင့် အခန်းစာရေးက တန်းစိနိုင်းပြန်သည်။ ပြီးနောက် ...

“ထမင်းဆွဲ”

ဟု အောက်ပြန်သည်။

ကျွန်ုတ်တို့ ရေကန်နှင့် အဆောင်ကြားရှိ အဖော်ချာထားသည် ဒု-အဆောင်မှုံး၊ ရုံးခန်းအနီးတွင် တန်းစိုက်ရသည်။ ထမင်းဘုတ်ကိုင် က ကမ်းပေးသော ဒန်ပန်းကန်တစ်ချပ်စီခွဲပြီး သံစည်းပိုင်းပြတ်ထဲမှ ထမင်းပုံစံကို ယူကြရသည်။ ပြီးတော့ ကန်နှစ်းချက်ချို့ရည်ဟင်းပုံစံကို ထမင်းပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးပြန်သည်။

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်က ပုဂ္ဂန်ပါးပိုကြော် နှစ်းဝက်ခန့်ကို ထမင်းပန်းကန်နှင့်တော်ခိုးပြီး ပုံပေးသည်။ ညျေနေစာက ဒါပဲဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတ်တို့တွင် ပုံစံခန်းထဲ၌ ပါးပိုကြော်၊ ပါးခြောက်ကြော်များ၊ ပါးလာသော်လည်း ပြန်မယူရပါ။ ရှိတာနှင့်သာ ဖြစ်သလို စားကြောတော့ သည်။ တောင်ဆုံးသည်မှာ သည်လိုပါလားဟု ယခုမှ သဘောပေါက်ရ တော့သည်။

* * *

| ၃ |

စားသောက်ပြီးတော့လည်း လွှတ်လပ်ခွင့်မရသေးပါ။ ပုံစံခန်းသဲရောက်သည်နှင့် မူလကထိုင်ခဲ့သော နေရာအသီးသီးတွင် ပြန်ထိုင်ခြီး အခန်းစာရောနှင့် အခန်းလူကြီးက မှတ်ပုံတင်၍ အာတ်အသားချာပြန်သည်။ ကျွန်ုတ်တို့အုပ်စုက (၂၅)ယောက်သာ ဖြစ်သဖြင့် (၁)နာရီခန်းပြိုင်း မှတ်ပုံတင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးသည်။

ပြီးတော့လည်း အခန်းစာရေးကျပ် ဦးဆောင်ခေါ်ငင်ပြီး အဆောင်အနောက်ဘက် မိုးလွှာချောင်တွင် အပြောအလေး စွဲနှင့်သည်။ ပုံစံခန်းပြန်ရောက်တော့ လူစစ်ဆေးရန် ပုံစံထိုင်ရပြန်သည်။ တောင် ဒီတဲ့ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုတ်တို့နှစ်ယောက်တွဲစီ ပုံစံထိုင်ရသည်။

၅၆ * ထောင်မှုပြီသိန်းယ်

အခန်းလူကြီးနှင့် အခန်းဘဏ္ဍာက အထပ်ထပ်အခါခါ ရေတွက် စစ်ဆေးပြီး စာရင်းရောသည်။ ထိုနောက် ဒု-အဆောင်များနှင့် ဝန်ထမ်းများက လာရောက်စစ်ဆေးပြန်သည်။ တန်းစီမပြုတ်ရသေးပါ။ လူပေါင်းမကိုက်သေးဟုဆိုကာ အဆောင်များ၊ ထောင်များနှင့်အဖွဲ့က လာရောက် စစ်ဆေးပြန်ပါသည်။

ည (၁) နာရီခန့်ရှိမှ လူပေါင်းကိုကြုံဖြန့်ပြီး တန်းစီမပြုတ်ရသည်။ သို့သော် (၂)မိနစ်ခန့်သာနားရပြီး ဆောင်ကြာင့်ထိုင်၍ တန်းစီမပြန်သည်။ ဘုရားဝတ်ပြုရန် ဖြစ်ပေသည်။ ဦးစီစွာဟုသော လူကြီးက ဘုရားရှိနိုးကို တိုင်ပေးသည်။ လွန်စွာ ဌာနကရိုက်းကျ၍ သာယာနာပျော်စွဲယူဖြစ်သည်။

ထိုနောက်တစ်ဦးက ကိုကျော်ပေါ်သွား။ ဂုဏ်တော်ကိုပါးကို ရွတ်ဆိုပူဇော်ပြီး သာမည့်တော်ဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ အရပ်(၁၀) မျက်နှာပေတွော့ထိုကို သံနေသံထားဖြင့် တိုင်ပေးပြန်သည်။ ဘာသာမျောက်လိုက်စားသော ကျွန်တော်အတွက် လွန်စွာ အကျိုးရှုလှပါသည်။

ဦးဆောင်တိုင်ပေးသူ ဦးစီစွာနှင့် ကိုကျော်ပေါ်တို့အားလည်း လိုက်လွှာ ကျွန်းမာရ်မြို့ပါသည်။ ထောင်တွင်း၌ ဤကဲ့သို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များရှိသည်။ အုံခြားစွာကိုသိန်းယ်

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးတော့ အခန်းလူကြီးက ကျွန်တော်တို့ အချုပ်လူသံများအား ပုစံခန်းအတွင်း၌ ညာအခါ အသုံးပြုရမည့် မိဉားချောင်းလည်းကောင်းကို ပြောပြုသည်။

“အချုပ်လူသံတွေ မှတ်ထားပါ။ အခန်းခြေရင်းက ညာအခါ သွားရမ့်မိဉားများ ချေးအိုးနဲ့ သေးအိုး ခွဲထားတယ်။ မိဉားမတက်ခဲ့သေးပေါက်တဲ့အိုးထဲမှာ အပေါ်သွားရမယ်။ ပြီးမှ မိဉားခုံပေါ်တက်ပြီး

မင်းလည်းသုန်း ပါလည်းသုန်း * ၉၇

အလေးစွဲနှင့်ရမယ်။ မိဉားခုံပေါ်မှာ အပေါ်အလေး တစ်ခါတည်းမစွဲနှင့်

ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ မနက်မိဉားဘုတ်က ချေးအိုးသယ် ဘာမှာ မိတ်စိမ်းမကျစေဖို့ဘာ မိဉားခုံပေါ်မှာ အပေါ်အလေး တစ်ခါတည်း ငွေ့တာကိုဖော်မိရင် မနက်မိဉားကြံးရမယ်။ နားလည် သဘောပေါက် ကြသလား”

“ဟုတ်”

“အားလုံး နားလည်သဘောပေါက်ကြရင် အိပ်ရာနေရာချာသားမယ်။ မှတ်ပုံတော်အမှတ်စည်အတိုင်း ခေါ်မယ်။ တန်းဖြုတ်ပြီး ဘေးဘာတိုင်နေကြား နံပါတ်ခေါ်တဲ့လူ တစ်ဦးချင်းလာ”

ကျွန်တော်တို့ အချုပ်လူသံများအား အချုပ်လောင်းများ အနာက်တွင် နေရာချုပ်မြင်းဖြစ်သည်။ တော်ပါသေးသည် အချုပ်လူသံဘာင်းလူသံ (၁၀၀) ယောက်ခန့်သာရှိသာဖြင့် မိဉားချောင်းနားတော့ မရောက်ပါ။ ပုစံခန်းက လူ (၂၀၀) ဆန့်ပေသည်။ နေရာချုပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ လွှတ်လပ်စွာနားခွင့်ရသည်။

ထောင်ဝါဒါကြံးများကတော့ ဘုရားခန်းအန်းတွင် ယပ်ခပ်ပေးသူ နင်းနှိပ်ပေးသူနှင့် လွန်စွာ စမတ်ကျေလှသည်။ ထောင်တွင်းရောက်သော်လည်း ပါရမိထူးသွားများ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

ယူခုမှုပ် ကျွန်တော်နှင့် စတိတာဝန်ခဲ့သုန်းလုံးတို့ အေးဆေးစွာ စကားပြောရတော့သည်။ အင်းစိန် ရအချုပ်နော်း၌ အတူနေ့ခဲ့သော်လည်း မလွတ်လပ်၍ အတွင်းစကား မပြောခဲ့ကြရ၏

“က ... သန်းလွင်ရော မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ ငွေးရေးကြားရော အဆင်ပြောရေးလား”

“ဆရာ ... ကျွန်တော်က ဆရာတိ လုံးခနဲရတာမဟုတ်ဘူး တစ်ခါလုပ် နည်းနည်းရနဲ့ ချောင်ချောင်လည်လည် သုံးရတာပဲ ရှိခိုး တယ်။ သိန်းကဏ္ဍးဆိတာ တစ်ခါမှ လုံးခနဲ မရခဲ့ဖူးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဆရာရေး ... ကျွန်တော်တိသာခံပြီး ဆရာမြဲနဲ့ဆရာတင် လွတ်နေ တာတော့ ကျွန်တော် မကျေနပ်ဘူး။ သူတို့ကမှ တစ်နှစ်အတွင်း သိန်းလေးလီးဆယ်စီ စားထားကြတာ။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်မှတ်ထားတဲ့ မှတ်စုစုအုပ်ကို ကျွန်တော် ပိုင်းမကတစ်ဆင့် မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာဆီ ပို့ခိုင်းလိုက်ပြီ။ ကျွန်တော် ပိုင်းမ မနက်ဖြန့် ထောင်ဝင်စာလာရင် အကျိုးအခြားကြောင်း သိရတို့ မယ်”

“ဟ ... ဒါဆို ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ထောင်ထဲရောက်လာကြ တော့မှာပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ။ မန်နေဂျင်းဒါရိုက်တာက သူတို့ နှစ် ယောက်ကို အတွင်းသတင်းရလို့ မဲနေတာ။ ဆရာက ကြားထဲက ခံရတာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကြာ ... ။ ငါကလည်း သူတို့နှစ်ယောက် ကို အမြင်ကတိလို့ ငွေယူလိုက်တာ။ ဒီကုမ္ပဏီကလည်း ရည်ရွယ်ချက် က ကြိုးကြိုးမားမား ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ဆောက်လုပ်ရေးယောင်ယောင် သဘောသားကိစ္စယောင်ယောင် ပန်းပြီး ပွဲစားလုပ်စားနေတာ”

“ကျွန်တော်ကတော့ မထူးတော့ဘူး ဆရာ။ လုံးခနဲမရပေမဲ့ ရတဲ့နည်းနည်းစိုက် ပိုင်းမအပ်ထားတာ။ ကျွန်တော်မိန်းမက သုံးတတ် ခွဲတတ်ပါတယ် ဆရာ”

“အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ အိမ်ထောင်ပြီးစီးပွားရှင် နောက်ပိုင်း

မင်းယဉ်းသုံး ငါယဉ်းသုံး * ၉၉

အေးတယ်လို့ ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ။ မောင်သန်းလွင်ရယ် ။ ငါကတော့ အေးတို့ပေးတဲ့ငွေနဲ့ TAXI ကားတစ်စီး ထောင်ထားလိုက်တယ်။ နောက် ငွေကလေးတော့ ရမှာပေါ့ကြာ။ ဒါပေမဲ့ နောက်ပိုင်းမအေးပါဘူး ။ အေးတို့ကြေားနဲ့ ကလေးတွေက ရှိသေးတယ်”

“ဆရာရယ် ။ ဖြစ်လာမှတော့ ယောက်ဗျားပဲ ဘုဖြစ်ရင်စဲ ဖြဖြစ်တော့လည်း ခံလိုက်ကြရမယ်”

“ဒါနဲ့ မောင်သန်းလွင်ရေး ။ မင်းတို့ငါ့ကို ငွေပေးတုန်းက နောက်ပိုင်းကိစ္စတွေကို ကိမ်းနဲ့ကိုတင်က တာဝန်ယူတယ်ဆို ဘယ်လို ဖြစ်ရတာဘာလ”

“နည်းနည်းစောသွားတယ် ဆရာ။ SITE က နှစ်ကုန်ရင် ဆပ်ရမှာ။ နှစ်ကုန်မှဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ cover လုပ်လို့ ရတာပေါ့။ အခုက မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာက ပြန်းစားကြီး ထပ်စစ်ဆေးတာ အုံဒီ ဘေး ဘယ် cover လုပ်လို့ ရတော့မလဲ။

ကျွန်တော်သိထားတာ တစ်ခုရှိသေးတယ် ဆရာ။ ဘိုလ်ပြော အဲတိတွေက လိုအပ်တာထက် ပိုများနေတယ်။ ဒါတောင် ကိမ်းနဲ့ကိုတင် သွားထုတ်တာအပြင် အခြားသွားထုတ်တွေလည်း ပါသေးတယ်လို့ ဆရာမြဲနဲ့ဆရာတင် ပြော နေကြတာကို ကျွန်တော်ကြားမှုးတယ် ဆရာ”

“ဘယ်သွားထုတ်ကြတာလဲ မောင်သန်းလွင်”

“မန်းနေးဂျင်းဒါရိုက်တာ အမျိုးဆိုတဲ့ ဦးကြည်ဟန်လေ ။ ဆရာရဲ့”

“သော် ။ နောက်ခန့်တဲ့ လုံးပြီးပဲ။ သူ့လည်း ဘာရာထူး ပေးထားသလဲ မသိပါဘူးကြာ။ နောက် ပါမစ်ကိစ္စသို့ပြီး အပြင်ထွက်၏

၁၀၀ * ထောင်ပူရီသိန်း၏

ဝါဆိုက လမ်းစရိတ်ထုတ်တယ်။ ဒါနဲ့ မင်းက ရဲစခန်းမှာ ဝန်ခံထားသလား”

“ဝန်ခံမထားဘူး ဆရာ ငြင်းထားတယ်။ တကယ်က ကျွန်ုတ်က ဟန်ပွဲည်းဖိန်း။ တာဝန်ခံအစဉ်မဟုတ်ဘူး။ အမည်ခဲ့ပဲ။ ဆရာ၏နဲ့ ဆရာတင်က ကိုင်တွယ်အုပ်ချုပ်နေတာ။ ဆရာလည်း ငြင်းငြောပေးတာကို ကျွန်ုတ်က တစ်ဆင့်ပေးတာမဲ့ ဆရာငြင်းလိုဂုဏ်။ သက်သေက ကျွန်ုတ်တော် တစ်ယောက်တည်းရှုတာ။ လက်မှတ်ထိုးထားတာလဲ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်ုတ်ကလည်း ဆရာကို ငြောပေးဘူးလို့ ‘ဘူး’ ခံယယ်။ ဆရာချုပ်နိုင်ပါတယ် ဆရာရယ်”

“အဲဒါလိုဆိုရင် မင်းကို မထိခိုက်နိုင်ဘူးလား မောင်သို့ ထွင်”

“မထိခိုက်နိုင်ဘူး ဆရာ။ ကျွန်ုတ်တို့ကို ငြောပေးတာလဲ ဘယ်သက်သေမှမရှိဘူး။ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲရှုတာ။ သူတို့နှစ်ယောက်တော်များအနေနဲ့ ထောင်ရောက်တာရင် ပွဲပြတ်ပြပေါ့။ ပွဲပြတ်အောင်လည်း ကျွန်ုတ်တော် စီစဉ်ထားတယ် ဆရာ။

Site ထဲကပစ္စည်းတွေ ထုတ်ရောင်းတာလည်း ကျွန်ုတ်တို့ယိုင် တစ်ပါမှ မပါခဲ့ဘူး။ သူတို့လက်ခွဲတော် တပည့်တွေ့နဲ့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ယူကြတာ။ ပြီးမှ ကျွန်ုတ်တို့ကို ရှယ်ယာပေးတာ။ ကျွန်ုတ်တော်က မသိဟန်ဆောင်နေရှိပဲ။ စာရင်းတွေနဲ့ အနွဲခိုင်းတွေကို ကျွန်ုတ်တော်အသေအချာမှတ်ထားပြီး မန်နေးရှင်းဆီ ပို့ထားတယ်”

“ဆရာ ... ဒါကြောင့် မန်နေးရှင်းဒါရိုက်တာသိတာနဲ့ သူတို့တရားခွဲခဲ့ရမှာပါပဲ”

“အေးကျာ ... အမှုကတော့ သမွတ်အူလိုက်နေပြီ။ သူတို့

မ်းညွှန်သူနဲ့ ဝါယဉ်သူနဲ့ * ဘာ

လည်း မန်နေးရှင်းဒါရိုက်တာအပေါ်မှာ နိုင်ကွက်ရှိသာလားမှ မသိတာ”

“ဖြစ်နိုင်တယ် ဆရာ။ ဘိလပ်မြေအိပ်အပို့တွေကို ဖော်တော်အီးလိုက် ရောင်းတာတယ်ဆိုတာ ယူလိုမတန်ဘူး။ Site တစ်ခုမှာ အဲဒီလောက်ထိစရာ အကြောင်းမနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်ုတ်တော်ကို Site ထဲမှာ အသုံးပြုတဲ့ အခါးအတာတွေကို ဌာနဆိုင်ရာက အပတ်လိုင်း လာခြင်းအေးနေလိုပဲ”

“အေးကျာ ... ဝါဆိုတက်လာတဲ့ စာရင်းထောကတော့ အင်မဟုတ်ဘူး အမှုတ်တွေပဲ။ ဘောက်ချာတွေလည်း မှန်နေတယ်”

“ဟုတ်လိုပိုမယ် ဆရာ။ တစ်ယောက်ယောက်က ပါမစ်အတူ ဘိလပ်မြေတွေ ထုတ်နေတဲ့သောဘာဘာ။ မကြာခင် အဖြေပေါ်မှာပါ ဆရာ။ ကျွန်ုတ်တော်တို့က ပိတ်ကားပေါ်မှာ စောင့်ကြည့်နေရှိပါပဲ”

“အေး ... အေး ... ဖြစ်သမှုအကြောင်း အကောင်းချုပ်း ဘုတ်ပေါ့ကျား။ ကိုယ်ဖြစ်ကိုယ်ခံပေါ့။ ဒါမှလည်း သဘာဝကျေပေးပေါ့”

ထိုစဉ် ထောင်ဘူးဝရှိ ပဟိုကင်းမျှော်စင်ကြီးက (၉)နာရီ သချောင်းခေါက်သံကြားရသည်နှင့် အခန်းစာရေးက ...

‘အိပ်ချိန်’ ဟု အောင်တော့သည်။ ထောင်တွင်းအိပ်တန်းပိတ်အိပ်ချိန်ဖြစ်လေသည်။ အချိပ်သားအသီးသီး မိမိတို့အား သတ်မှတ်ပေးထားသော အိပ်ရာနေရာအသီးသီးတွင် ဝင်လဲလိုက်ကြပေါ့။ စကားသံများလည်း တိတ်ဆိုတော်သွားတော့သည်။ လူထောင်ပေါင်းများစွာ ငါ ထိုင်သော ထောင်လောက်ကြီးမှာ ပကတိ ဆိတ်ပြုမြို့သွားသည်။

* * *

ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ထောင်မျှုံမှ အချုပ်သစ်မှတ်ပုံတင်
အေးမည်ဖြစ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့တန်းပြီး ထိုင်ကြရပြန်သည်။
ထောင်မျှုံအောင်ထဲ ဝင်လာတော့ ထောင်ဘာယာမှ ...

‘ရှေးကြည့်ပုံ’ ဟု အော်သည်။ ကျွန်တော်တို့ တင်ပျော်ခွော်
က်နှစ်ချောင်းကို ဆန့်တန်းပြီး ပုံစံထိုင်နေကြရသည်။ ထောင်မျှုံဘာ
ဦးသွန်းခင်ဖြစ်၍ ကျွန်တော်အသိ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထျွန်တော့ နှစ်
အက်ရဲ။

အခန်းထိန်းများက ကြိမ်လုံးကိုယ်ပါဖြင့် ပတ်နေကြရာ လူပိ
ဝေမလှုပ်ရဲ။ ထောင်မျှုံ လူသစ်ကြည့်မည့် စားပွဲတွင်ဝင်ထိုင်မှ အခန်း
အရေးက အော်ပြန်သည်။

“နေမြဲ”

ပုံစံကိုလျောာဌာ် လူပိလှုပ်ရှားရှား လုပ်ခွင့်ရသည်။ မကြာဖိ
အန်းလူကြီးက ...

“နာမည်ခေါ်ရင် တစ်ယောက်ချင်းထွက်။ ဝိုင်းထားတဲ့နေရာ
ဘာ ပုံစံရပ်။ ဖေးတာကိုပဲ တို့ရှင်းလိုရင်းပြော။ အပိုမပြောနဲ့ ကြားက
သလား”

“ကြားပါတယ်”

“အချုပ်နံပါတ် တီ/ဗြို့ စန်းအေး”

“ရှု”

“ထွက်”

အချုပ်သားတစ်ဦး ပုံစံဖြေတ်၍ ရှေ့တွင် ဝိုင်းထားသော နေရာ
ဘုံး ပုံစံရပ်သည်။ ပုံစံရပ်သည်ဆိုသည်မှာ (၁)လုံးသဏ္ဌာန်ဝိုင်းထား
သော နေရာပေါ်၍ ခြေထောက်နှစ်ချောင်းစုံ၏ပုံပြီး လက်နှစ်ဘက်

စိတ်ကြာသစ်စာပေ

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့အခန်း သန်ရှင်းအေး
လုပ်ကြရသည်။ မနက်စောတော့တော့ ထောင်ကမကျွေးပါ။ သို့သော်
မနက်(၁၀)နာရီခန့်ပုံပင် နေ့လယ်စာ ကျွေးသည်။ ပဲဟင်းနှင့် လုံးတိုး
ထမင်းပူပူလေး ကျွန်တော်တို့တွင် ငါးပါးကြော်နှင့် ငါးခြားကြော်များ
ပါ၍ ထောင်းစားရာကောင်းသည်။

သန်းလွှင်ကတော့ ထမင်းစားနေစဉ် ထောင်ဝင်စာလာခေါ်၍
ကမန်းကတန်း လိုက်ပါသွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖော်းသည်ကို
အချုပ်ထောင်ဝင်စာ လူရှင်းသော အလယ်ရက် အဂါန္တမှုလာရန် ချို့
ထားသဖြင့် မမျှော်ပါပါ။

၁၀၅ * ထွေးမှုပြန်သိန်း:

အား ငယ်ပါလီတွင် ယူက်၍ ဦးမြစ်သက်စွာ ရပ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အချုပ်နံပါတ်”

“၂၅၉၁ / တိ / ၁၄၃၆”

“အဘအမည်”

“ဦးသိန်းငွေး”

“ဘာမှူဖြစ်သလ”

“၆(၁)”

“ပုဒ်မကို မေးတားမဟုတ်ဘူး အမှုကိုမေးတာ”

“ပြည်သူ့ပိုင်ပစ္စည်းနီးမှု”

“တရားရုံး”

“ကြည့်မြင်တိုင်တရားရုံး”

“ရုံးချိန်”

“၁၂-၁-၂၀၀၈”

“နေရပ်လိပ်စာ”

“အမှတ် (က/-)ကန်လမ်း၊ လှိုင်မြို့နယ်”

“ထောင်ဘူးဝါဌာ အပ်ထားတဲ့ပစ္စည်းရှိသလား”

“ရှု”

“ပြော”

“ငွေ(၂၀၀၈/) ကျပ် ဆီကိုနာရီတစ်လုံး သော့တွဲတစ်တွဲ”

“ထွက် နောက်တစ်ယောက်”

(၁၁)ယောက်မြောက်တွင် ကျွန်တော်ထွက်၍ ပုံစံရပ်ရသည်

ထောင်မှုံးတွေ့နှုန်းခင်က မေ့ကြည့်ပြီး ...

“ဟာ ... နောက်မြောက်မြှင့်ပါလား။ ဘယ်တုန်းက

မူးပျဉ်သူရှိ ငါပျဉ်သူရှိး * ၁၂၂

အောက်တာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ လာတွေ့ရောပေါ့။ နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား”

“မနေ့က ရောက်တာဆရာ့။ အနေအထိုင် ပြုပါတယ်”

“လူသစ်ကြည့်ပြီးရင် ကျွန်တော်ရဲ့ခန်း လာခဲ့ပါပြီး။ အခန်း ခုံကြိုးမြှင့်ပြီး ဒါ ငါမိတ်ဆွေပဲ့။ ပင်းအဆင်ပြောအောင် လုပ်ပေးလိုက်။ ခုံလိုအပ်တာရှိရင် ငါကိုလာဖြော”

“ဟုတ်ကဲ ဆရာ”

ကျွန်တော်တွဲ လူသစ်ကြည့်ပြီးတော့ အခန်းလူကြိုးမြှင့်ပြီးက အျှော်တော်အား သူ့အန်းတွင်လာနေရန် နေရာပေးသည်။ ကျွန်တော်က အမှုတွဲ သန်းလွင်ပါ ပါကြောင်းပြောတော့ သန်းလွင်ပါ နေရာရသည်။

မကြာမိ အဆောင်မှုံးပေါ်ပိုင်းကြောင်း လူသော်က လာပေါ် အဖြင့် အခန်းလူကြိုး မြှင့်ပြီးကိုယ်တိုင် အဆောင်မှုံးရှုံးခန်းသို့ လိုက်ပို့ သည်။ အဆောင်မှုံးတွေ့နှုန်းခင်က ကျွန်တော်အား လိုက်လှုံ့စွာ မြို့ ဆုံးသည်။

“ထိုင် ... ဦးအောင်မြှင့်း၊ ဝိန်စိမ်းတို့ ... လက်ဖက်ရည်၌ မူးမှန် လုပ်ကြကွား။ ငါမိတ်ဆွေရောက်နေတယ်”

ကျွန်တော်တို့အတူ လက်ဖက်ရည်၌ချိန်င့် မုန်စားကြရင်း ...

“ဦးအောင်မြှင့် ... ဟင်းမကောင်းရင် ဒီရုံးမှာလာယူနော်။ ဒီရုံးမှာ လျှပ်စစ်မီးဖိုကလေးရှိတော့ ရုံးအွဲ့က ဟင်းအမြေတစ်းချက် ဘားတယ်။ ကျွန်တော်လည်း နေ့လယ်စာ ဒီမှာစားတတ်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ ဆရာ”

“ခင်ဗျားတို့အမှုက Site ကိစ္စပဲထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ့၊ အောက်ကဝန်ထမ်းတွေ ဖွေည်းနီး ရောင်းကြတော့ မန်နေဂျာလုပ်တဲ့ ကျွန်တော်လည်း တာဝန်ရှိတော့

၁၆ * ထောင်မျှကြိသီန်း၏

အဆွဲခံရတာပါ”

“ကျွန်တော်က မယုတ်မလွန်ဖြေသည်။

“ဒါပေါ့မျာ ... ॥ ပစ္စည်းကိုင်ရရင် ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ နောက်တော့လည်း ပြီးသွားတာပါပဲ။ နားချိန်ကလေးရတုန်း ဘာသာရေးကိုစွဲလုပ်ပေါ့။ ပုတိုးတွေ ဘာတွေရော ရှိခဲ့လား”

“မရှိဘူးဆရာ”

“မြင့်ဦး ... အလုပ်ဘက်က ကြိုးပုတိုးကောင်းကောင်းတစ်တူရှာပေးလိုက်။ အစားအသောက်၊ ရေချိုးတာ၊ အိမ်သာတက်တာကအောင်ပို့တွေ ဦးအောင်မြင့်ကို အဆင်ပြေအောင်လုပ်ပေး။ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ ဆရာ။ ဦးအောင်မြင့်တို့ကို ကျွန်တော်အနား ဘုရားခန်းမှာ ခေါ်ထားပါတယ်”

“အေး ... အေး ... ကောင်းပြီ။ လိုအပ်တာရှိရင် ဦးအောင်မြင့်က အခန်းလူကြီး မြင့်ဦးကိုပြောပါ။ သူ အကုန် ဆောင်ရွက်ပေးလိုပယ်”

“ဟုတ်ကဲ ကျေးမှုတင်ပါတယ် ဆရာ”

ကျွန်တော်တို့ အဆောင်မှုးဦးထွန်းခင်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ပုံးခန်းသို့ ပြန်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအချိန်မှတ်၍ အဆောင်မှုးဦးထွန်းခင်၏ မျက်နှာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ထောင်ထဲတွင် အေးချမ်းစွာ နေရတော့သည်။ စတိတာဝန်ခံသန်းလွင်ကလည်း သူထောင်ဝင်စာတွေ့ရာမှ အိမ်ကပိုလာသော စားစရာပစ္စည်းများဖြင့် အခန်းလူကြီးအား ဂါရဝါပြုသည်။

လူရှင်းသော နားချိန်ရောက်မှ သန်းလွင်က ...

“ဆရာ ... ကျွန်တော်မိန့်းမ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့ရင်း ပြော

မ်းလည်သူ့ဗို့ ပါလည်သူ့ဗို့ ။ ၁၇

ဘယ်။ မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာက ပြောတယ်တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ဆရာက အရားအနားကလေး စားရတာ သူသိတယ်တဲ့။ မကြာခင် ဒါရိုက်တာ ကိုမြန်ကိုတင်ကို တရားခွဲပြီး ကျွန်တော်တို့အမှုကို ရပ်သိမ်းပေးမယ်တဲ့။ မင်္ဂလာသတ်းပါပဲ ဆရာ”

“အေး ... အေး ... ကောင်းတာပေါ့ကျွား၊ ပါတို့အမှုက အစိုးရ ပွုည်းမဟုတ်ဘူး။ ကုမ္ပဏီပိုင်ပစ္စည်းဆိုတော့ အမှုဖွင့်တဲ့ မန်နေးဂျင်း ဒါရိုက်တာက အမှုရှုပ်သိမ်းရင် ပါတို့လွှတ်နိုင်တာပေါ့။

အမှုနဲ့တော် မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာက ကိုမြန်ကိုတင်ကို အမှုဘုပ်ချင်တာ။ ကုမ္ပဏီပိုင်ပစ္စည်းတော့ မင်္ဂလာပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါတို့လည်း ထောင်ထဲမှာ နေရေး၊ ထိုင်ရေး အဆင်ပြေတော့ အတွေ့အကြုံ ပုံးမှုသာရာတယ်လို့ပဲ မှတ်ရမှာပေါ့ကျွား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ”

အခုမှ အဆောင်မှုးဦးထွန်းခင်နှင့် အခန်းလူကြီးမြင့်ဦးတို့ ဘာင့်ရောက်ကူညီမှုကြောင့် ကျွန်တော်တို့ စားသောက်၊ နေထိုင်ရေး အကုန်အဆင်ပြေသည်။ ထိုကြောင့် အားချိန်များတွင် ပုံးခန်းဘုရားစင် ရှုတွင် ရေနေ့ကြိုးထိုင်သောက်ရင်း အခန်းလူကြီးမြင့်ဦး ဘုရားရှိရှိ သိုင်ပေးသူ ဦးမိန္ဒာ ဦးကျော်ယော်တို့နှင့် ဘာသာရေးကိုစွဲများကို ဆွဲ့နေ့နိုင်ကြပါသည်။

ဦးမိန္ဒာနှင့် ဦးကျော်ယော်တို့မှာ ဘုန်းကြီးလူထွက်များ ဖြစ် ဘန်တူသည်။ သာမန်ဘာသာရေးကိစ္စသာမက သမထုနှင့် ဝိပဿနာ ခြားရှုည်းများကိုလည်း ထဲထပ်ဝင် ပါက်ရောက်နှစ်ပိုင်ကြသဖြင့် ကျွန်တော် တို့ အလွန်လေးစားမိပါသည်။

* * *

ယင်းပည်သမ္မား လုပ်သမ္မား * ၁၉

ကြာသပတေးနေ့ နေ့လယ်တွင် အချုပ်လူသစ်များ ရောက်လာကြပြန်ရာ ဒါရိုက်တာကိုပြန်င့် ကိုတင်ထိုလည်း ပါလာကြသည်။ သုတိုက ကျွန်တော်တို့ အနေအထိုင်ကိုပြင်တော့ အလွန်အံ့သုကြသည်။ ကျွန်တော်ကလည်း အာယာတဗောဓားသဲ အခန်းလှကြိုးနှင့် အဆောင်များ အား အကျေအညီတောင်းပေးသဖြင့် သူတို့ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားသောက်ဆုံး အဆင်ပြုကြပါသည်။

ညာ အိပ်တန်းပိတ်ပြီးချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ထိုင်၍ စကားပြောခြင်း ကိုပြန်င့် ကိုတင်က ...

“ဦးအောင်မြှင့်နဲ့ ကိုသန်းလွင်တို့ အချုပ်ခံရတာ ကျွန်တော်တို့စုနက် မဟုတ်ရပါဘူးများ။ စိတ်ထဲမှာလည်း အဖြူးအတေးမထားကပ်နဲ့ မန်နေးဂျင်း ဒါရိုက်တာလုပ်တာပါ။

ကုမ္ပဏီမှာ အစုရှယ်ယာ အများဆုံးထည့်ဝင်တော့ သူက အိန်းရှင်းဒါရိုက်တာဖြစ်တာ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ အခုလည်း ကျွန်တော်တို့က သက်သေအထောက်အထားတွေနဲ့ အင်းစိန် (CID) ကို တိုင်စားထိုတယ်။ ငန်ကြီးလည်း ကားပြီး ထောင်ထဲရောက်လာဖော်ပါ။”

“သူဇူး ဘာအာမျိုး တိုင်တာလ ကိုပြီး ကိုတင်ထိုရပ်။ ရှင်းခှင်းပြောပြကြပါဦး”

“ဦးအောင်မြှင့် ... မသိဘူးလား၊ အေးလေ ... ခင်များတဲ့က ကိုယ်တိုင်လုပ်ကိုင်ရတာမဟုတ်ဘဲ လခေါ်းဝန်ထမ်းတွေဆိုတော့ အတွင်းကိုစွဲတွေ ဘယ်သိပို့မလဲ၊ ဘီလပ်မြေကိုစွဲပျော်။”

ဘီလပ်မြေက site အတွက် လုပောက်ရာတဲ့များပင် ရလိုက်သေးသည်။

| ၅ |

အရိုနေ့တွင် ကျွန်တော်အာမျိုးသမီး ထောင်ဝင်စာလာတွေတော့ မန်နေးဂျင်းဒါရိုက်တာက ဒါရိုက်တာ ကိုမြှန်င့် ကိုတင်ထိုအား အမူလပ်တရားခွဲဆိုကြောင်း ကြာသပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ထောင်ဝင်စာမှ ပုံစံခန်းပြန်အရောက်တွင် လူသစ်များရောက်လာသဖြင့် ရုံးဟောင်းများကို (၂)ဆောင် အခန်းအသီးသီးသို့ ခွဲဝေပေးပို့သော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် သန်းလွင်ကတော့ ကျွန်ခံပြီး အခန်းလှကြိုးနှင့် အတူ နေထိုင်ရပါသည်။ ကျွန်တော်က အခန်းသမ္မားရှေးဘုတ်ကိုင်သန်းလွင်ကတော့ အခန်းစာရေး လက်ထောက်ရာတဲ့များပင် ရလိုက်သေးသည်။

စိတ်ကုသစ်စာပေ

စိတ်ကုသစ်စာပေ

၁၁ * ထောက်များပိုမ်းယော်

သီမယ်။ သရက်ဘိလင်မြေစက်ရုက် ထုတ်ပြီး သဘောအစီးလိုက်ရောင်းစားတာတွေ ခင်ဗျားတို့သိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်ပါရဲ့များ ...” ဒါနဲ့ အဲဒီလောက်များများ ဘိလင်ရွှေကို ဘယ်လိုရတာပဲ”

“လူကြီးလက်မှတ်အတွက် ပါမစ်အတွက် လုပ်တာပေါ့များ၊ အတော့ ကျွန်ုတ်တို့လည်း အထောက်အထားနဲ့ ဖော်ခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်ုတ်က ကုမ္ပဏီပစ္စည်းနှင့်ရောင်းစားတာ ပုဂ္ဂလိကပိုင်ဆိုင်မှု အလွှဲသုတေသနပုဒ်မနဲ့ပဲ ခံရမှာ။ ခင်ဗျားတို့သရာကြီးကတော့ အစီးရပုစ္စည်း အသုံးစားလုပ်တာဆိုတော့ (အပကြာ)ပုစ်မနဲ့ တန်းနေတာပဲ။ အာမခံတော့ ရမှားမဟုတ်ဘူး”

“ထြော် ... အဲဒီလိုလား။ ဒါဆို ကုမ္ပဏီလည်း (black) စာရင်းဝင်ပြီး အဖျက်ခံရတော့မှာပေါ့နော်။ ဒါဆို အားလုံး သူ့နှင့် ပဲပေါ့နော်။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

ကျွန်ုတ်တို့ ထောင်ထဲရောက်နေသော်လည်း သဘော လွှန်း၍ အားရပါးရ ရယ်ဖိုကြသည်။ ထိုစဉ် အခန်းလှကြီး ကိုမြင်းက ...

“ဟောလွှေတွေ ... သိပ်မရယ်ကြနဲ့။ သူ့နှင့်ဆိုတာ နာမည်းပေါ့ နိုးတဲ့လူအတွက် အတော်အကျိုးရှိတာပါ။ ကျွန်ုတ်လည်း အားပဲ”

“ဟင် ... ခင်ဗျားက လူသတ်မှုဖြစ်လို့ အနှစ် (၂၀) ထောက်တာ မဟုတ်ဘူးလား”

ဟု ကျွန်ုတ်ကမေးရာ ...

“ဦးအောင်မြင့်ရေ ... ကျွန်ုတ်အမှုဖြစ်စဉ်ကို ခင်ဗျား

မ်းဆည်သူ့မျိုး လီလျှော်သူ့မျိုး * ၁၁

အသေအခြာ မသိလိုပါ။ ကျွန်ုတ်က အမေ့စိန်လည်ဆွဲကြီးကို နိုးပြီး ဘင်းစားတာ အမောက မသိရှာပါဘူး။ အဲဒီကို ဒေါ်ဖော်ကောင်မလေး သိတော့ ဖော်ကောင်လုပ်မယ်ဆိုတာကဲ့ ကျွန်ုတ် နှုတ်ပိတ်ရင်း လက်လုပ်သွားလို့ လူသတ်မှုဖြစ်ရတာ သူ့နှင့်လူသတ်သမား ဆိုပါတော့များ။ ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

“နောက်ပြီး ဒီအခန်းလဲမှာ ပါးစင်က ‘ဘုရား ... ဘုရား’ ပေါ်က ကားရားကားရားလုပ်နေတဲ့သူတွေ ရှိသေးတယ်ပဲ။ ခင်ဗျား ငါ့ သိကြသလား”

“မသိပါဘူး ကိုမြင်းပါယ် ပြောပြစ်ပါ့ပါ့များ”

“ခင်ဗျား ဘုရားကြီးလူထွက် ဘုရားဒါယကာလို့ အထင်ကြီး ဘဲသူတွေပေါ့ ... ဦးအောင်မြင်းရယ်”

ကျွန်ုတ်က အနီးရှိ ဦးစိစွာနှင့် ကိုကျော်ဖော်ကို ဝေး ပြည့်ပိသည်။ ထိုစဉ် ကိုမြင်းပါ့က ...

“ဦးစိစွာနဲ့ ကျော်ဖော်က အဓိပတ် သူ့နှင့်တွေပေါ့။ ကျွန်ုတ် ပြောပြတော့ပါဘူး။ ကဲ ... ခင်ဗျားတို့ပဲ ကိုယ့်အကြောင်း ပေါ်ပြကြစ်ပါ့ပါ့”

ဦးစိစွာက စတင်၍ ...

“အင်း ... ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ်ဖော်တော့ မသူတော်တော့ ပြောတော့မှာပေါ့။ ကျွန်ုတ်က ဘုရားကြီးလူထွက်ပါ။ ဒါ (၂၀)လောက် လွှင်းဝတ်ခဲ့တာ။ အဲဒီ ဆွမ်းချက်တဲ့ ဒကာမနဲ့ရပြီး လူထွက်လိုက်ရ ဘာ။ ပေါ်မည်က အောင်ပါ။ အရိယား လူထွက်တော့လည်း ပုံရွာ လုထုက နှုတ်ကျိုးနေပြီး ဦးစိစွာလို့ပဲ သော်တော့တာ။

ဦးပွဲ့စ်းကထွက်တော့လည်း အလုပ်အကိုင်က မည်မည်ရရာ

၁၁၂ * ထောင်မျှုပြုသိန်း၏

မရှိ။ မိန့်မှတဲ့ ယောက္ခာမကို ကပ်စားရအောင်ကလည်း သူတို့ကလည်း
လက်လုပ်လက်စား လယ်သမားတွေ။ ကျိုပ်ကလည်း ဘာအလုပ်စု
လက်ကြောတင်းအောင် မလုပ်တော်။

နောက်ဆုံးတော့ ဘုရားလူပြီးကို ကော်ပေါ်ခဲ့ အဖွဲ့ကျွဲ့
ကျိုပ်တို့မြို့က ကိုးနဝင်းကပ်ကော်စေတိကို အမိုပြုပြီး ဘုရားပြင်ရန်
ထိုးတော်တင်ရန် ဂွဲကုန်တို့ကိုပြင်ရန်၊ ဝင်းသတ်ရန် စတဲ့ အလုပ်မျိုးမှာ
ကို ပန်းပြုပြီး အသံချွဲစက်တစ်စုံ၊ စိုက်ကရို့ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ လုပ်စားမှ
တော့တာပေါ့။ ကျိုပ်က အနှစ်(၂၀)လောက် တရားဟောလာခဲ့ရတော့
အဟောအပြောတော့ ကျွဲ့ဗျားတယ်လေ”

“ထို့ ... ဒါကြောင့် ဦးစိန္တာဆိုတဲ့နာမည်က ဘုန်းမြှု
နာမည်နဲ့တူတယ်လို့ ကျွဲ့တော် စိုးစားနေမိတာ။ အမှုကရော ဘာမှု
ဖြစ်တာလဲ”

“ဒီအမှုပဲပေါ့များ။ အလျှော့ငွေတွေကောက်ခံပြီး နှစ်နှစ်သုံးနှစ်
အထိ ဘုရားမပြင်နိုင်တော့ ရုပ်ရွာက တိုင်ကြောဘပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျွဲ့
နဲ့ ဘုရားလူကြီး ကော်ပေါ်တဲ့ထောင်းရောက်ခဲ့ရတာပေါ့”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ဘုရားအလျှော့ငွေကို နီးစွာ
စဲ့ အမှုပဲ့နော်”

“ဟား ... ဟား ... ဟား ...”

အားလုံး ပိုင်းရှုပ်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါ ... မန်နေရာကြီးရယ်။ လူတွေဟာ နီးစပ်စာ
လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကနေပြီး အမျိုးမျိုးနည်းတွေနဲ့ အလုပ်းသင့်သလို နီး
စားနေကြရတာပါပဲ။ ရှုံးကစကားပဲတောင် ရှိသေးတယ်မဟုတ်လေး
မန်နေရာကြီးရယ်။ လွယ်ရင် သူကြွယ်တောင် သူခါးဖြစ်ဆိုတာလေ”

၁၁၃ ပည့်သူနှင့် ပါည့်သူနှင့် ၁၁၄

“ဟုတ်ပါများ ၀၀၀။ ဦးစိန္တာပြောတာ မှန်လိုက်တာ။ ကျွဲ့တော်
တွဲလည်း အစပထမကတော့ လွယ်တာနဲ့ နည်းစမ်းလုပ်ကြည့်
ဘာ။ နောက်တော့ အရှင်ရပြီး အလုပ်ဖြစ်လာတာနဲ့ လက်ယဉ်ပြီး
ဆင်ကန်းတော့တိုးလုပ်လာရာ အထုပ်အထည်ဖြေးဖြစ်ပြီး အခုလို အမှု
ဖို့တော့တာပဲ”

ဒါရိုက်တာ ကျိုမြှက ဝင်၍ ထောက်ခံပြီးနောက် ဒါရိုက်တာ
တဲ့တင်ကလည်း အားကျေမား ဝင်ပြောပြန်သည်။

“ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်ပါတယ်များ။ မကောင်းတဲ့အလုပ်ဆို
ဘာက တစ်ခါလုပ်ဖူးရင် မဆင်ခြင်နိုင်တော့ဘဲ ဆက်တို့ကိုလုပ်ဘူး
ကြတာ လူ့သဘာဝထင်ပါရဲ့။ အရင်းစစ်တော့ အမြှင်မြေကဆိုသလို
ဆာရင်လို့ပါတယ်၊ ရလည်းရပါတယ်၊ အိတ်ပေါက်နဲ့ အားကောက်သလို
အဖတ်တင်သလားဆိုတော့လည်း မတင်ပါဘူး။ လွယ်လွယ်ရတော့ လွယ်
လွယ်ပဲ သုံးမိတာပေါ့”

စနေနေတွင် ကျွဲ့တော်တို့ အပ်စွဲ၍ နေလယ်စာ ထမင်း
ကားနေကြစဉ် အချုပ်သစ်များ ဝင်လာသည်ကိုမြင်သဖြင့် လုမ်းကြည့်
လိုက်ကြသည်။ ရှုံးများမှန် ဖူးပြောင်ပြောင်ဖြင့် ဝင်လာသူမှာ ကျွဲ့
ဘော်တို့ကိုအပိတ် မန်နေးကျင်းဒါရိုက်တာသူခါးကြီးဖြေး ဖြစ်လေတော့
သတည်း။

ထောင်အူးဖြေးသိန်း၏

| ၁ |

နှစ်ကိုခင်း ...

‘အနောက်တိုင်း အနုပညာရပ်များဆိုင်ရာ မြို့တော်ပြတိက်’
တဲ့ခါးကို ဖွင့်တော့ယည်ဆဲဆဲ၊ တစ်မိနစ် သို့မဟုတ် တစ်မိနစ်သာသာ
အလို့။ တဲ့ခါးကိုဆွဲဖွင့်၍ အတော့ဆုံးရောက်နေသော ပရီာတ်အား ဝင်ခွင့်
ပြုခါ့၏ ပေါက်မတင်လေး အချင့်တွင်မှ ‘စိန့်ပေါက်သယူ့’ ပန်းချိုကား၊
ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှုသွားလေသည်။

ပြေခန်းတော့ အဘွားကြေးသည် တိုင်လူပ်ထိတ်လန့်သွားကာ
အသံကုန်ညွှန်၍ အော်လိုက်၏။

“သူရှိုး ... သူရှိုး ... သူရှိုးပါတော့”

သို့သော် သူရှိုးက ဘယ်မှာပဲ့၊ ဖုန်းတော့။

ပန်းချိုကားကို ချိတ်ဆွဲထားခဲ့သောကြေးသည် နံရံပေါ်မှ တွဲ

စိတ်ကုန်သစ်စား

၁၆ * အောင်သန္တ

လောင်းကျလှုပါ။ ကင်းဗတ်ပေါ်တွင် ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ
ကြီးမှာ ဖရိမ်ပေါင်နှင့်တော့ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။

တစ်ခေါ်ချင်းအတွင်းမှာပင် ပြတိက်တစ်ခုလုံး ပျက်လောရိုက်
ဆူသံသွားလေသည်။ ပြတိက်အတွင်း ရောက်ရှိနေသူ မှန်သမျှသည်
ပြခန်းစောင့် အဘွားဒုတိပါးသို့ စိုင်းအံစုမြှော်၍ လာကြ၏။ ထိုအထူး
တွင် ပြတိက်လက်ထောက်ဆွဲနှင့်ကြားရေးများ၊ ‘ဘောရှိဆာမိရိဒေါ်’
လည်းပါသည်။ သူသည် စုနှင့်လှပ်ချောက်ချားလျှက် မျက်နှာတစ်ပြင်ထဲ
သွေးဆုတ်ဖြူဖျော်နေသည်။

ပန်းချီကားများ လုပ်ခြေားအတွက် ညာက လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်
ထားခဲ့သော ‘ဖို့တို့အီလက်ထရှိနစ်မျက်လုံး’ ဟုခေါ်သည့် စောင့်ကြည့်
ကိရိယာကို ယုံကြည့်နိုင်တွင် ဖြတ်သိမ်းရန်မှာ သူ့တာဝန်ဖြစ်ကြောင်း
ဆာမိရိဒေါ် သတ်ရလာသည်။

ပြတိက်ထဲတွင် လူတွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏။ လျှပ်စစ်
အလုပ်သမား၊ ပီးသတ်သမား၊ ကြမ်းပြင်ဆေးသုတ်သမား၊ ပြခန်းများ
များ၊ ဖြူပြင်ထိန်းသိမ်းသွားရှား ရှုတ်ရှုတ်သဲသဲဖြစ်လျက်။ အားလုံးက
လည်း မိမိတို့အပေါ် ‘သံသယ’ ကျရောက်လာမည်ကို ဖို့ရိမ်ထိတ်လန့်
နေကြလေသည်။

ပြခန်းစောင့်အဘွားကြီး ‘အန်နာလီယွန်တို့နာ’ သည် သူ
တစ်ပါးထက် ပို၍ ဖို့ရိမ်ပုံပန်နေ၏။ သူမမှာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုရှိနေပြီ
ဟု ခဲ့သားနေရာသည်။ သူမသည် မျက်ရည်တွေတွေ ယိုစီးကျလှုပ်က
က တို့ရွှေစိုင်လာနေသော လူအုပ်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။ လူအုပ်အနား
သို့ လျော်စွဲသွားပြီး လက်နှစ်သက်ကို ဆန့်တန်းကာ ခါးကုန်းအောင်
အသံမြှင့်၍ အောင်လိုက်၏။

လိမ့်ယိုသံသွား ပျောက်ဆုံးမှု အရှုံးဝေးပုံး ၁၁၇

“နောက်ဆုတ်ကြပါ ။ ရွှေတိုးမေလာကြပါနဲ့ ။ နောက်ကို
ဆုတ်ကြပါ။ အားလုံးပဲ နောက်ဆုတ်ကြပါ”

အဘွားကြီးသည် အော်ရင်းဟစ်ရင်းက သူမတရှုံးတွင်ရှိသည့်
သုဇာပိတဲ့ ထစ်ယောက်ယောက်သည် ပန်းချီကားမီးသူ ဖြစ်ပေလိမ့်
ဆုံးဟု တွေးနေဖိုးသေးသည်။ မနောက်ညွှန် ပြခန်းပိတ်ချိန်တွင် ပန်းချီ
ကားသည် နံရုပ်မှာ ရှိပြုရှိနေခဲ့သည်။ သည်နောက် ဘယ်သူ့ကိုမျှ
ငင်ခွင့်မပေးတော့။

“နောက်ဆုတ်ကြပါ။ ကျွန်ုပ်ပဲ ပြောနေတယ်နော်။ ရွှေမတိုးကြ
နဲ့”

အဘွားကြီးသည် ထပ်တလဲလဲ အောင်နေ၏။

“ဒီအချိန်မှာ ရဲကိုပဲ ဝင်ခွင့်ပေးနိုင်မယ်”

အဘွားကြီး၏ စကားကို အားလုံး နားထောင်ကြသည်။
ဘုရားခြင်းတစ်ပါဒုမျှ တွေ့ပြန်မပြောဘဲ နောက်သို့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်
ဆုတ်သွားကြသည်။ ပြီးတော့ သက်မဲ့အရှင်တွေလို့ တိတိဆိတ်ပြုမြှော်သက်
ရှာရပ်လျက်၊ နံရုပ်တွင် စိန့်မက်သယူးပန်းချီကား ချိတ်ဆွဲထားခဲ့
သည့် ပလာနေရာကို ရုံစိုက်၍ ကြည့်နေကြ၏။

ပြတိက်လက်ထောက်ဆွဲနှင့်ကြားရေးများ၊ ဆာမိရိဒေါ်မြှော်သည်
အများနှင့်အတူ ရောနော၍ နောက်သို့ ဆုတ်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်များ
ကမူ ပြခန်းစောင့်အဘွားကြီးကဲ့သို့ပင် ယောက်ယောက်ခတ်နေ၏။ လွန်ခဲ့
သည့်ညာက သူသည် ပြတိက်မဲ့ နောက်ဆုံးတွေ့ကွားသွားသွားဖြစ်သည်။

လျှို့ဝှက်တော့ကြည့်ကိုရိယာကို တပ်ဆင်နေခဲ့သည်မှာ ဘုမ္မန်
ခန့်ကြာသည်။ သည်နံနက်တွင်လည်း လျှို့ဝှက်တပ်ဆင်ထားခဲ့သော
ကိရိယာများကို ဖြတ်၍ ပီးခဲ့သေးလွှာတွင် ထည့်သိမ်းထားရန်အတွက်

သူသည် ပြတိက်သို့ အတော်း ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။

ပြစ်ပွားခဲ့သော အမှုကိစ္စက ပြတိက်၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို မျှအံ့
ကျေဆင်းစေလိမ့်မည်ဟု သူယုံကြည်သည်။ အဆုံးမသတ်နိုင်ဘောကို
တံ့ပြွဲမှုတွေ လိုင်းကယ်ထန်လာပေလိုင်းမည်။ ခွဲ့တစ်ထပ်ပျောက်ဆုံး
သည်ကို လျှို့ဝှက်ထား၍ရှုပါသည်။ ယခုပျောက်ဆုံးသွားသည်က ခွဲ့ဖွား၍
ကုန္တာကျော် ဒတ်ချိပ်နှင့်ချိခာရာကြီး ‘ဖရန်းဟားလို့’ ၏လက်ရာ။

‘ခိုန်းပက်သယုံး ပန်ချိုကား ပျောက်ဆုံးသည့် သတင်းသည်
လျှပ်စီးလက်သလို ပျုံ့နှံသွားမည်ကို သူ့ထိနိမံသည်။ ယခုဆုံးလျှင် ပြတိက်
အနီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် သတင်းထောက်တွေ ဘယ်လောက် ခြေချင်း
လိုင်နေကြပြီးမသိ။’

‘ဒီသာတင်း လူထုကြားထဲ ပျုံ့နှံမသွားအောင် ကျော်တို့ အတတ်
နိုင်ဆုံး လျှို့ဝှက်ရောက်ကျင့်သုံးရမယ်’ ဟု သူက နိုင်နိုင်မား၊ ခုံ့ဖြတ်
လိုက်၏။

တစ်ယောက်ယောက် ဖန်းဆက်လိုက်ပုံရသည်။ မကြာဖို့
ရုတ်စွဲဝင်များ ရောက်လာကြ၏။ ယုန်ဖောင်းဝတ် အတော်များများ
ကြားတွင် အရပ်ဝတ်နှင့် လျှော်ယ်တစ်ဦးလည်း ပါလာသည်။ ထိုလှုက
ပြခန်းစောင့်အားကြုံး အနိုင်နာသီယံ့ပို့ပို့နှင့် လက်ထောက်ချွှန်
ကြားရောများ၊ ဆာရိုင်ဒေါ်မှုအပ ကျော်လွှာအားလုံးကို၊ လက်ရှိနေရာမှ
ဖော်ရှာသွားစေ သည်။ သူက ပိမိတို့ လုပ်ရှိုးလုပ်စဉ်အလုပ်ကို ဆက်
လုပ်နေရန်နှင့် ပြတိက်အသောက်အဦး၏ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ခွာ
မသွားကြရန်လည်း မှာကြားလိုက်သည်။

သူက သူ့လိုပို့သူ ခိုန်းယောလာက်ဖတ်နှင့် ‘ဒီဇော်လျှော့
ပြစ်ကြောင်း ပိတ်ဆက်သည်။ အနိုင်နာလိုယံ့ပို့ပို့နှင့် ဆာရိုင်ဒေါ်

ရိုးကိုသုံး ပျောက်ဆုံး အရှုံးတော်း ၁၁

တို့အား ဖြစ်ခဲ့သမျှ အသေးစိတ်ပြန်ပြောပြရန် သူကတောင်းဆိုသည်။

“ပန်ချိုကားကို ဒီနေရာမှာ ချိတ်ထားပါတယ်”

ဟု အနိုင်နာလိုယံ့ပို့ပို့နှင့် နံရုံတစ်နေရာကို လက်ညွှေးညွှန်
ပြသွာ် ပြောသည်။ သို့သော် နံရုံနှင့် ထိမိမည်ကို စိုးရိုးမည်အလား
လက်ညွှေးမှာ တွေ့နိုင်ခုတ်ဆုတ် ဖြစ်နေ၏။ အဘွားကြီး အင့်တိတ်သွား
ပြီ။ သူမသည် ရဲအရာရှိ မင်ရှေ့ဗုံးကို သိန်သုန်မှုနှင့်မျက်နှာကိုနှာဖြင့် ကြည့်
လျက်ရှိသည်။

ဤမျှ တန်ဖိုးတိုးမားသည် ပန်ချိုကားတစ်ချို့ကိုမျှ လျှို့
အောင် မတောင့်ရှောက်နိုင်သည့်အတွက် ရဲအရာရှိက သူမအား အပြစ်
ဆိုလိမ့်မည်ဟု တွေးနေသည်။ သည်မှုမက ပန်ချိုကားကို သူမကိုယ်
တိုင်နီးသည်ဟု ထင်ချင် ထင်နေလို့ပြီးမည်။

“ကျွန်းမတို့ ပန်ချိုကားတွေ့ကို အပြောစ်း ရှိပြုခဲ့ပြတယ်းပါ
တယ်။ ဒီပြခန်းက စက်ဝိုင်းပုံဆိုတော့ ပြခန်းတွေ့ထဲမှာ အကောင်းဆုံး
ပါပဲ။ အလင်းရောင်ကလည်း သိပ်ကောင်းတယ်”

“မဟုတ်ဘူး”

ဆာရိုင်ဒေါ်က အဘွားကြီး၏ကားကို ကြားဖြတ်၍ ဝင်ပြော
သည်။

“ဒီအခန်းဟာ အလင်းရောင်အကောင်းဆုံး မဟုတ်ဘူး။ အပေါ်
ထပ်က သာဘာဝအလင်းရောင်ဟာ ပန်ချိုကားတွေ့အတွက် အကောင်း
ဆုံးပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒီစက်ဝိုင်းခန်းက ထိန်းသိပ်းရ လွယ်ကူ့ပါတယ်”

“တစ်ဆီတိကလေးများ”

ခိုန်းယောလာက်ဖတ်နှင့်က ဆာရိုင်ဒေါ်အား လက်ပါးကာပြ
သည်။

“နောက်တော့မှ ခင်များနဲ့ကျွန်တော် ပြောကြတာပေါ့။ ခုထော်
အန်နာလီယွန်တို့နာကို သူသိသမျှ ပြောပါစော်ပျော်”

ထိုအနိုင်မှာပင် ယျိန်ဖောင်းဝတ် တပ်ဖွဲ့ဝင်နှစ်ဦးသည် ၏
ရှေ့ချွဲ့အနီးသို့ ချို့ကောင်လာကာ စကားတီးထိုးပြောသည်။

ထိုနောက် မင်ရှေ့ချွဲ့က ဆာမိန့်ဒေါ်မြင် အဘွားကြီးအား
ပုံမှန်လေသဖြင့် ...

“က .. ကျွန်တော်တို့ အောက်ထပ်ကို ဆင်းလိုက်ကြပါပြီ၌
ဟု မြှာလိုက်လေသည်။

သူတို့ အောက်ထပ်သို့ဆင်းပြီး အခန်းပယ်တစ်ခန်းနဲ့သို့ ၏
ခဲ့ကြ၏။ အခန်းထဲတွင် ဆေးရောင်ဘူးများ၊ ရေပုံများနှင့် ပြင်းလောက်
စိသည်တို့ကို တွေ့ပြင်ရသည်။ ပြုပြင်နေဆဲ အခန်းပြစ်ကြောင်း သိသာ
ထင်ရှာသည်။ အောက်ထပ်သူများနှင့် ဆေးသုတေသမားများသည် ၏
လာသူများကို ဂရာမစိုက်ဘဲ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် လုပ်နေကြ၏။

ပန်းချိုကား ပရိမ်ပေါင်အလွတ်တစ်ခုကို ကြမ်းပြင်ပေါ် နှင့်
အုပ်ထားသည် ဘုတ်ပြားများကြားမှ လွန်ခဲ့သည် ပိန်အနုံးငယ်
က တွေ့ရှိခဲ့ကြသည်။

“ခိုင်းပေါင်သူ့”

အန်နာလီယွန်တို့နာကဲ ပါးစင်မှ အုံပြောတို့လုပ်စွာ တိုးသဲသဲ
ပွင့်ထွက်လာသည်။ သူမျှေးမျှကိုလုံးများက ကြမ်းပြင်ထိုနေရာမှ ဖွား
တော့။

ဖရိမ်ပေါင်သည် လုံးလုံးကြီး ပေါင်အလွတ်တော့မဟုတ်။ ဖျို့
နှုတ်ခင်းတစ်လျှောက်တွင် ကင်းပတ်အစာအနား ကျွန်ဗိုဇ္ဈားသေးသည်
ပန်းချိုကားကို ပြတ်တောက်ယူစဉ်က သူမီးသည် အလျင်စလို့ ပြစ်နေစ

ခိုင်းပေါင်သူ့ ပြောက်ဆုံးမှ အရှုပ်တော်ပုံ ၃၂၁

ပေါ်မည်။ စိတ်လည်း လူပ်ရှားနေပုံရသည်။ ကျွန်ဗိုဇ္ဈားခဲ့သည့် ကင်းပတ်
အစာအနားပေါ်မှ ဆေးသားနှင့် လက်ရာကိုကြည့်၍ လို့ဖြတ်ယူသွား
သော ပန်းချိုကားမှာ ‘ခိုင်းပေါင်သူ့’ ဖြစ်ကြောင်း အလွယ်တကူ ပြော
ပေါ်သည်။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ပန်းချိုကားပရိမ်ပေါင်ကို ဆာမိန့်ဒေါ်မြို့
ဘား ပြောသည်။ ဆာမိန့်ဒေါ်မြို့မှာ နောက်ထပ် ဘာတွေ အုံဖွယ်သရဲ့ ဖြစ်
သော်းမည်လဲဟု စိုးတာထိတ်ထိတ်ဖြင့် ပြခန်းစောင့်အဘွားကြီး ပြောခဲ့
သော စကားကိုပင် ကယောင်ခေါက်ချား လိုက်ပြောသည်။

“ခိုင်းပေါင်သူ့”

မင်ရှေ့သိသည် သူလူများဘက်သို့ထုည့်ကာ လေသံကို နှစ်
သော် ...

“တို့ခွေးတွေကို ခေါ်လိုက်ကြတော့ကွာ”

“ကောင်းပါပြီခေါင်ဗျာ”

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ယောက် သုတေသန လွှည့်ထွက်သွားသည်။

“အပြင်မှာ ပရိသာတ်က သိပ်များနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ပြတိက်
တိတဲ့အကြောင်း ကြညားလိုက်ပေါ် ကောင်းမလားမသိဘူး”

ဟု ဆာမိန့်ဒေါ်မြို့မှာ ပြောသည်။

မင်ရှေ့မ် ခေါင်းညိုတ်သည်။

မကြာပီ ပြတိက်အပြင်ဘက် အဝင်အထွက်တံ့ခါးပေါက်တွင်
အောက်ပါကြညာချက်ကို တွေ့ရှိရလေသည်။

“ပဟို အပူးပေးစနစ် ချော်ယွင်းနေပါသဖြင့်

ယင့် ပြတိက်ပိုတ်သည်”

✿ * *

ရန်မောင်သူး ပျောက်ဆုံး အရှင်တော်ပဲ * ၁၂

ပြတိက်အတွင်းမှ အပြင်ပသို့ ထွက်သွားခွင့်မရသော ဝန်ထင်း
များမှာ အချင်းချင်း တိုးတိုးတိုး သဖေနံပါးလုပ်ရင်း၊ ပီစီးလာသော
သံသယများက လေးလုပ်ကျလာနေကြီး မြင်ကွင်းအားလုံးသည်လည်း
ကဖြည့်ဖြည့် ဝင်ဝါးမှုနှင့်လာသည့်နှင့် ခံစားနေကြရသည်။

ပြခန်းစောင့်အဘွားကြိုးမှာ ပြခန်းအသီးသီး၏ ဝင်ပေါက်
တဲ့ပါးဝတ္ထ် ငါတ်တုတ်ထိုင်နေကြပုံမှာ အေးရောင်ခြေယားသော ပန်းပုံ
ရုပ်များကို အဝတ်အစားဝတ်ပေးပြီး ချထားသည့်နှင့် တူနေလေသည်။
တစ်စတစ်စဖြင့် ကသုတ်ကရှုံး အခြေအနေသည် ပြခန်းဝေါး ၅၀
စလုံး အပြင်ပစ္စည်းသို့လောင်ခန်းနှင့် ရုံးခန်းများသို့တိုင် ကူးစက်သွား
သည်။

နောက်ဆုံးတွင်တော့ ဝန်ထင်းအားလုံးတို့သည် စကားတစ်ခုနှင့်
မူလည်း မဇားကြတော့။ လူပို့လုပ်ရှုံးရှုံးလည်း မရှိကြတော့။ ဤမို့
သက်တိတ်ဆိတ် သွားကြလေသည်။

ရဲခွေးများက အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် ပန်းချိကား ဖရို့
ပေါင်အလွတ်တွေ့ရှုသည် ပြပြုင်နေဆဲအခန်းမှ သူတ်ခဲ့ ပြေးထွေကိုပြီး
မမြော်ထင်အထိ ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ မမြော်ထင်သို့ ရောက်သောအခါ
သက်မပြေးတော့ဘဲ ဒေါင်းကို ဘယ်လှာလှည်ပြီး တွေ့ဝေသော မျက်လုံး
များဖြင့် သူတို့၏နည်းပြဆရာကို ကြည့်နေလိုက်ကြတဲ့။

သူတို့သည် စဉ် တာထွက်ခဲ့သောအခန်းမှ ပြေးလာစဉ် ပြတင်း
ပေါက်တစ်ပေါက်အနေး ဆင်းလမ်းစကြော်တစ်ခုကို တွေ့ရှုသွေ့
ရပ်တန်းပြေးကြသည်။ ထိုနေရာမှစ၍ ခြေရာခံစစ်ဆေးခဲ့ရာ ပါကေးခင်း
ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် များပြုပြုသွာ်တန်းနေသော ကြမ်းရှုံး အစင်းကြောင်း
များကို တွေ့ရသည်။

တစ်ခုတစ်ယောက်က လေးလဲသော အရာဝါဘွဲ့တစ်ခုကို ကြမ်းပြင်တစ်လျှောက် တရာ်တိုက် ဆွဲယူသွားခဲ့သည် လက္ခဏာပုံ ဖြစ်လေသည်။ ထိုအရာဝါဘွဲ့သည် ကြမ်းခင်းပါကေးတုံးပေါ်တွင် သုတေသနသာ သိရောင်ကို ပါကေးတုံးများမှ သိရောင်အထောက်ထပ် သုတေသနသည်။ ပါကေးတုံးများမှ သိရောင်အထောက်ထပ် သုတေသနသည်။ ပွဲနီးရှာရှာများ မြင်သာထင်သာရှိသည်။

ဒီနိယာလောက်ဖောင်နှင့် မင်ရှေ့နှင့်သည် ကြမ်းပြင်နှင့်ပန်းချိကား ဖရိမ်ပေါင်ကို စစ်ဆေးသော ကွျ်းကျင်သုတေသန အချက်အလက် များအပေါ် နှိုင်းယဉ်စဉ်းစားလျက်ရှိသည်။ ဖရိမ်ပေါင်ပေါ်တွင် လက် မွေရာအသိ မတွေ့ရှိရပေါ် နှီးသွားသည် လက်အိတ်စွမ်တားခဲ့ပေလို့မည်။

ပန်းချိရေးဆွဲထားသော ကင်းပတ်ပြားကို မှတ်ဆိတ်ရှိတို့သည် စားသွားပြီး ဖြတ်ပုံရသည်။ ပြတ်ကြောင်းသည် တစ်ဆက်တည်း တိတိ ရိရိမရှိ။ ဖြတ်စတွေ ဖွာလ်ကျော်၏။

“ဒီလုပ်ပုံလုပ်နည်းက ကွွန်တော်တို့ အတွင်းလူတစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ လက်ချက်တော့ ဖြစ်နိုင်ဘူး”

ဟု ဆာမိနိဒေါ်မြိုက် မှတ်ချက်ချသည်။

“ဒီနေရာမှာ မှတ်ဆိတ်ရိတ်စားသွားကို သုံးတယ်ဆိုကတည်း က ဒီလူ စဉ်းစားညာ၍နည်းတယ်ဆိုတာကို ပြနေတာပဲ”

ဟု သူကဆိုသည်။

မင်ရှေ့မြိုက် တစ်ခုတစ်ရာ မှတ်ချက်မပေး။ ဆိုသော် ဆာမိနိဒေါ်မြိုက်မှတ်ချက်ကို သဘောတူချင်သလိုလိုတော့ ရှိသည်။ ပြတိက် ဝန်ထမ်းတစ်ယောက်အနေဖြင့် အဖိုးတုံးနှင့်ပန်းချိကားတစ်ချပ်ကို ယခုလို ပျက်စီးလုပ်နီးဖြစ်အောင် လိုးဖြတ်ပစ်လို့မည်မဟုတ်ဟု သူယုံကြည်

ဆိုသော် အလျင်စလို လုပ်ရလျှင်ဖြစ်စေ၊ ပန်းချိကားကို ဂရာတိုက် သေသေသပ်သပ် ဖြတ်တော်နေခိုက် လူဝင်လာသောကြောင့် မြေားစွဲ၊ ယခုလို မည်မညာပြောစတော့ပလွှာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ပြီးတော့ တွေ့ဗုံးလူက အပြင်လူလုပ်လေဟန်ဖြင့် ယခုလို မသေမသပ်တွေ လုပ် တွေးတာကော် မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ဟုတ်သည်လေ။ အပြင်လူတစ်ယောက်က ဘယ်လိုလုပ် တော်ကိုအတွင်း ရောက်ရှိနေနိုင်မည်နည်း။ အီလက်ထရိန်နည်းပညာ အားလုံးကြည်နှုတော်ရှိသည်။ ပြတိက်စောင့်များကလည်း မျက်ခြေမပြတ် အားလုံးရောက်နေသည်။ ဂိတ်တံ့ခါးတွင် တစ်ညွှန်း ရောင်းချသားသည်။ မြို့မက်သယူး၊ ပန်းချိကား ဖြတ်အိုးခံရတွင်က ဖိုတို့ဒီလက်ထရိ မြော်လုံး ဟုခေါ်သည့် လျှို့ဝှက်စောင့်ကြည်ကိုရိယာ တစ်ထားသည်ဆုံး တာကော်တယ်ဟဲ့လား။

ရုံးခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ရဲအရာရှိများသည် ပြတိက်ဝန်ထမ်းကို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ခေါ်ယူစစ်ဆေးလျက်ရှိရှိ။ အချို့ချိုးများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖြေပြီးကြမ်းတစ်ဖန်၊ သို့လောသို့လော သွားတော့တွေဆေသွားတော်ကြသည်။ အချို့ကဗျာ သူတို့ကို တရားခံရင်းထဲ ဆွဲသွင်းတော့မည်ထင်မှတ်ကာ စို့ရိမ်ကြောက်လန်နေကြလေ

မင်ရှေ့မြိုက်သည် စားပွဲတစ်လုံး၌ ထိုင်လျက် စက္ကားကြီးကြီး မြော်ရော်ပေါ်တွင် ကွန်ပါကိုအသုံးပြုကာ စက်ပိုင်းကလေးများပိုင်းနေသော် စက်ပိုင်းကလေးပေါင်း ၂၀၀ တိတိကို အတန်းများဆွဲ၍ ရေးနှုန်းသည်။ ပထမစက်ပိုင်းထဲတွင် ဆာမိနိဒေါ်မြိုက် အမည်ကို ချရေး

၁၂ * အက်သန

သည်။

အတန်ကြာမျှ စဉ်စားနေပြီးနောက် ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ်၏နာမည် ကို ဖျက်ပစ်လိုက်သည်။ ထိနေရာတွင် အရွှေတော့၏အမည်ကို အေ ထည့်၏။ အရွှေတော့၏မှာ ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ်၏အထက်က ညွှန်ကြားရေးကြ ဖြစ်သည်။ လွှန်ခဲ့သည် သိတင်းနှစ်ပတ်ကတည်းကပင် ခွင့်တင်ပြီး အနေ ယူဇူးသည်။

မင်ရှေ့ချုပ်သည် ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ်၏ နာမည်ကို နောက်စက်ပို့၏ တစ်ခုထဲတွင် ရေးထည့်သည်။ ကျေန်သည့်စက်ပို့များထဲတွင် သူရှုံးထာ သည် စာရင်းထဲက ပြတိကိုဝန်ထင်း ဘုရားရှိတို့၏ အမည်များကို အေ ထည့်လိုက်လေသည်။

အမှန်တော့ ဤအလုပ်ကို သူလာက်ထောက် တစ်ယောက် ယောက်အား ခိုင်းလျှော့လည်း ရသည်ပဲ။ သို့သော့ စာရင်းထဲက အမှုပ် များကို မှတ်ခိုချင်သဖြင့် တမင်တကာပင် သည်အလုပ်ကို ကိုယ်တို့ ထိုင်လုပ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

‘ဒိန့်မက်သယုံး’ ပျောက်ဆုံးမျှကို ရဲတပ်ဖွဲ့က မော်စကိုအုံ သတင်းပေးပို့လိုက်သည်။ သတင်းသည် မော်စကိုမှတစ်ဆင့် မြို့ကြော် ပြီးများနှင့် နယ်စပ်အကောက်ခွဲနှင့်များသို့ ပုံးနှံသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ သတင်းအချက်အလက် အကျိုးချပ်နှင့်အတူ ပန်းချိုက်ကြီး ဖော် ဟားလိုင်၏ လက်ရာဖြစ်သော ‘ဒိန့်မက်သယုံး’ပန်းချိုက်၏ စာတိပုံ၏ လည်း ဖော်ပြထားသည်။

မှတ်ဆိတ်အားနှင့် ဒတ်ချုပ်လယ်သမားကြီး တစ်ဦးပုံဖြေ သည်။ အကျိုးလက်တွေ လက်မော်းရှင်းရောက်အောင် လိပ်တင်ထာ လျက် လယ်သမားကြီး၏မျက်နှာမှာ ပြီးပျော်ဆွင်လန်းနေလေသည်။

ဒိန့်မက်သယုံး မျက်နှာမှာ အရှင်တော်ပဲ * ၁၃

ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ်သည် ဝန်ထင်းများအား အစည်းအဝေးခန်းထဲ ငါးရေးစေလိုက်၏။ ပြီးနောက် သူက ပြောသည်။

“ရဲဘော်တို့...ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုကတော့ ပြုသွားခဲ့ပြီ။ အားလုံးလည်း သိထားပြီးကြပြီ။ ဒီအဖြစ်ကြောင့် တို့ အတွေ့ ယူကျွုံးမရ ဖြစ်ကြရတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင် တရားခံကို ဖော် သေချာတယ်။ ပန်းချိုက်ဟာလည်း သူနေရာသူ ပြန်ရောက် အာမှ အမှန်ပဲ။ ကျော်တောင်းပန်ချင်တာ တစ်ခုတော့ရှုတယ်။ အဒါ အတော့ ခင်ရားတို့ ဒီအမှုလျှို့ဝှက်ထားစွဲပဲ။ အပြင်မှာ မပေါက်ကြား ပေါ်နေ့”

သူတောင်းပန်ချက်ကို ဝန်ထင်းများက လိုက်နာကြသည်။

သို့သော့ ‘ဗဟိအပူပေးစနစ် ချေတ်ယွင်းနေသဖြင့်’ ပြတိကု ငါးသို့ ဝင်ခွဲပိတ်ပ်ပေးရသော ပြင်ယုပ်သတ်ကို သူမေ့နေခဲ့လေသည်။ များများ တစ်စင်းပြီးတစ်စင်း ဆိုင်ရောက်လာသည်ကို သူတို့ ပြင်နေ ပေးရသည်။

ရဲစွေးတွေ အတန်းလိုက်ရောက်လာသောအခါ ဂိတ်တံ့ခါးကို ငါးတို့ဝင်သာရဲ ဖွင့်ပေးသည်ကိုလည်း မြင်နေကြရ၏။ ဗဟိအပူပေး စနစ် ချေတ်ယွင်းသည်ကို ရွေးတွေခေါ်ပြီး ပြင်စွဲရသည်ဟု ဘယ်တို့ အေား မကြားဖူး မကြေဖူး။

ပြတိကိုအပြင်ဘက်က ပစိမာတ်သည် နောက်တစ်နောက်တွင် ပို့ ပြီးမှားများပြားလာသည်။

မင်ရှေ့ပ် ပြတိကိုထဲသို့အဝင်တွင် ယမန်နေ့က ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ် အားထားခဲ့သော ကြော်သျချက်ကို ဖတ်မိသည်။

သူက ဆာမိရိဒ္ဓိဝါဒ်အား ...

“လူထုကို ဘာလို လှည့်ဖျားချင်ရတာလဲများ။ ခင်များ တော်မပေးစနစ်ခံတာကြီးနဲ့ မဆိုမဆိုင်လိုက်တာ”

“အောင်းချာ ...။ မနေ့က အပြင်လူတစ်ယောက်မှ မင်္ဂလာ စေနဲ့လို ခင်များပြောတော့ ပြတိကိပ်တိတားလိုက်မယ်လို ကျွန်ုတော် ပြောတယ်လေ”

ဟု ဆာမိရိဒ္ဓိမြိုက ပြန်ပြောသည်။

“အဲဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လူထုကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း မှန်မှန်ကန်ကန်သိအောင် ခင်များရှိုးရှိုးသားသား ရှင်းပြသင့်တယ်။ ဒီတော့ မှ မဟုတ်ရင် သူတို့ဘာသာသူတို့ ထင်ချင်ရာထင် တွေးချင်ရာတွေ့ ပြီး ပြောချင်ရာတွေ ပြောကုန်ကြတော့မှာပေါ့။ တစ်မြို့လုံး ကောလာ ဘလတွေ ပျော်ကုန်ရောပေါ့များ”

ဆာမိရိဒ္ဓိမြိုက ဒေါင်းရှုပ်သွားသည်။

“ဒါဆို တန်ဖိုးအကြီးမားဆုံး ပန်းချိုကားတစ်ချပ် ပျောက်ဆုံးသွားပါသဖြင့်လို ပြင်ရေးလိုက်ရမလား”

“ရေးပေါ့ ... ဘာဖြစ်လိုလဲ။ အဖြစ်မှန်ကို လူများများသိ လေလေ ကျော်တို့ကုက္ယာလိုမည့်လူ များလာလေလေပဲများ။ ပြတိကိုတို့ ဒီနေ့တောင် ဖွံ့ဖို့လိုမယ်လို ကျွန်ုတော်ထင်တယ်။ ပြတိကိုဂိုလာ ပြီး လေ့လာကြတဲ့လူတွေဟာ ကျော်တို့ရဲအလုပ်ကို ဝင်မရှုပ်ကြပါဘူး”

ပြတိကိုညွှန်ကြားရေးများ ပါပဲလှုပ်အရွေတော့ဗ်သည် သူ၏ ခွင့်ရက်ကို လျှော့ချုလိုက်ပြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆာမိရိဒ္ဓိမြိုက ရှင်းတင်ပြသည်ကို ပြစ်သက်တိတိဆိတ်စွာ နားထောင်သည်။ ပြီးတော့ မှ သူက မိမိဘာအကုအညီပေးရမည်လဲဟု မင်ရှုံးအား မေးသည်။

“ကျွန်ုတော်တို့ရဲအဖွဲ့က ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ပန်းချိုကားကို ဖော်

ရှိနိုက်သော် ပျောက်ဆုံး အရှုပ်တော်ပုံ ၅၂။

ထုတ်မပေးနိုင်ခဲ့ရင် ဒုက္ခိဏ္ဍတော့အဲများ။ ဒီပန်းချိုကားဟာ နောင် ဘယ် လောက်ကြာ့မှ ပြန်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို လူကြီးမင်းထင်ပါသလဲ”

မင်ရှုံးတော်က အရွေတော်အား မေးခွန်းထုတ်လိုက်၏။

“ပြောရမှာတော့ ခက်တယ်များ၊ သိပ်ပြန်လိမ့်မယ်တော့ မဟုတ်ဘူး”

ဟု အရွေတော့ဗ် ဖြေသည်။

“ပြတိနှင့်မြင်ငဲ့မှာ ဒုံးအော့မြတ်ပောင်တန်ဆုံးတဲ့ ပန်းချိုကား ဘုရား နောက်ပါသွားခဲ့တော့ နောက်ဆယ်နှစ်ကြာ့မှာပဲ ပြန်ပေါ်လာတော့တယ်”

ပိန့်မက်သယုံး ပျောက်ဆုံးမှ အရှင်တော်ပါ ။ ၁၃၁

အရွှေတော့ဗိုလ်အစာမှာ နူးချောင်နေသည်။ သူ့ရှေ့တွင် ထိုင်နေ
လူစီမံအညွှေသည် ရုတ်တရာဂါ ထုတွက်သွားမည်ကို စိုးရိုးလျှက်

ငြော်သည်က ပြောပြုသည်။

များစွာမကြာလေသေးသည် တစ်နောက သူသည် ပြတိက်
သပ်းများသာ အသုံးပြုသည့် တံခါးအပြင်ဘက်မှ ဖြတ်လျောက်သွား
မသက်ဖွေ့စုံထိုရှာရိ တွေ့လိုက်ရသည်ဆို၏။

ထိုလှသည် ပြုဌြိုင် သေသပ်စွာ ချုပ်နောင်ထားသည် လေး
ဘင်္ဂုံသဏ္ဌာန် အထပ်တစ်ထိုင်ကို လက်တွင်ကိုင်လာသည်။ လက်
ပဲကွင်းများလည်း ကြိုးကွင်းပဲပြုစ်သည်။ အမှတ်မဲ့ကြည့်လျင် ခနီး
ဘင်္ဂုံအိတ်တစ်လုံးဟု ထင်ရသောလည်း လေးထောင့်ပုံသဏ္ဌာန် အရာ
ပြုမှာ ပန်းချိုကားတစ်ချပ်များ သိသာလောက်အောင် ပြောချပ်ချင်
နေသည်။

အရွှေတော့ဗိုလ်သာ ဓမ္မးစားနေသည်။

ငြော်သည်လူစီမံပြောသော မသက်ဖွေ့စုံဆိုသွား ပုံတူကူး
သူတစ်ဦး ပြစ်ပေလိမည်။ များစွာသော ဝါသနာရှင်တို့သည် ပြတိက်
လာရောက်လေ့လာကြသည်။ မှတ်စုံမှတ်ရာတွေ ထုတ်ကြသည်။
ထိုက်မှတ်တစ်ဦးများကို ကြည့်ရှုခွင့်တောင်းကြသည်။ ပန်းချိုကားချင်
ရေးကူးခွင့်တောင်းကြသည်။

ပန်းချိုကားကို တရားဝင်ရေးကူးခွင့်ရရှုင် ထိုလှသည် ပြင်ပဲ
ယူဆောင်သွားနိုင်သည်။ ငြော်သည်လူစီမံပြောသွား ထိုအထက်
ပဲဆောင်ယောက် ပြစ်ပေလိမ့်မည်။ ထိုကြောင့်သာလျင် ဝန်ထမ်း
သော်မှ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အပြင်လူအပြင်

| ၃ |

“အဲဒီပန်းချိုကားနှိုးတဲ့လူကို ကျွန်ုတော်သိတယ်ခင်ဗျာ”

ပြတိက်သွာ့ဗိုလ်ကြားရေးမှူး၏ အဆန်းထဲမှ အတွင်းရေးမှူးမှူးမလေး
ထွက်သွားပြီး တံခါးပိတ်လိုက်ရှိ ရှိသေးသည်။ လုပ်မိုးက အထက်ပါ
စကားကို ကောက်ပြောချလိုက်လော်၏။

ဤနှော့ဗိုလ်မှူး အရွှေတော့ဗိုလ် ရင်ကို မထားလိုက်ရသည်။

“ဟုတ်တယ်မျှ။ အဲဒီသွားနှိုးကို ကျွန်ုတော် ကောင်းကောင်း
သိတယ်”

ဟု လုပ်မိုးက ထပ်ပြောသည်။

“ဘယ်သွားပါလိမ့်များ”

တွင်တော့ မသက်ခဲ့ရပင် ဖြစ်လသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်၏ သတ်းပေးချက်ကို ကြားရသောအခါ ဆုံးရှုခြောက်သည် အချွဲတိုက်၍ ပြောလိုက်ချင်သည့် စိတ်ကိုထိန်းချုပ်ပထာ တော့။

“ဟာ ... အဲဒါ သူရဲ့အစစ်ပေါ့မျှ။ သူက ယူရသယ်ရတယ် အောင် ကြီးတွောဘတွေနဲ့ သေသေချာချာ တုပ်နောင်၊ လက်ကိုင်ကွင် တွောဘတွေလုပ်ပြီး ယူလာတာမဟုတ်လာ။ ကျွန်တော် ဒီသတင်းမျိုး လူသုံးယောက်ဆိုက နားထောင်ခဲ့ရပြီးပြီ။ လူတစ်ယောက်ပြောတာသုံး ရင် ဘယ်လောက်အဲ့သွေစရာကောင်းသလဲ။

သူရဲ့က ပန်ချိကားကြီးကို ပြတိက်ထဲက ပြောင်ပြောင် တင်းတင်းကြီးကို ပခဲ့မှာ ထမ်းယူသွားတာတဲ့။ ဘာမှ ထုပ်ပိုးမနော့၊ အောင်မယ် ... ဖနိုင်ပေါင်က ပန်းကွဲက်ဖော်ထားတော့တွောင် မြင် လိုက်ရသေးဆိုပဲ။

ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ‘စိန်မက်သယူး’ ခများ ပန်းကွဲက်ဖော်ပေါင် တွောဘတွေလည်း မတ်နိုင်ပါဘူးခင်ဗျာ။ ပြီးတော့ ‘စိန်မက်သယူး’ ဟာ ပခဲ့မှာ ထမ်းသွားရလောက်အောင်လည်း မကြီးပါဘူး။ အလျားနှင့်ဆယ့်ပြောက်လက်မနဲ့ အနဲ့ဆယ့်ပြောက်လက်မပဲ ရှိပါတယ်။

နောက်လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်ကို ဒီလိုပြောတယ်မှ တစ်နေ့နောက်တာတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ မြော်ညီထပ်ပြတင်းပေါက် သံတို့ ကြားကော်ပြီး မိန့်မထတ်ယောက်ဆိုကို ဖိန်းတစ်ယောက်ထံ့နဲ့ ဆွယ်တာအကြောင်းပေါင်းပေါင်း မြော်ညီထပ်ပြတ်းလုပ်းပေးတာရယ်။ မိန့်မကလည်း အဲဒီအေန်းထဲက လူသုံးကို တစ်ခုပေးလိုက်တာရယ် မြင်ရသတဲ့။

ကျွန်တော်ပြောချင်တာကတော့ အဲဒီမိန့်မဟာ ကျွန်တော်ထိုး

စိန်မက်သယူးမှု အရှင်တော်ပဲ့ * ဘုရား

ဆိုက ပိုးသတ်ဆေးသမား၊ ဒါမှမဟုတ် ဆေးသုတ်သမား တစ်ယောက် ယောက်ရဲ့ မယားဖြစ်မှာပေါ့များ။ သူ့လင်ခံကို မနက်စာ လာပို့တာပဲ ပေါ့။ အထဲက သူ့လင်ကလည်း ဆွယ်တာအကျိုချွဲတ်ပြီး ပြန်ပေးလိုက် တာပဲပေါ့။ အခန်းထဲမှာက နေထွက်ပြီး သိပ်မကြာခင်ပဲ ပူလာပြီလေ။ ဘယ်သူမှ ဆွယ်တာမဝတ်ကြတော့ဘူး”

ဆာမိရိဒြောက်သည် သူ့စကားကို လက်စမသတ်သေး။ ဆက် ပြောနေ၏။

“ကျွန်တော် အမှတ်ရနေတာရှိတယ်၊ ဆေးလီလီဘရားကော်းတော်က ‘မျှရီလို့’ ပန်းချိကား ပျောက်ဆုံးမှုရယ်၊ ဘယ်လိုယိုနိုင်ငံ မှာ ပန်းချိကျော်းနှင့်ခိုက်’ ရဲ့ ‘လက်ဝါးကပ်တိုင်ပေါ်တွင်’ ပန်းချိကား ပျောက်ဆုံးမှုရယ် နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့ကြ ရတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ခုလိုပဲ ပြင်ပအကူအညီတွေ များလို ပေါ့များ။

ပြတိနိုင်ငံမှာ ‘ဂိန်းတော်ရိုး’ ရဲ့ ‘ဒီဗုံနိုင်းယားမြို့စားကတော်’ ပန်းချိကားအခါးခံရတာကော့ ဘယ်လိုပြစ်ခဲ့သလဲ။ ပိမိတိုးဆွဲအလျောက် ရဲတပ်ဖွဲ့မှာ လာရောက်သတင်းပေးပြီး သက်သေအဖြစ် အစစ်ခံသူ ပေါင်း သုံးရှုရှိတယ်။

ခေတွေဟာ သက်သေသုံးရာရဲ့ ထွက်ဆိုချက်သုံးရာအပေါ် အခြေ ခံပြီး၊ လင်းကြောင်းပေါင်းပြောက်မြားစွာက ရှာဖွေဖော်ထုတ်ခဲ့ကြတယ်။ ပန်းချိကားကို ပြန်လည်ရှုံးတာတော့ အမှန်ပါပဲ့။ ဒါပေမဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ပါးနှစ်လုံးလုံး အချိန်ဖြန်ခဲ့ကြရတယ်လေ။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောပေါက်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ကျွန်တော်အဖို့ တော့ နှစ်ဆယ့်ပါးနှစ်ဆိုတာ သိပ်ကြာလွန်းနေတယ်”

စိတ်ကျားသစ်စာပေ

၁၃ * အကောင်း

ပြတိက်ရှုံးတွင်တော့ လူအုပ်က အုံခဲနေသည်။

ဒေသထုတ်သတင်းစာက ပန်းချိုကားပျောက်သုံးသည် သတင်းကို တစ်စုံတစ်ရာ ရေးသားဖော်ပြခြင်းမပြုသည့်တိုင် ကောလဟယ များကား ပလူပျော်နေ၏။

ဗျိုကြားရေးများ အရွှေတော့မှုပ်သည် တစ်နေတာလုံး ‘သူရှိ’ ကို သိပါတယ်’ဆိုသူ့နှင့် ‘သူရှိ’လိုပဲ ထင်ပါတယ်’ဆိုသူ ပြောက်မြားစွာ ကို လက်ခံတွေ့ဆုံးနေရသည်။ သူရှိပြောသည့်အတိုင်း ပုံဖော်ကြည့်သော် သူရှိသည် အရပ်ရှည်၏။ အသက်ကြီးပြီး လူငယ်တစ်ယောက် များသား မှတ်ဆိတ်မွေးရှိသည်။ လက်တစ်ဖက် ပြတ်နေ၏။ . . . စသည် စသည်ဖြင့် . . .

အရွှေတော့မှုပ်သည် လာရောက်သတင်းပေးသမျှကို ရရှိထိုက်နားထောင်ပြီး အသေးစိတ်ရေးသား၏ မှတ်တမ်းတင်ထားသည်။ ညနေခင်းအချင်း အလုပ်ခေတ္တရုပ်ထားစဉ် စိတ်ဝင်စားဖွယ် သတင်းအသစ်က ကြားဖြတ်ဝင်လာ၏။ သူသည် စီနိယာလက်ဖတ်တင်နှင့် မင်ရှုံးထဲသို့ ဖုန်းဆက်လိုက်လေသည်။

“အဖြန့်ဆုံး လာခဲ့ပေါ်းများ”

ပြတိက်ရှိ ပန်းချိုကားတစ်ချို့သည် သူချည်းသက်သက် ရှိနေသည်မဟုတ်။ သူမှာ ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်းတွေ များစွာရှိသည်။ မျိုးတူစုစုတုတားသည် အကြောင်းပေါင်းကတစ်ရာ။ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်များ၊ အားချို့ကုန်များ၊ အကြောင်းအရာဖော်ပြချက်များ၊ ပန်းချိုကားတစ်ချို့ တစ်ချို့စီတွင် သတ္တာပြားပေါ်၌ ပုံနှိပ်ထားသော ပြတိက်အမှတ်အသားနှင့် အကြောင်းအရာအကျဉ်းချုပ်လည်း ရှိသေးသည်။

ယခုပေါ်ပေါက်လာသည့် ကြားဖြတ်သတင်းမှာ အထက်တွင်

စိန်ဖော်သူး ပျောက်ဆုံး အရှုပ်တော်ပုံ * ၁၄

အဖြုပြခဲ့သည့် စာရင်းအင်း မှတ်တမ်းမှတ်ရာတွေ ဘယ်မှာမှတ်ဝင်သော ပန်းချိုကားအပိုတစ်ခုကို တွေ့ရှိခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုပန်းချိုကား အပိုတွေ့ရှိသည့် သတင်းကို ပြတိက်အပိုတိယထုတ်မှ ပစ္စည်းထိန်းတစ်ဦးက လာရှိသည်။ နမောနမှုပြစ်သည့် ကိစ္စမဟုတ်။ အောင်ကြားရေးပျူးကြီး ကိုင်တိုင် မျက်စီဖြင့် တပ်အပ်မြှင့်ရသည်။ ပန်းချိုကားကို နံရံပေါ်မှ ကိုယ်တိုင်ဖြေတို့၌ ရုံးခန်းသို့ ယူလာခဲ့သည်။

စာရင်းအင်းအမှတ်အသား လွှတ်နေသည့် ပန်းချိုကား၏ကော်ဘက်တွင် အမှတ်အသားသတ္တာပြားကို တွေ့ရှု၏။ သတ္တာပြားတွင် CCL ၂၃ ဟု ရေးထွင်းထားသည့်မှာ ထူးခြားနေသည်။ ဤပြတိက်မှ ပန်းချိုကားများပေါ်ရှိ အမှတ်အသားမှာ ‘အနောက်တိုင်း အနုပညာရပ်မှား ဆိုင်ရာ မြို့တော်ပြတိက်’ (City Museum of Western Art) ၏ အတိုကောက်စာလုံးများဖြစ်သည့် CMWA ဟူ၍သာဖြစ်သည်။ ထူးတော့ထူးခြားနေသည်။

ယင်းပန်းချိုကားကို ဒီတာလျှော်ခြန်းသို့ သွားသောလမ်းမြှောင် တွေ့ဆုံးထွေထားသည်။ ကြော်ပြားပေါ်တွင် ဖော်ပြထားချက်အာရ ပန်းချိုသရာအမည်မှာ ‘ဗုဏ်တိရိယိတာရာလီန်’ (ချော်ချော်)ဖြစ်သည်။ ဆီခေါ်းပန်းချိုကားဖြစ်၏။

လက်ဖတ်နှင့် မင်ရှုံးရောက်လာသောအခါ အရွှေတော့မှုပ်အနားတို့ောင်းထားသော အချို့သမီးတစ်ယောက်၏ ပုံတူပန်းချိုကားကို ကမ်းပေးသည်။ မင်ရှုံးရော်သည် ခိုင်းခိုင်းကြည့်နေ၏။ သည်အချို့မျိုးတွင် ဘာမျှမဆိုင်သည့် ပန်းချိုကားတစ်ချို့ကို အရွှေတော့မှုပ်အကျဉ်းချုပ်လည်း ရှိသေးသည်။ မင်ရှုံးရော်နားမလည်။

အရွှေတော်မက ရှင်ပြသည်။

“ကြည့်ပါးပျော်...ဒါ ကျွန်တော်တို့ပန်းချိုကား မဟုတ်ဘူး ကျွန်တော် ဘယ်တိန်းကမှုလည်း မဖြင့်စူးဘူး၊ အဲဒီပန်းချိုဆရာ ဖစ်တို့ တာရာစိန်းဆိုတာကိုလည်း တစ်ခါမှုမကြားဖူးဘူး။ ပန်းချိုလောက မှာ ဒီနာမည်ပျိုး ရှိကို မရှိခဲ့ဖူးဘူးပျုံ”

“ဒီပန်းချိုကားက ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲပျော်”

ဟု မင်ရှေ့မှုက ထဲ့ဆိုင်းဆိုင်းမေးသည်။

“သာမန်ပုံတူကားတစ်ကားပါ။ ဆယ့်ခြောက်ရာစု ဒီတလီ ပန်းချိုဟန်၏ ဆွဲထားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ရာမြောက်ကားကောင်း တစ်ကားတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ခင်ဗျားတို့ စာရင်းမသွင်းလိုက်မိတာကော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား ပျော် ဒါပေါ်မှုမဟုတ် စာရင်းသွင်းစွဲ မထုအပ်လို့များလား”

မင်ရှေ့မှုက ထပ်၍ မေးနေပြန်သည်။

အရွှေတော်မည် စိတ်မရှည်ချင်တော့။

“လက်ဖတင်နင်၊ ဘာကို ဆိုလိုချင်တာလဲ။ ဒီမေးခွန်းဟာ မလိုအပ်တဲ့ မေးခွန်းပဲပျော်။ သူ့မှာပါတဲ့ သတ္တာပြားကို ကြည့်စ်းပါးပြီး အပေါ်ဝတ်အကျိုးတွေ ချွဲတဲ့အခန်းက ထိုးပဲ့ ပလတ်စတစ်နံပါတ်ပြေား တွေ့နဲ့ တူမနေားလား။”

ဒီထက်ပိုဆိုတာက အဲဒီပန်းချိုဆရာက တာကယ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူးပျော်။ တာရာစိန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို ကျွန်တော်တို့အထဲမှာ ကြားဖူးတဲ့လူ မရှိဘူး။ ရည်ညွှန်းစာအုပ်တွေထဲမှုလည်း ဒီနာမည်မရှိဘူး။ ဒီနာမည်၏ ပန်းချိုဆရာတစ်ယောက် ဘယ်တိန်းကမဲ့ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူးပျော်”

အရွှေတော်မည် အထပ်တိုင်းအထပ်တိုင်းမှာရှိသည် ပြောန်း

ရှိနိုက်သူး ပျောက်ဆုံး အရှုပ်တော်ပဲ့ ၁၃၇

ပစ္စ် ပစ္စ်းတိန်းများကို ဆင့်ခေါ်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားတို့ ၁၀၀ ပစ္စ်းတော်ခုချင်းကို ပြန်စစ်ကြား အသေး စိတ် စစ်ကြား ထောင့်စုအောင် စစ်ကြား ပန်းချိုကားအားလုံးကို စစ်ကြား မျိုး ... ဒီအတိုင်း သွားလုပ်ကြပေတော့”

နာရိဝိုက်အတွင်းမှာပင် တိုင်လူပုံဖို့သုတင်းစကားကို ကြား ပြန်လေတော့သည်။

‘ပြောဆင်ရှုခဲ့’ အမည်ရှိသော ပန်းချိုကားတစ်ခုပုံသည် မူလ အတွင်းပင် ရှိမြို့နေသည်တော့ အမှန်ပြစ်သည်။ သို့သော် မူရင်း စစ်တော့မဟုတ်။ အနီးစပ်ဆုံး ကော်ပို့များပြစ်သည်။ ထိုကော်ပို့များ ချိုကားသည်ပင် ရှားပါးလက်ရာအဖြစ် တန်ဖိုးမြင်းမားနေသည်။

ကွဲ့ပေါ်ရှိ ရည်ညွှန်းစာအုပ်တိုင်းတွင် ထိုကော်ပို့များ ပန်းချို အကြောင်း ပါရှိသည်။ ဖရိုမြို့ပေါင်မှာ မူလဖရိုမြို့ပေါင်ပင်ဖြစ်သည်။ ဘုတ်များအား အတော်ကြီးပင် ဟောင်းနှစ်းရင့်ရော်နေပြီ။ ပန်းချိုကား ခေါ်ပေါ်တွင် ပိုးချည်မှုပို့လို့ အက်ကြောင်းလေးတွေပင် ပေါ်နေပြီ။ စောင့် စိတ် စစ်ဆေးလိုက်သောအခါမှ ထိုပန်းချိုကားမှာ မူလကော်ပို့များ အတိုင်း ထပ်တိုးကော်ပို့ ဖြစ်၍နေလေသည်။

သူတို့သည် တစ်ဆက်တော်းပင် စောစောက တွေ့ရှိထားသော မေးခြောက်ရာစု အဲတာသွဲ့လက်ရာဆန်ဆန် ရေးဆွဲထားသည့် အမျိုးပုံတူပန်းချိုကားကို စစ်ဆေးကြ၏။ ဤကားသည်လည်း အတုဖြစ် လည်သည်။ ရွှေးဟောင်းပန်းချိုကား ဟန်စောင်ထားသည် ခေတ်သစ် အာရာပါပေတော်။

မိန့်မက်သယူ ပျောက်ဆုံးမှ အရှင်တော်ပဲ ၂၃၂

မရအချိန်တွင် 'မိန့်မက်သယူ' သည် နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးတွက်ချင် ထွက် နေနိုင်သည်။

သည်အချိန်တွင် မင်ရှေ့မှုစွဲ ပန်းချိကား ဘယ်ရောက်နေ သည်ကို မှန်းဆုံးမရသေးသည်ဟိုင် ပန်းချိကားသူမျိုးကိုကား ခြေရာခံ ဖော်ပြီဟု ယုံကြည်နေသည်။ ဉာဏ်ခင်းတိုင်း ပုံဆွဲစဉ်၏တွင် သူရေး အဲထားခဲ့သည် စက်ထိုင်းနှင့်ရာကို ဖွင့်လှန်၍ ကြည့်မြှင့်ဆိုလျှင် သူ၏ ယုံကြည်မှုသည် ပို၍ရှိနိုင်မာလာ၏။

သူသည် မြင်သာထင်သာရှိသည့် အကြောင်းအချက်အခါး ကြောင့် ပြတိကိုမှ စိုးသတ်ဆေးဖျိန်းသူကို ပစ်မှတ်ထားခဲ့ရှုံးသည်။ ထို လူသည် နောက် ပြတိကိုမဖွင့်မီ တစ်နာရီကြားတင်၍ ပြတိကိုသို့ ရောက် လာမြှေဖြစ်သည်။

သူ၏ တစ်နောက် လျှပ်ရှားမှုတွေက သံသယဗ္ဗားစရာ ဖြစ်နေ သည်။ သူသည် တစ်မြို့လုံးအနဲ့သွားကာ လူအချို့နှင့် တွေ့ဆုံးသည်။ ပွဲည်းအပေးအယူ လုပ်ကြတာဝေ့ရှိရသည်။ ဘာမှန်းတော့မသိ။ သူ သည် များသောအားဖြင့် တက္ကာလီး၏ သွားလေ့ရှိသည်။ အမှန်တော့ ခုံကြလစာဝင်ငွေမှာ သည်လောက်များများစားစား ရှိလှသည်မဟုတ်။

နောက်တော့မှ အဖြောက ပေါ်လာသည်။ သူ၏အသက်မွေး ပိုးကျောင်းအလုပ်ကို၌က ပိုးများကြောက်စသည် သတ္တုဝါများကို သတ်ရ သည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ သူသည် အဖွဲ့အစည်း ဆယ့်ကြောက်ခုံနှင့် ဆက် လုပ်ကာ ကြောက်သတ်ပေးနေရသူဖြစ်၏။ သည်တော့ သူ့လူပ်ရှားမှုတွေ သေကာဖွယ်ရာ ဖြစ်လာသည်မှာ မဆန်း။

မင်ရှေ့မှုစွဲ စက်ထိုင်းထဲတွင် ရေးထားသည် ထို့ကြော စက်ထိုင်းထဲတွင် ရေးထားသည် ထို့ကြော စက်ထိုင်းထဲတွင် ရေးထားသည်။ မှတ်ကို ဖျက်ပစ်လိုက်၏။

| ၄ |

မင်ရှေ့မှုစွဲ သူ့လူများသည် ပြတိကိုသို့ မသွားကြတော့ သူတို့၏ မူခင်းထောက်လှပ်းရေးဌာနကြီးက 'မိန့်မက်သယူ' ပန်းချိကားသည် တက်ယဲပင် ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီဟု အသိအမှတ် ပြုလိုက်သူ သည်။

ပြတိကိုများမှ ပျောက်ဆုံးသွားသော ပန်းချိကားချပ်များသည် တစ်ခါတစ်ရဲ အမှတ်မထင် သူ့အလိုအလောက် ပြန်ရောက်လာတော့ မျိုးလည်း ရှိတတ်သည်။ သို့သော် ချက်ချင်းကြီးတော့မဟုတ်။ အော်ကြာသည်။

အနီးခံပန်းချိကားသည် တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရောက်ချင်ရောက်သွားတတ်သည်။ ပိုင်ရှင် လက်ပြောင်းလက်လွှာတွေလည်း ရှိခိုးမည်။

နောက်စက်ထိုင်းတွင် ကြမ်းတိုက်သမား၏ အမည်ကို ဧရာ
ထားလေသည်။ ဤအမည်သည်လည်း ဖျက်ပစ်လိုက်ရမည့် အမည်ဖြစ်
ကောင်း ဖြစ်နေပေလို့မည်။

ယခုအမှုတွင် ပန်းချိုကားတစ်ချုပ် ပျောက်ဆုံးမှုသည် အမြဲ
ပန်းချိုကားနှင့်ချင်ရှင့် ဆက်စပ်နေသည်ဟု မင်ရှေ့မှု သဘောပါက်
သည်။ ပန်းချိုကားတစ်ချုပ်ကို ခြေရာခံပိုလျှင် နောက်ပန်းချိုကားနှင့်ချုပ်
ပြဿနာသည် အလိုအလောက် ပြီးပြေသွားပေလို့မည်။

ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှားရှား ပေါ်ပေါ်နေသော အစင်း
စင်း ခြောက်ခြောက်ကြောင်းများသည် ပန်းချိုကားသုံးချင်ရှင့် ယုတွေ့ဖော်
နည်းကျကျ ဆက်စပ်ပတ်သက်နေသည်ကို မင်ရှေ့မှု သတိထားမိသည်။
အစင်းအကြောင်းများသည် ‘စိန့်မက်သယူး’မှ ‘တာရာစိန့်’ဆိုသို့ သွား
သည်။ ထိုမှ ‘ပေါ်ဆင်ရှုခင်း’ပန်းချိုကားအတုသို့ ရောက်သွားသည်
မင်ရှေ့မှုသည် အတွေးနက်လျက်ရှိ၏။

ပန်းချိုကားဆုံးသွားသည် ပန်းချိုပညာကို အတော်အသင့် တိုးပါ
ခေါက်ပိုသွားဖြစ်ကြောင်း အငြင်းများဖွယ်မရှိ။ သည်လိုပန်းချိုသုံးကျော်
များစွာ ရှိနေနိုင်သည်။ သို့သော် ယခုသုံးက အတင့်ခဲ့လွန်းသည်
‘စိန့်မက်သယူး’ ကို ကားလုံးဖျောက်ဆုံးရှုသာမက ‘ပေါ်ဆင်ရှုခင်း’
ကို အတုဖြင့် အစားထိုးခဲ့သေးသည်။ သည်မျှဖြင့် အားရဟန်မတူ။

‘တာရာစိန့်’ဟုသည် ဘယ်တိန်းကဗျာ မကြော်ဗျားသည်။ ရွှေ
ခေါ်ပန်းချိုကျော်တစ်ဦး၏ ပန်းချိုကားတစ်ချုပ်ကိုလည်း အသားလွတ်
အပိုအာဒီး လက်ဆောင်ပေးထားသွားသေးသည်။ သူခုံးသည် သူ ယရ^၁
တိုင် ဘေးမသိရန်မမ ဖြစ်နေသေးသည်အတွက် ဘယ်လောက်များ
ဝင်ကြားကာ လက်မထောင်နေလေမည်မသိ။

ကြမ်းတိုက်သမား နိကိုလေ ပက်ပလေ့၏ ကိုယ်ရေး
လော်တစ်ဦးမှာ တစ်ခုတစ်ရာ ပြောပလောက်စရာမရှိ။ အသက်သုံးဆယ်
ဦးချွေသာ ရှိသေးသည်။ ပြတိက်မှာမလုပ်ခင် ရုပ်ရှင်ရှုနှစ်ရုံနှင့် ကလပ်
ဦးချွေတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သေးသည်။ သူမေးခွန်းများကို ဖြေကြားသော
ပက်ပလေ့၏အဖြေကို ဖတ်စဉ် မင်ရှေ့မှု စိတ်ချမ်းသာနေသည်။ ပက်
ပလေ့၏ လက်ရေးလက်သားမှာ အလွန်လှသည်။

ပုံခွဲဆရာ၊ သို့မဟုတ် ပိဿာတစ်ယောက်၏ လက်ရေး
ပက်သားရှိုးဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့မှတ်တစ်ဦးအရ သူသည် အဖြတ်ဦး
အာမန္တအောက်တန်းအလုပ်ရှိုးရှိသာ လုပ်ခဲ့ရသည်။ ရုပ်ရှင်ရှုနှစ်ရုံမှာ
ပို့ဖဲ့သည်ဆိုတာလည်း ပြစ်ကောင်းသမား အလုပ်ဖြစ်ပုံရသည်။

များသောအားဖြင့် ရုပ်ရှင်ပြစ်ကောင်းသမားများမှာ အခြေ
သွားလောက်သာတတ်သည် သူ့လို ငယ်ရွယ်သူတွေဖြစ်သည်။ သူ
သို့ တက္ကာသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲမအောင်မိ အိမ်ထောင်ကြပြီး ဘဝရှုံး
အောင်ရသူ ဖြစ်ပေလို့မည်။ သို့သော် ဘယ်နှစ်ဗြိုင်းကြောင့် ကြမ်းတို့
ကားအလုပ်ကိုမှ ရွှေ့ချယ်ခဲ့ရသနည်း။

သူ့မိန်းမကြောင့် ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ မိန်းမက ရုပ်ရှင်ပြစ်ကို
အားလုံးထက် ပို၍ ဝင်ငွေကောင်းသောအလုပ်ကို လုပ်စေခဲ့
မှုပည်း။ ပြီး ... သူမယောက်ရှား ညာဘက်ပြတိက်မှာ အလုပ်ဆင်းနေ
သူမကလည်း နေ့အလုပ်တစ်ခုခု ဝင်လုပ်နေပေလို့မည်။

ကြမ်းတိုက်သမား ပက်ပလေ့အား ပြခန်းစောင်အဘွားကြိုး
အာလိုက်တိုင်နာက ချိုးမွမ်းခန်းဖွင့်ခဲ့သည်ကို မင်ရှေ့မှု သတိရ^၂
သည်။ အဘွားကြိုးက ပက်ပလေ့သည် ဇိုးသည်အား အလွန်
သော အိမ်ထောင်ရှင်ကောင်းတစ်ယောက်ဟု ဆိုသည်။ သူဇိုး

၁၄၂ * အောင်သနို

ကလည်း သူအား အလွန်ချမ်းသတဲ့။

သူအလုပ်သို့ လာသည့်အခါ တစ်ခါတစ်ရဲ နံနက်စာကို စဉ် ဘဲလှေတတ်သည်။ ထိအခါ သူဇီးက နံနက်စာကိုလာပို့ရင်း အဘွဲ့ ကြိုးအား တိုင်တည်၍ ပြောနေတတ်သည်။

“**ကြည့်ပါး** ... အဘွဲ့ရယ်။ သူ ဒီလိုအခါန်မှန်မှန် မစာ ထိ လူလည်း ပိန်ချုံးကျနေပြီ။ ခလည်း မနက်စာမယူဘဲ တိတ်ထိ၏ ကလေးထွက်ပြေးလို့ ကျွန်မလာပို့ရတဲ့”

အဘွဲ့ကြီး အနိန္တနာလိုပုန်တို့နှင့် အကြပ်ဆိုက်နေစဉ်က ထို ပေါ်လေ့ကျည်းခဲ့သည့် ဖြစ်စဉ်ကလေးလည်း ရှိခဲ့ဖူးသည်။ ပြဿနာများကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်က စသည်။ ထိကျောင်းသားသည် ပြခဲ့ထိသို့ ဖောင်တိန်ယူလာခဲ့၏။ ဖောင်တိန်များသည် ပြခန်းကို ခုက္ခဏေသော အရာဝါဘွဲ့များဖြစ်သည်။

ပြခန်းအတွင်း လူညွှန်လည်ကြည့်ရှုရင်း ရေးမှတ်စရာရှိထဲ သောအခါမျိုးတွင် အိတ်ထဲက ဖောင်တိန်ကိုထုတ်ပြီး မရေးပါ မင်္ဂလာ သည့်အလေ့ လူတိုင်းလိုလိုမှာ ရှိတတ်ကြသည်။ ပြခန်းကြမ်းပြင်သည် အမြဲလိုလို မင်္ဂလာတွေဖြင့် အရှပ်ဆိုးနေတတ်သည်။

ဘယ်နေ့များ နံရုက် ပန်းချိကားချပ်ပေါ်တွင် မင်္ဂလာတွေ ရာပို့မလဲဟု လိုပုန်တို့တို့ ဘုရားတဗြး ရင်မနေကြရသည်။ နောက် ပိုင်းတွင် ပြခန်းထဲသို့ ဖောင်တိန်ယူလာရဟု ကြပ်တည်းစွာ တာမြှင့် ပိတ်ပင်ခဲ့ရသည်။

ထိနေ့က အဖြစ်ကို အဘွဲ့ကြီးက ဤထို့ပြောပြီ။

“တစ်ညွှန်တို့က ကျောင်းသားလေးတစ်ယောက်ရဲ ဖောင်တိန်က ခုက္ခဏေသားတာပေါ့ကွယ်။ မင်တွေခါချထားလိုက်တာ ကြိုး

စိန်မှုက်သယူး ပျောက်ဆုံး အရှုပ်တော်ပဲ * ၁၄၃

ပြင်တစ်ခုလုံး ရှုပ်ပျောက်ဆင်းပျောက်ကိုဖြစ်ရော့။ ကြမ်းခင်းပါကေးတုံးတွေ ဆုံးတာကလည်း ပန်းချိခန်းဆန် သူအကွက်နဲ့သူ ခင်းထားတာမဟုတ်ဘား။

အဲဒီအပေါ် မင်္ဂလာတွေခါချထားတော့ ကျွမ်းမယ် ရူးမတတ်ဖြစ်ရတယ်။ ဘာမှလည်း မလုပ်တတ်ဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ရမယ်ဆိုတာ လျှော့စားလိုလည်း ဥာဏ်မပေါ်ဘူး။ ညာနေအလုပ်သိမ်းချိန်လည်း နီးဘာနေပြီ။

ကံအားလျော်စွာ ပက်ပလေ့ရဲမိန်းမ ရောက်လာတယ်။ သူ၊ ယောက်ရားကို လာကြိုးတာလော့။ ပြီးတော့ သူတို့အတူ လမ်းလျော်ကြမှုကြမှာပေါ့။ ကျွမ်းဖြစ်နေပုံကိုလည်း သိရော သူက သူ၊ ယောက်ရားကို လိုပြောတယ်”

“ရှင် ... အဘွဲ့ လိုပုန်တို့နှင့် ကူညီလိုက်ပါလား။ ကျွန်မ ဘေးငောင်နေပါမယ်”

“ဒီတော့ ပက်ပလော့က ကျွမ်းကိုကျည်းစီး သဘောတူလိုက်ဘယ်။ သူဟာ ကြမ်းပြင်ပေါ်က မင်္ဂလားနေတဲ့ ပါကေးတုံးတွေကို ခွာယူ သွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ကျေတော့မှ မင်္ဂလာတွေမရှိတော့တဲ့ ပါကေးတုံးတွေ ပြန်ယူလာတယ်လော့။

အစွမ်းအထင်းတွေကို တော်တော်ပဲ တိုက်ခွာတ်ပစ်လိုက်ရတယ် သင်ပါရဲ့။ ပါကေးတုံးတာချို့ဟာ မှတ်နှုန်းရှင်းစွဲထက် နည်းနည်းပါးဘွဲ့ ဘယ်။ ကြမ်းပြင်ပေါ် ချခွင့်းလိုက်တော့ မညြှိချင်ဘူး။ ဒါကိုသူက ဘာနဲ့ ဆလိုက်တယ်တော့ မသိဘူး။ အားထုံး တစ်ညီတည်း တစ်ပြင်တည်း ပြင်သွားတယ်။

မင်္ဂလာတွေတော်နက်နက် စီမံဝင်းသွားတဲ့ ပါကေးတုံးမှုက်နှာပြင်

၁၄ * အောင်သမီး

ကို တိုက်စားပစ်လိုက်ပြီး ပေါ်လစ်ရှုထူထူ ပြန်သုတေသားတယ်။ ဘုရား
ပက်ပလေ့ရဲ့ အကုအညီနဲ့ ဒီလိုလုပ်ထားတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။”

ကြမ်းတိုက်သမား ပက်ပလေ့၏အမည်ကိုလည်း စက်စိုင်
ထဲက ယယ်ဖျက်ပစ်ရတော့မှာ သေချာသလောက်ပင်ဖြစ်၏။ ထို့ကြော်
တိုက်သမား၏ လက်ချောင်းများကား လုပ်သေးသွယ်သည်။ သူသော်
ကြမ်းခင်းပါကေးတုံးများကို မူလဒီနိုင်းမပျက်အောင် အံဝင်ခွင့်ထဲ
ပြန်ခင်းပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။

မင်ရှေ့ဗုံးသည် ပက်ပလေ့၏နာမည်ကို သံသယ စက်စိုင်
ထဲက ယယ်ဖျက်ပစ်လိုက်ပါ သိချိန်နေတာတစ်ခုရှိသည်။ သူရှုပ်ရှင်း
တွေ့မှာရော ကလပ်မှာပါ ဘာအလုပ်တွေ လုပ်ခဲ့သလဲဆိုတာကို သိချို့
၏။ ဘာအတွက်မှမဟုတ်။ ရိုးရိုးကလေး သိချို့တာသက်သက်ပဲဖြေ
သည်။

မင်ရှေ့ဗုံးသည် ပက်ပလေ့ နောက်ဆုံးအလုပ်လုပ်ခဲ့သော
ရှုပ်ရှင်ရုံး ဖုန်းလမ်းဆက်လိုက်၏။

“တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပါခင်များ။ ခုက္ခာပေးတယ်လည်း မထောက်
ပါနဲ့။ ကျွန်တော် ခရီးသွားဟန်လွှဲ ဖြူးပေါ်မှာ အချိန်သိပ်မရလိုပါ။ လူမှာ
မင်းတို့ရှုပ်ရှင်ရုံးမှာ ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အလုပ်ထဲ
နေတယ်လို့ ပြောပါတယ်။ သူနာမည်က ပက်ပလေ့ပါ။ သူနဲ့ စကား
ပြောပါရတော့”

တစ်ဖက်မှ စကားပြန်သည်။

“နှီးကိုလေပက်ပလေ့ မဟုတ်လား။ ပန်းချိန်ရာလော်။ ခင်များ
သူနဲ့မတွေ့ရတာ တော်တော်ကြောပြီထင်တယ်။ သူဒီမှာ မရှိတော့ဘူး
ပျော်။ အလုပ်ထွက်သွားပြီ”

ဂိုဏ်သမုံး ပျောက်သုံးမှ အရှင်တော်ပဲ * ၁၅

မင်ရှေ့ဗုံးသည် လူရှုပ်ရှင်မြဲတစ်ရှုနှင့် ကလပ်သို့ ဖုန်းဆက်လိုက်
ပြန်သည်။ နှစ်နေရာစလုံးကပင် ပက်ပလေ့ကို ပန်းချိန်ရာလော့ လည်း
ညွှန်းပြီဆိုကြတဲ့၏။ ရှုပ်ရှင်ပိုစတာနှင့် အထွေထွေကုန်ပစ္စည်း ကြော်ပြာ
များရေးသည်ဟု ဆိုသည်။

ပက်ပလေ့သည် ပြတိက်တွင် အလုပ်လျှောက်သောအခါ သူ
ပန်းချိန်ရာတစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း အဘယ်ကြောင့် မဖော်ပြခဲ့
သနည်း။ သူပြီတိုက်မှာ ကြမ်းတိုက်သမားဝင်လုပ်တာ မတတ်သာ၍
ကြော်ရာကျပန်း ဝင်လုပ်နေခဲ့တာဖိုးမှ ဟုတ်ခဲ့လား။ သူဘာကြောင့် ကြိုး
တိုက်သမားအလုပ်ကို ရွှေးချယ်ခဲ့သနည်း။

နောက်ထပ် သိရှိလာရသည်မှာ ပက်ပလေ့သည် ပန်းချိုး
ကြောင်းတက်ခဲ့ဖူးသည်ဟု ဆိုသည်။ သည်အချက်ကိုလည်း သူ၏
ကိုယ်ရေးမှတ်တမ်းတွင် ဖော်ပြမထားခဲ့ချော်။ သူသည် သင်တန်းကိုပြီး
ဆုံးအောင် မတက်ခဲ့တာကတော့ သေချာသည်။ သည်အကြောင်းတွေ
အားလုံးကို ပက်ပလေ့ ဖုံးကွယ်ထားခဲ့၏။

ပိန့်မက်သယူ ဖျောက်ဆုံး အနှစ်တော်ပုံ * ၁၄၅

စာက နောက်ကျသွားပြီ။ သုံးသော် သုံးမရလောက်အောင် ဆုတ်သဖြင့် မင်ရှေ့ခို ကျေနပ်သည်။ ဤအမှုတွင် နိုင်ငံခြားသား များ ပါဝင်ပတ်သက်လာနိုင်သည်ဟု သူမခွဲက သံသယဝင်ခဲ့သည်။ မှန်နေလေသည်။

အပြင်ဘက်တွင် နေရောင်တောက်ပလျက်။ နွေးထွေးနေသည်။

သတ္တိကောင်းသည် မြို့သူမြို့သားအချို့၊ ကုတ်အကျိုမဝတ် က အပြင်သို့ အရဲစွဲနဲ့ ထွက်လာနေကြ၏။ ရာသီဥတု သာယာသည် အလျောက် လူအများသည် အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်းများကို အုပ်ကိုလျက် လူပ်ရှားတတ်ကြော်ကြ၏။

သည်အထူး ကျောင်းသားကျောင်းသူများကမူ စာမေးပွဲအတွက် ပေါ်ထိရင်ဖိုလျက် နှိုက်လေသည်။ လမ်းများပေါ်တွင် စက္ခာဗျာဗျာဗျာ စာသင်နှစ် ဘင်္ဂနှစ်တာကုန်ဆုံးတော့မည့် ကျောင်းသူကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြလေ သည်။

ခေတ်ပေါ်ခွယ်တာအကျို့ကို သေသပ်ကျနစွာ ဝတ်ဆင်ထားသည့် ရုံးလယ်တစ်ယောက်၏ လက်တွင်တော့ စက္ခာဗျာဗျာဗျာ နှစ်လိပ် ဖြော်နေသည်။ လမ်းခုံတစ်ခုတွင် မီးဖိုင်းက မီးဖြိုင်းက မီးဖြိုင်းပြုထားသဖြင့် လူလယ် သည် အတန်ကြာ ပို့စောင့်နေရှင်။ မီးပိုင်းလာသောအခါ ပလက် အောင်းပေါ့မှ သူ့အား ရပ်စောင့်နေသူတစ်ယောက်အား ပြီးပြန်တ်ဆက် လိုက်၏။

သူတို့နှစ်ယောက် လက်ချင်းထိလုလုအချိန်တွင် အခြားလူနှစ် ယောက်က သူတို့အနီးသို့ အေးဆေးတည့်ပြုစွာ ချိုးက်လာခဲ့သည်။

“ရဲဘော် ... ကျော်တို့ လိုက်ခဲ့ပါ”

| ၅ |

□

တစ်ခုသော နှစ်ကိုခင်းတွင် မင်ရှေ့ခိုက်ရှိုးသို့ ရှားမနိုင်ငံ မှ အမည်ဖော်ပြုမထားသော လူတစ်ယောက်ပေးပို့လိုက်သည်။ စာတဲ့တွင် အနောက်ခြေရောပမှ နယ်စပ် ပြတ်ကျော် ခုစွဲကိုရိုက်စိုက်ထားရှိုးတိုင်းတစ်ရှိုးသည် ရှားမနိုင်း ချက်နိုင်ငံတို့မှ တစ်ဆင့် ရှားများနိုင်ငံအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားခဲ့ကြောင်း၊ ယင်းရိုးတိုးသည် ရှေးဟောင်းအနုပညာပစ္စည်းများ (အထူးသဖြင့် ရှေးဟောင်း ပန်းချိုကားများ)ကို ပြတိကိုများမျိုးယူပြီး တရားမဝင် ကူးသန်းရောင်း ဝယ်နေကြပြောင်း၊ နာမည်ထင်ရှားသည့် ပြတိကိုအတော်များများတွင် ယင်းတို့၏လူများကို အတွင်းလှုဖြစ်အောင် မြှုပ်နှံထားပြီးပြုစ်ကြောင်း ဖော်ပြုသင်းပေးထားသည်။

နိတ်ကျော်စာပေ

နိတ်ကျော်စာပေ

၁၄ * အက်သိန္ဒ

လေးနက်မှာကျေသာ အဖိန့်ပေးသံဖြစ်၏။

လူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က ရုရှားစကားမပါထဲ
ဖြင့် ပြက်လုံးထုတ်နေသေးသည်။

“လူကြီးမင်းတို့ ၀၀။ လူမှားနေပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်
ရဲသော် မဟုတ်ပါဘူး”

စူး၍လိပ်နှစ်လိပ်ကို ဖြေလိုက်ကြသည်။

ပန်းချိကားနှစ်ချပ်။

တစ်ချပ်က ‘စိန့်မက်သယူး’၊ နောက်တစ်ချပ်က ‘ပေါဆုံး’၊

မင်ရှေ့ဗုံး၏ စားပွဲခုပေါ်ရှိ စက်ဝိုင်းနှစ်ရာ ရေးဆွဲထားသော
စူး၍လိပ်မှ ပက်ပလေ့၏အမည်ကို မဖျက်ရသေး။ မင်ရှေ့ဗုံးသည်
ထိုအပေါ်သို့ ‘စိန့်မက်သယူး’ ပန်းချိကားကို ဖြေချလိုက်လေ၏။

ဘာမို့ဒေါ်မြင် အရွှေတော့ဗုံးတို့ အရောသောပါး ရောက်သူ
လာကြသည်။ သူတို့မှာက်နာတွေက ဝင်းပနေကြ၏။ ပျောက်ဆုံးသွား
သော ပန်းချိကားတွေ၊ ဟုတ်မဟုတ် အတည်ပြုပေးရန် သူတို့ ရောက်
လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နောင့်နေးမနေကြတော့၊ ချက်ချင်
ပင် အတည်ပြုလိုက်ကြသည်။

“ဘယ်လိုများ လူပိုရှားလိုက်တာလဲများ”

ဟု ဘာမို့ဒေါ်က ဖော်သည်။ အရွှေတော့ဗုံးကမူ ကာလ
ကြာရည်စွာ လိပ်ထားသဖြင့် ကော့တက်နေသော ပန်းချိက်းဗတ်ပြော
ကို လက်ဖြင့် ဖိပေးလျက်ရှိ၏။

မင်ရှေ့ဗုံးက သူတို့ရှားမှုကို အကျဉ်းချုပ်ရင်းပြသည်။ ဘာမို့
ရှိဒေါ် လက်မခံခဲ့သော သတင်းအချက်အလက်အချို့သည် ရဲတင်စွဲ

စိန့်မက်သယူး ပျောက်ဆုံး အရှုပ်တော်ပုံ * ၁၄

အတွက် အသုံးတည်ခဲ့သည်။ ပက်ပလေ့ကို မျက်ကဲကျွဲသည်အကြောင်း
မှာ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ အစင်းအကြောင်း ခြစ်ရာများပေါင်ဖြစ်သည်။

ပက်ပလေ့သည် နံရုပ်ပုံမှ ပန်းချိကားကို ဖြေတော်တွင် ဖိန်း
သူအသုံးပြုနေကျ ကြမ်းတိုက်ဘရပ်ရှုများကို ခြေထောက်တွင် ဖိန်း
စီးသည်သမွုပ် အဝတ်ဖြင့် တင်းကျပ်စွာ စည်းနှောင်ပြီးသွားခဲ့သည်။
ကြမ်းတိုက်ဘရပ်ရှုတွင် ရှိသည့် သံမှုပ်လေးများက ကြမ်းပြင်ပေါ်စွာ
ခြစ်ရာခြစ်ကြောင်းများ ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့သည်။ ခြစ်ရာခြစ်ကြောင်းများသည်
နံရုပ်ပုံမှ ပြတင်းပေါက်ဆိုသို့ ဦးတည်လျက်ရှိ၏။

ပက်ပလေ့သည် သူဇ္ဈာန်းထံမှ နံနက်စာကို ထိုပြတင်းပေါက်
သံတိုင်ကြားမှ လှမ်းယူသည်။ သူအသုံးပြုပြီးသည် ကြမ်းတိုက်ဘရပ်ရှု
များနှင့် ဆွယ်တာအကျိုးကို ထိုပြတင်းပေါက်သံတိုင်ကြားမှပင် ပစ်ပေး
သည်။ ဆွယ်တာထံတွင် ‘စိန့်မက်သယူး’ သည် လိပ်လျက်ပါသွားခဲ့လေ
သည်။

ဘာမို့ရှိဒေါ်က ...

“ဘုရားမ၊ တာပဲ။ ဒီသတင်းကို ကျွန်တော့ဗုံးလေးတဲ့
က အမိဘာယ်မရှိတာတွေပဲလို့ ကျွန်တော်ထင်ခဲ့မိတယ်များ။ ဘယ်လို့
ပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ကျွန်တော်ခင်များကို ပြန်ပြောပြုခဲ့သားပဲ။ နောက်မကျ
ပါဘူး”

ဟု ပြောနေ၏။

အတန်ကြာသောအခါ အတွေးရောက်ဟန်ဖြင့် မေးခွန်းထုတ်
ပြန်သည်။

“ပေါဆုံးရှုခင်းကိုကော် သူဘယ်လို့ အဓားလို့လိုက်တာပဲ”

“ကြမ်းခင်းပါကေးတုံးပေါက် မင်းက်တွေ ခါချထားခဲ့တဲ့

၁၂၁ * အောင်သနီ

အကြောင်း ခင်ဗျား မှတ်မိသေးလား”

“မြတ် ... အဲ ... မှတ်မိပြီ။ အဲဒီအကြောင်းကို အစတုန်းက ပြခန်းစောင့်အာဘွားကြီး ကျွန်တော်တိုကို မပြောဘူးလှ”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တိုကိုတော့ အတော်ပြည့်ပြည့်စုစု ပြောမြှင့်ပါတယ်။ အမှန်တော့ ကြောင်းခင်းတုံးတွေပေါ်ကျတဲ့ မင်္ဂလာကိုတွေဟာ ပက်ပလော့ရဲ့ ကြောပါတွေက တမင်ခါချွဲတာတွေဖူး။ အဲဒီနောက ပက်ပလော့လျှပ်မယားက အကြောင့်လာတာ။”

ပေါ်ဆင်ရှုခင်းပဲ ထပ်ဆွဲမိတ္တာ၍ကို သူတို့တစ်ပါးတည်း အိမ်က ယူလေ့ခြားသား၊ ပက်ပလော့က ကြောင်းခင်းပါကေးတုံးတွေကို မွတ်တိုက်ဆေးကြောရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတယ်။ ပြခန်းစောင့်အာဘွားကြီးက ပက်ပလော့လိုအပ်တဲ့ အဝတ်စုတ်ရှာဖို့ တစ်နေရာ ထွက်သွားတုန်း ပက်ပလော့ရဲ့မိန့်မှာ ပန်းချိုကားချင်း လဲလိုက်တာပါပဲ”

“ဟုတ်တယ်လှု ... ။ ဒီပေါ်ဆင်ရှုခင်းကားက ပန်းချိုကျောင်းမှာ သင့်ရှိုးထိုးထပ်းထဲ့နေလို့ ကျောင်းသားတိုင်းလိုလို ကူးဆွဲဖူး ကြတယ်။ ဒါနဲ့ ဟို ... တာရာစီနိုင့်ပဲ ပန်းချိုကားကောာ ဘယ်လိုပြီတာလဲ။ ဘာအောင်ပွားယ်နဲ့ အသားလွှတ်ကြီး ချိတ်ထားခဲ့တာလဲ”

မင်ရှေ့စ်က ရပ်သည်။

“အဲဒီ တာရာစီနိုင်းလာက်ရာ ပန်းချိုကားကို ပက်ပလော့ ဘာလုပ်တာလဲဆိုတာ စဉ်းစားလို့ ဘယ်ရမလဲဖူး။ သူလုပ်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အဲဒီကားက ခင်ဗျားအတွက် စပါယ်ရှုယ်လက်ဆောင်ဗျား”

“ဘာ ... ကျွန်တော်အတွက် ...”

သာမိရို့ဒေါ်မဲ့ အဲအားအသင့်ပြီး သင့်သွားသည်။

အမှန်တော့ ထိုပုံနှင့်ချိုကားမှာ ပန်းချိုကျောင်းမှ ကျောင်းသား

စိန်မျက်များ ပျောက်ဆုံး အရှင်တော်ပဲ့ ၈ ဘာ

ချား လက်စွမ်းပြထားခြင်းဖြစ်သည်။ လက်ထောက်ညွှန်ကြားရေးမှူး သာမိရို့ဒေါ်မဲ့ ပန်းချိုအနုပညာအကဲဖြတ်ရာ၌ နာမည်ထင်ရှားသူ ဖြစ်သည်။ ရှေးဟောင်းပန်းချိုကားအားလုံးကို သိသည်ဟုလည်း နာမည် ထွက်သည်။

ထိုကြောင့် ပန်းချိုကျောင်းသားများသည် သာမိရို့ဒေါ်မဲ့ကဲမင်နောက်ပြောင်သည်အနေဖြင့် အိတာလျော့ဆန်ဆန် ပုံတူပန်းချိုကားကို ရေးဆွဲခဲ့ကြသည်။ ပြီးလျှင် ထိုပုံတူပန်းချိုကားကို ပြတိက်စတိုခန်းလဲသို့ ပစ်ထည့်ခဲ့ကြတဲ့။

ထိုအချိန်တွင် သတင်းစာက ပြတိက်ကို ဝေဖန်ရေးသားလာသည်။ ပြတိက်သည် အချို့သော ပန်းချိုကားများကို ချိတ်ဆွဲပြုသခြင်း မပြုဘဲ လက်လွှတ်စပ်ယ် ပစ်ထားသည်ဟုဆိုသော်လည်း ထိုကြောင့် ဆာမိရို့ဒေါ်မဲ့က ‘တာရာစီနို့’၏ လက်ရောပန်းချိုကားကို ချိတ်ဆွဲရန် သူလူများအား နိုင်းရတော့သည်။

ထိုအခါ အဝတ်လဲခန်းထဲက ပလိုဝိပြားသည် ပန်းချိုကားဆီသို့ ရောက်လာလေတဲ့။ ထိုပလိုဝိပြားတွင် ပါရှိသော CCL ဟူသည် အမှတ်အသားမှာ ‘မြို့တော်ဗဟိုစာကြည့်တို့’၏ အမှတ်အသားဖြစ်နေလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောရဲတယ်လှု။ ဒီ တာရာစီနိုင်းရေးဆွဲတဲ့ ပုံတူပန်းချိုအစိုးကို ကျွန်တော်တွေဖူးတယ်လှု။ တကယ်ပြောတာ”

ဟု သာမိရို့ဒေါ်မဲ့က အကျောက်အကန် ပြောနေသည်။

“ပုံတူပန်းချို မဟုတ်ပါဘူးလှု။ ‘အစစ်’ကို တွေ့ဖူးတာပါ”

ဟု မင်ရှေ့စ်က သူလူစကားကို ပြင်ပေးသည်။

အရွှေတော့ဗျားသည် စိတ်ရှုပ်လာပုံရှင်း။

၁၅၂ အောင်သမိုး

“ဘယ်လိုလဲပျ။ ပုံတူပန်းချိလည်း မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ပြီးတော့ ‘အစစ်’ တဲ့ .

မင်ရှေ့စ် ရှင်းပြသည်။

“ဒီလိပါ။ ပစ္စတာဆာမိန့်ဒေါ်စ် မြင်ပူးတာ ပုံတူပန်းချိကား မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စအဆွဲခဲ့လူအစစ်ကို မြင်ပူးတာနေမှာပါ။ ပန်းချိကျောင်းမှာ ‘ဆင်ယာကိုဟဲ’ ဆိုတဲ့ သန့်ရှင်းရေး အလုပ်သမတစ်ယောက်ရှိတယ်။

သူ့ကို အေားတပ်ပြီးထုပ်ဆောင်းပေးပြီး ကျောင်းသားတွေက ရှေးဟောင်း အီတာလျှောက်ရာဆန်ဆန် ပုံတူဆွဲကြတယ်။ ပြီးတော့ ပန်းချိကားကို ပါးရှိနိုင်ပေး နေလှန်း ဖုန်းမှန်တွေထပ်ထား၊ ရေခဲသေတ္တာ မှာထည့် အပျိုးမျိုး ဟောင်းအောင်နှစ်းအောင် လုပ်ကြတယ်။ အဲဒါ ပန်းချိကားဖြစ်ပေါ်လာ ပုံဇာတ်လမ်းပဲ။ ပန်းချိဆရာနာမည် ဖြစ်ပေါ်လာပုံက ဒီလိပျ။

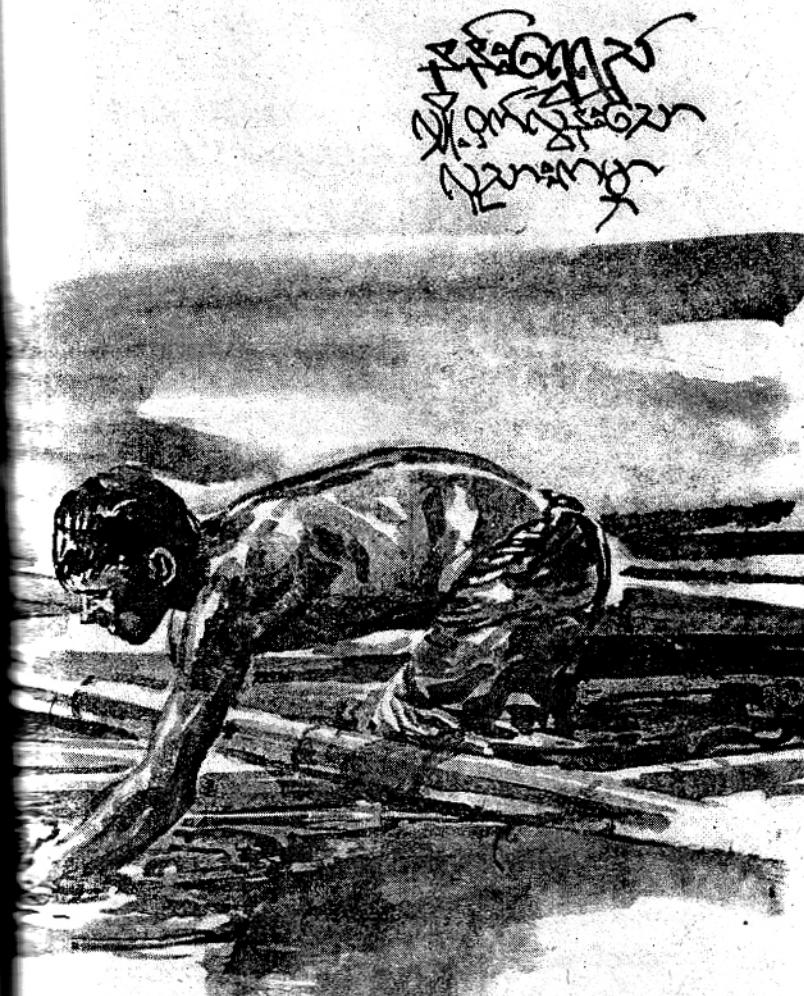
တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းသားအုပ်စု ပေါင်းဆောင်နှစ်ယောက်ရဲ နာမည်က ‘ဗစ်တာ’တဲ့။ တစ်ယောက်ရဲ ပျီးရိုးနာမည်က ‘တာနှု’၊ နောက်တစ်ယောက် ရဲ ပျီးရိုးနာမည်က ‘ရာချိကော့’။ သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲနာမည်တွေကို ပေါင်းစပ်လိုက်တာပေါ့ ငင်ပျား။ အဲဒါမှာ အီတလိုလိုတို့ ဘာလိုလိုနဲ့ ဘယ်တိန်းကုမှ မရှိခဲ့ပူးတဲ့ ပန်းချိဆရာကြီး တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာတော့တာပါပဲ။ ‘ဗစ်တာရိုယိုတာရာစီနှု’ တဲ့လော့။

The 'St.Matthew' Mystery by Anatoll

RUBINOV.

၈၈၁

အောင်သမိုး

“ଟିକ୍ରେ: ... ଦୟାଖିତା ବାଦପରିନିଃଗୁଣମ୍ଭା ଗୁଣଲୟନ୍ତର
ବର୍ଣ୍ଣ ବାଯିଅଳ୍ପିଗ୍ନିପରିଲ୍ପିଲ୍ପିର ବାହୀ ବା ଉତ୍ତର ଶ୍ରୀରତ୍ନାଯି॥ ଏଣିମ୍ଭା
ବାହୀ ଲୋଭା ଗତିତ ଟିକ୍ରେଣେ”

တဲ့လေ။ အောင်တိန်းကတော့ အဘိုးစကားရဲ့ အတိမ်အနက်
တဲ့ ကျွန်ုပ် နားမလည်ခဲ့ပါပေါ့၊ ခုတော့ဖြင့် သိလာသလိလိ အသေအချာ
ဘော့မဟုတ်၏။ အတိအကျတော့မဟုတ်၏။ နောက်ထပ်ပြောခဲ့တဲ့ အဘိုးရဲ့
ကေားက လူတွေနဲ့ ဆက်နွယ်နေတဲ့ ဉာဏ်သဝန်းကျင် အကြောင်း
ပေါ့။ အဲဒါကတော့ ...

တဲ့လေ။ အဘိုးပြောတဲ့ စကားက လျှို့ဝှက်နက်နဲ့သည်ကို
ဘေး ကွျွန်မသိပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ဒီစကားရဲ့ အမိပွာယ်ကိုတော့ ကွျွန်မ
ဆင်းလည်းမသိ၊ အဖျေားလည်းမသိ၊ အစ၊ အလယ်၊ အဆုံး ဘာမှာ
ဘေး မသိပါ။ ဒီစကားကိုကြေားတော့ ကွျွန်မရင်ထဲမှာ ကြည့်နဲ့နှစ်သက်
မေးလိုလိုတော့ ရှိသား။

ကျွန်ုပ်မ ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ဒီဝက္ခားနဲ့ တိုက်
ပေါင်သလိုလိုရှိတဲ့ ဖြစ်ရပ်လေးတစ်ခုက ကျွန်ုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာပဲ ဖြစ်
ခဲ့ခဲ့လေတော့ အဘို့ရဲ့ဝက္ခားအပိုပွာ်ကို သိသတိလို ဖြစ်လေခဲ့ပါ
ယော်။

အဲဒီဖြစ်ရပ်က ဉာဏ်အင်းထဲမှာ ပါးဖမ်းတဲ့ ကိုပျော်တိုး
ဘုံတာဆ လက်ကို လောက်နိုက်မိရာက လက်အလောင်မလေ့ရှာ

ကျွန်မတို့နေသော ကမ္ဘာလောက်^{ပြီးသည်} ဘယ်လောက်
ဆန်းကြယ်ပါသလဲ၊ ကမ္ဘာလောက်၏ ဆန်းကြယ်မှာစုစုပုံစုစုပ်^{လျှို့ဝှက်}
အဖုံးဖုံးတို့သည်ကား သိုးသန့် လောဟရုံးစင်းခြင်း မပြုပါဘဲလျှို့ဝှက်တောင်
မှ ကျွန်မတို့ရှင်သန်ရာ နေ့စဉ်ဘဝမှာ မကြာခကာ တွေ့မြင်ရတတ်ပါ
သည်။

କିମ୍ବି ପକ୍ଷାତା ଦୈତ୍ୟଲାଭତୋଳନ୍ତିଃ ଗଭ୍ରାଲୋକ
ଆଗ୍ରହିଃ ଗ ଧାରଣିଃ ଶୁଣିରା ଲେଖାବୁଣିରା ପ୍ରତିଲାପିକିତାଯି
ଦ୍ୱାରା ଯେତେ ବ୍ୟାପାରିରେ ପ୍ରତିକିର୍ଣ୍ଣିତ ହାତ
ଲୋକିରାତି ହାତିରୁଲୁହାନ୍ତିରୁକୁଣ୍ଡିକାପିଵାନ୍ତିଃ ॥ ଆହୁଃ ଗତେ ? ଗୁଣିତ
ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତିକିର୍ଣ୍ଣିତିଃ ଗ ପ୍ରାପ୍ତିକିର୍ଣ୍ଣିତିଃ ॥

ည်, ည်ဆိုရင် ကိုက်လို အော်နေရတယ်။ ရွှေမှုံရှိတဲ ဆေးမြစ် အော်
တွေ့နဲ သွေးလိမ်း၊ ကျပ်စည်း၊ သို့သော် မရ မသက်သာ၊ အဲဒီတွေ
က ကျွန်မတိရွှေကလည်း ခုလိ ဖွံ့ဖြိုး၊ မလိုးတက်သေးတော့ ရွှေ
ချုပ်စပ်မှ အရပ်သားဆေးထိုးဆရာ ခေါက္ခသော်လည်း တစ်လနှစ်ထ
သာ အချိန်ကုန်လွန်သူးတယ်။ အနာက ဘာမှတုံးခြားမလာပေါ့၊ အရှင်
ထဲမှ လူအချို့ကတော့ ? ...

“ကိုပျော်အနာက ကြာရင်မလွယ်ဘူး၊ လက်ပါ ဖြတ်ရရှိ၏
မယ်”

“ပေဒင်လေးဘာလေး မေးကြည့်ပါလား မအုန်းရယ်”

କିମ୍ବା କେବୁଙ୍କାଟେ ? କ୍ରିୟେନ୍ଦ୍ରାଜାଟେ ? ...

“လက်ဖြတ်ရလည်း ဘာတော်နိုင်မှာလဲပျော်၊ ဆောင်း၊ အောင်းချင်း၊ သွားရလောက်အောင် ကျွန်တော်တို့မှာ ငွေ့မျော်ရှုတာ၊ အရပ်ဆရာနဲ့ထူး၊ အရပ်ဆေးမြစ်၊ ဆေးညွှန်ကု ဒါပဲ တတ်နိုင်တာလေ”

ଦେଖିଲେବୁଣ୍ଡିତାର୍ଥୀ । ହେତୁରେଣୁକାଳିଙ୍କିମାନଙ୍କରେ ପରିଚାରକ ହେତୁରେଣୁକାଳିଙ୍କରେ ପରିଚାରକ

“ଗୁଣିତଲାଭୀ: ଲିଙ୍ଗରେତ୍ତା ତୃତୀୟତାପିବା । ଯାତ୍ରାଜୀ
ତ୍ରୀତ୍ତା ପେଲିଙ୍ଗିକୁଟୀବ୍ୟାପିବାପିବା । ହିଂସାତ୍ମକ ଅନ୍ଧାରାଦିରେ ଦେଖା
ପି । ଅଶ୍ଵିନିତାଙ୍କର ପ୍ରେସରିପିଲିଥିଡ୍ୟୁଲ୍ ପ୍ରେସରାପିବା”

လို ဖြေပြန်တယ်။ တချိုကလည်း ဖောင်ချည်း အားကိုပေါ်
သ ဆေးရဲ ဆေးမေးသွားစို့သာ တိုက်တွန်းရင်း ကိုပျော်အနာကတော့
(၃)လထ်ကိုပင် ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဒီသုံးလအတွင်းမှာ ည ညွှန်နိုင်
လေလေ ကိုပျော်ရဲအနာက ကိုက်လေလေလေ ဖြစ်တဲ့အတွက် လူမျှ၏
တိတ်ချိန်မှာ ကိုပျော်ခဲ့ညည်းညာ။ ပုံနှိပ်လို့

ପିତାମହ

အဲဒီအချင့်တုန်းက ကိုပျော်တို့အင်းနှားမှာ ရသေ့လိုလို တရား
သာထိုင်တဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်လည်း ရောက်နေလေခဲ့။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးလည်း ကိုပျော်လည်းညားသံကို မကြားမရှိ ကြားရမည်ကား အမျှန်
၎င်း၊ ဒီတော့လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ အိမ်ရွှေပူဇော့ အိမ်နောက်ပချမ်းသာ
ဖြစ်စုတယ် ထင်ပါရဲ့။ တစ်နံနက်မှာတော့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က ကိုပျော်အနီး
အောင်းကို ...

“လုမမှ အတော်ဖြစ်နေလား”

“ଆଟେରିପ୍ରତିକାଳିତାଯ ... ଆହାର୍ଯ୍ୟା ବୁ ବୁଝି ପାଇପଣ ପିଲାଃ ଗାୟକିନ୍ଦରିଣ ଗାୟକିଅଙ୍ଗେ ଆହାର୍ଯ୍ୟ”

လို အပြန်အလှန် ပြောမိလိက်ကျတယ်တဲ့လေ။ အဲဒီတော့
သံပရီလျှိုးက ...

“အေးကွယ် ... အဘန္တုတဲ့နားက မိသာလင်ပင်တွေ အား
ခင်လာနှစ်ပါး ဘတော် အေးထားပါရိုက်။ နောက်နေ့ ကြပ်စည်းပေးမယ်”

လိုပြောပြီး အဘလည်း သူ့လမ်းသူ လျှောက်သွားတယ်တဲ့ လေ၊ ကိုပျော့ရဲနေးကတော့ အဘက လာနှစ်ပါဆိုင့်သာ မိသာလင်း ကို သွားနှစ်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း နှစ်မဗ္ဗားကို မိတ်မပါခဲ့ပေ။ ဘာ ကြောင့်လဲဆိုတော့ အရင်ကလည်း မိသာလင်းများကို ထောင်းထု၍ ကြစ်စည်းခဲ့ပြီးပါပြီလေ။ ဘာမှ မထူးခြားခဲ့တာပဲဟာ။

ଫୋର୍କ୍ କେ ଆହାପିଲୁ ଆହିଃ^{ଗ୍ରୀ}ଃଫୋର୍କ୍ ଲାତ୍ତୋ? ଗ୍ରୀପ୍ରି?
କୁଞ୍ଚାଳାଗି କ୍ରିଂଗିଲ୍ଲିଃପେଃପ୍ରିଃ ଉଦ୍‌ଦେଲାଗି କ୍ରିଂଗି ଫ୍ରେଶେଃଲିଗିପି॥
ପ୍ରିଃତ୍ତୋ? ଗ୍ରୀଃଟ୍ରେଷ୍ଟିଵ୍ସାଲିଙ୍କଟ୍ୟେକ୍ ତର୍ପିଃ ବିନ୍ଦିଃଯାଃଫେଲିଗିଲ୍ଲି ପ୍ରିଃ
କୁଞ୍ଚାଳାଗି ଅଣିଃତୋକା କ୍ରେମିଲିଙ୍କିଃଆଗିଗି ପ୍ରିଃଵ୍ୟାଃଲା

၄။

ညာနေစောင်းတို့ ကြပ်စည်းထားတာကို ဖြေလိုက်တော့ ကိုယ့်
ကြီးရဲ့အနာက သိသိသာသူတိုး လျော့ကျော့ဗျားပြီး ညာဘက်မှာလည်း
ကိုက်တာ သက်သာသွားသည်တဲ့လေ။ နောက်သုံးလေးရက်ကြာတော့
ကိုပျော့ အတော်ပျောက်ကင်းနေပေပြီ။ တစ်ပတ်လောက်ကြာတော့
ကိုပျော့ကြီး အကောင်းပကတိ။ ရွာထဲက လူများကတော့ အုံသွေ့
လို့ ...

“ဟာ ... ကိုပျော့ကြီး ဘယ်လိုကုလိုက်တာလဲ”

“ဘယ်ကဆရာနဲ့ ကုတာလဲ”

“ကျွန်ုတ်တို့ကတော့ ခင်များလက်ဖြတ်ရပြီ ထင်နေတာ”

“တော်သေးတာပေါ့ ကိုပျော့ကြီးရာ”

စသည်ဖြင့် အုံသွေ့ ပြောကြုံလေတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအောင်
ကျွန်ုမထားကြောင့် သိနေတာလဲဆိုတော့ အဲဒီအချိန်မှာ အဘိုးက အင်
သူကြီးလေ။ တစ်ပတ်တို့ အဘိုးနောက်ကို လိုက်သွားရင်းနဲ့ ကျွန်ု
ဒီအကြောင်းတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရတာပဲ။

ရသော်လိုလို အဘိုးကြီးတူးနိုင်းတဲ့ မိသာလင်တူးတော့ ကျွန်ု
ဒေါ်အန်းကြီးနဲ့ တော့နော်နဲ့လေးတွေ့လှတို့ ချုံရင်း လိုက်ပါသွားခဲ့တာ၊
နောက်တော့ ကျွန်ုမက အဘိုးကို မေးကြည့်သေးတယ်။

“အဘိုး ... ဦးပျော့ကြီးအနာ မြို့ဆေးခန်းသွားကုစိုး အဘိုး
က ဘာလို့ ငွေထုတ်မပေးတာလဲ”

“ငါ့မြော့ ... အဘိုးက ယုံကြည်ချက်နဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်။
ကတိသွေ့နဲ့ အလုပ်လုပ်တယ်”

တဲ့ အဘိုးစကားတွေကို ကျွန်ုမ နားမလည်း။ ဦးပျော့ကြီး

လျှို့ဝှက်လွန်သော လုသာဏ္ဍား ၁၂

တဲ့က ငွေတွေ အကြိမ်ကြိမ်ချေးပြီး ပြန်မပေးလိုလား။ ဒါလည်းမဖြစ်
ပေါ့ ဦးပျော့ကြီးတို့ အဘိုးကို ငွေပြန်မဆပ်ဘူးလို့ တစ်ပါမှ မကြားမူး
အာ ဒါကြောင့်နှိုး ကျွန်ုမက ...

“ဘာယုံကြည်ချက်လဲ”

“ဒါတွေ ငါ့မြော့ နောက်တော့ နားလည်လာမှာပါ”

တဲ့လေ။ ဒီလိုနဲ့ တစ်စတစ်စ ကြီးလာတော့ အဘိုးရဲ့ အင်း
လုပ်ငန်းအကြောင်းကို နားလည်လာသလိုလိုရှိတော့ အဘိုးစကားတွေ
လိုလည်း နားလည်သလိုလို ရှိလာတယ်။ အင်းလုပ်ငန်းရဲ့ စလေ့ထုံးစံ
ဘဲ မိဂုံးလော့ ပိုင်သူဆိုင်သူတွေကို စောင့်ရှောက်ဖို့ အပ်နှုန်းတယ်။
ဦးပျော့ကြီးတို့ မိသားစုစုပေါ်လည်း အင်းတောင့်အဖြစ်ထားတယ်။ နောက်
ဘဲ ကိုပျော့ကြီးနဲ့ပတ်သက်လို့ ကြားရတာကတော့ အဘိုးနဲ့လုပ်ဖော်
ပိုင်ပေါ်တစ်စီးဆိုက ...

“ကိုဖို့ကွန်း ... ပျော့ကြီးလက် အနာဖြစ်တဲ့နှစ်က ပျော့ကြီး
နောင်းတဲ့ ပါးအချိန် ဘယ်လောက်ရှိမယ် မှန်းမိလဲ”

လို့ အဘိုးကိုမေးတော့ အဘိုးက ...

“ကျွန်ုတ်လည်း အဲဒီလောက်အထိတော့ သေချာလိုက်မစစ်
ဘေးပါဘူး။ ပျော့ကြီးလည်း သူထိုက်နဲ့သူ့ကဲ ခံလိုက်ရတာပဲ မဟုတ်
ဘား။ ကျွန်ုတ်ကတော့ ဘာမှသဘောမထားပါဘူး”

တဲ့လေ။ အဘိုးတို့ရဲ့ စကားတွေကို ကျွန်ုမလိုက်ပြီး ခြေရာ
ကောက်ကြည့်မိတယ်။ ကိုပျော့ကြီး အင်းထဲက ပါးတွေခုံးရောင်းလို့
ကတိသွေ့မထုတ်လို့ ပျက်စီးခြင်းအနာရောဂါရခြင်းတို့ ဖြစ်ရလေ
သလား၊ အင်းတောင့်နှတ်တွေ မကျွန်ုပ်လို့ အနာဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်
လေသလား၊ ဒါဟာ ကျွန်ုမ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အတွေးတွေ့မဟုတ်။

၁၀ * နှစ်အများ

ကိုဖွေ့ကြီးအနာဖြစ်တဲ့ နှစ်ကတည်းက ပတ်ဝန်းကျင်က ထောက်ကြခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်မက ခုမှသိလို့ ခုမှ တွေးမြှင့်သော်။

နောက်ထပ်အတွေးတစ်ရက် ဆေးပြီးနဲ့စုံနဲ့ ကုသေသာလည်း မပျောက်၊ မသေက်သာဘဲ အဘာဆရာကြီး မိသေထပ်နဲ့ကြိုးတော့မှ ပျောက်က်သွားတာကကော်။ အဘာဆရာကြီးရဲ့ ကတိသုတေသနကြောင့် နယ်မြှက်သစ်ပင်တို့သည် ဆေးဖက်ဝင်လေသလား ထူးဆန်းလေ။ ငယ်ငယ်က အဘိုးပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေနဲ့တော့ သက်ဆိုင်သလိုလိုရှိသား။

[၂]

ဤက္ခာမြေလောကနဲ့ ပတ်သက်လို့ နောက်ထပ်ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြော်တစ်ခုကတော့ ရွာက မောင်တော်မောင်နှုန်းမှ နှစ်ယောက် နဲ့ ပတ်သက်လို့ တွေ့ခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါ တွေ့ရတာလဲ အနာပျောက် ဘဲ ဆေးဖက်ဝင်အရာတစ်ခု အကြောင်းပါ။ အဲဒီ ဆေးဖက်ဝင်ပစ္စည်းကတော့ နယ်မဟုတ်၊ မြှက်မဟုတ်၊ သစ်ပင်မဟုတ်ပါ။ ရိုးရှင်းတဲ့ သူသားတွေနဲ့ နေစဉ်ထိတွေ့နေကျ အရာတစ်ခုပါ။

ဒါနဲ့ ဒီမောင်နှုန်းမှုနှစ်ယောက်ရဲ့ အဖြစ်ကိုလည်း ကြည့်ပါ၌း လေ။ မိမရှိ ဖမရှိတော့။ သိပ်ပြီးလည်း ဆင်းရဲလေရဲ့။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဘတော့ ညီမလေးကိုချစ်လိုက်တာ တန်လိုလေ။ အရိပ်တာကြည့်ကြည့်နဲ့ တစ်နေ့တော့ အစ်ကိုဖြစ်သူက တောထဲက ပျားတွေဖွံ့လာပြီး။

“ညီမလေးရေ ... လာဟော၊ ဒီမှာ ပျော်စွေ့ပါလာတယ် ငါ့ညီမလေး စားရအောင်”

လိုက်လိုက်တော့ သူညီမလေးက ကစားနေရာ သစ်ပင် အောက်ကနဲ့ ပြေးလာလိုက်တာ သစ်မြေနဲ့တိုက်ပြီး ခြေထောက်နာ သွားပါလေရော့။ ဖြစ်တုန်းကတော့ ဘာမှမဟုတ်သလိုနဲ့ ခြေထောက က ယောင်ပြီး ကိုက်နေလိုက်တာ ဆေးမျိုးစုံနဲ့ ကုရဲတော့တာပေါ့။

အစိုက်ပြစ်သူ မောင်တောကလည်း သူ့အာလုပ်ရှင်ဆီက ငွေဇွဲ ချေပြီး မြို့ကဆေးခန်းသွားလည်း သဏတော့ သက်သာသလိုလို၊ နောက်တော့သာမှမထူးခြား။ ငွေသာကုန် အကျိုးမရှိဖြစ်တော့ မောင်နှုပနှင့် ယောက်စလုံးအဖြစ်က မကြည့်ရက်စရာပါပဲ။

နောက်ရက်တွေမှာတော့ ဟိုလုပ်လိုတိုက အမျိုးမျိုး အကြပ်လောကြပါတယ်။ ဟိုတိုက်ရှိနဲ့တုန်းက ကျွန်ုမတို့ချာက အင်းဘေးနှာမှာ တရားလာထိုင်သွားတဲ့ အဘက် တောင်ပေါ်တစ်နေရာချာ တွေ့ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအဘခါကို သွားသင့်ကြောင်း စသည်ဖြင့်ပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ မောင်တောလည်း အဘရှိရာ တောင်ပေါ်ကို သတင်းစုစမ်းပြီး လိုက်သွားလေရဲ့။ သူသွားရာလမ်းခံရိုးမှာ ငွေအနည်းငယ်နဲ့ ရေဘူးတစ်ဘူးသာ ပါသွားနိုင်ရှုတယ်။ အဘခါကို ခုံစမ်းသွားရသည်မှာလည်း လွယ်တော့ မထွယ်လုပေါ့။

ခရီးက ကားလမ်း၊ လျော့လမ်း၊ ဖော်တော်၊ သဘောတိုက်ငုံး ဆက်တိုက်သွားရသော ခရီးလည်းမဟုတ်။ ရွာအနည်းငယ်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မြစ်တစ်ခုကို ကုးတို့နဲ့ ကုးရသေးတယ်။ ပြီးတော့ စိမ့်တော်ကြီးကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ယာလုပ်သွားနှုနည်းငယ်ကို တွေ့ရတဲ့ ခေါင်းပါးလှတဲ့ ရွာလေးတွေကို ရောက်တယ်။ အဲဒုက္ခရာလေးတွေကို ဖြတ်ကျော်

ပြီးမှ အဘရှိရတောင်ပေါ် ရောက်ခဲ့ရတော့တယ်လေ။

မောင်တောခများ အဘခါကိုရောက်တော့ မောက်လည်းမော့၊ ခုံးကလန်းပန်း ညီမလေးအတွက် အေကပ်နေရာတာက တစ်မျိုးနဲ့ ဝကားတော် ဖပြောနိုင်ရှာဘူးတဲ့လေ။ အဘကသာ ရောက်ရောက် ခြင်းပဲ ...

“ငါမြေး ... မောလာသလား အနားယူဦး”

လို့ မေတ္တာသံအပြည့်နဲ့ ဆိုလိုက်တော့မှပဲ မောင်တောခများ အမောအပန်း ပြောခဲ့ရတယ်။ အမောပြောတော့မှ မောင်တောက ...

“အဘ ... ကျွန်ုတော်ညီမလေးအတွက် အဘခါလာတာပါ။ ကျွန်ုတော်ညီမရဲ့အနာက လမ်းခုံးရောက်ရတော့မယ် အဘကူညီပါ”

လို့ပြောလိုက်ရင်ပဲ အဘက ...

“အေးကျွဲ့ ... ငါမြေး အဘပြောမယ် နားထောင်နော်။ အင်းညီမလေးရဲ့အနာကို ပျောက်က်းစေနိုင်တဲ့ဆေးက အဘခါမှာ မရှိခဲား”

လို့ ပြောလိုက်တော့ မောင်တောခများ လမ်းခုံးမှာ ပင်ပန်း လာရတာထက် အဆများစွာ အားအင်တွေ ယုတေသနျောသလိုတောင် ဖြုံးသွားလေရဲ့။ မောင်တောက အဘစကားကို ဆုံးအောင်မှ နားမထောင်ဘဲ ညီမလေးအတွက် ရတတ်ပိုးပွားနေတာကိုး။ နောက်တော့မှ အဘက ဆက်ပြောသတဲ့ ...

“ငါမြေး ... စိုးရိမ်သွားသလား။ မစိုးရိမ်ပဲနဲ့ ... ငါမြေး။ အင်းညီမလေးရဲ့ အနာပျောက်မယ့်ဆေးက အဘခါမှာမရှိပောမယ့် ဒီ ချွဲကဗ္ဗာမှာ အစွမ်းထက်တဲ့ဆေးတွေ အများကြီးပါ။ ဒီညာ မင်း ဒီမှာအေးဆေးဆေး အနားယူလိုက်ပါ။ နံနက်စိုးလင်းဘာနဲ့ ဆေးရှိတဲ့

၁၆၄ * နှင့်ဖြော်

နေရာကို အဘွဲ့နှစ်လိုက်မယ်။ ငါမြေး ... မင်း အနားယူတော့”

လို ပြောလိုက်တော့ မောင်တောခများ ဝစ်သာသုလိုလိုတော့ ဖြစ်သွားလေရဲ့။ ဒါပေမဲ့ အဘကာသာ အေးအေးဆေးဆေး အနားယူနိုင်းသော်လည်း အဲဒီညာက မောင်တေ အိပ်မပျော်နိုင်ပါပေ။

နောက်မှာကျွန်ခဲ့သော ညီမလေးက ပတ်ဝန်းကျင်က ရပ် ဆွေပဲပျိုးများနဲ့ ထားခဲ့ရတာလေ။ စိတ်မချိနိုင်ပါပေ။ အနာကများ ပိဿ္မနော်လား စသော သောကတွေက မောင်တေရှင်မှာ အပြည့်စုံး ဒါတင်မကသေးသူး အဘက နှစ်ကိုးလင်းရင် ဆေးရှိတဲ့နေရာကို ပြော မည်တဲ့။ ဆေးရှိတဲ့နေရာက ဒီတောင်ပေါ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာလား။ ဘယ်လို ခက်ခဲတဲ့နေရာကိုသွားပြီး ဘယ်နေရာမှာ ယူရမယ့်ဆေးလဲ။ အဘ ဆီမှာ့တော့ ဆေးမရှိဘူးလို့ ပြောပုံထောက်ရင် ဒီအနီးဝန်းကျင်မှာလည်း ရှိတဲ့ဆေးတော့ မဖြစ်နိုင်။

မောင်တေအထင်ကတော့ သဘာဝအလျောက် ပါက်နေတဲ့ တော့နှက်ထဲက သစ်ဥသစ်ဖူလေလား။ ဒီတော့ဒီတောင်ကိုလည်း သူ မကျွမ်းကျင်ပါပေ။ ရိုင်းစိုင်းသော သားကောင်တိနှင့်တွေ့ရင်လည်း သူ့မှာ ဘာအတွေ့အကြော်မှတ်ရှိ။ ဒါပေမဲ့ ဒီမြေကဲ့မှာ တစ်ဦးတည်းသော အေးသားအငြင်းအချုပ်ဖြစ်တဲ့ မျက်နှာငယ်ညီလေးအတွက် သူဘာ ဖစ်လိုက်နိုင်ရမယ်လို့ စိတ်ကိုတင်းထားရင်း မိုးလင်းခါနီးမှ အိပ်ပျော်သွားလေရဲ့။ အိမ်မက်ထဲမှာတော့ ၀၁။

“အဘ ... ဆေးရှိတဲ့နေရာကို ပြောပြုပါ အဘ”

လို့မေးနေလေရဲ့။ အဘကတော့ တည်းပြုမေးဆေးသော အပြုးနဲ့ မောင်တေကို လက်သီးသွေးနှင့်ပြလိုက်သတဲ့။ အဘလက်သီးသွေးရာကို မောင်တေကြည့်လိုက်တော့ သူဖြတ်ကူးတို့နဲ့ ဖြတ်လာတဲ့မြစ်

စိတ်ကုံးသစ်စာပေ

လူ့တို့လွှဲနေသာ ဂုဏ်ကျော် * ၁၇၂

ပြုံးကြော်း မြစ်ရေတွေက စိမ်းပြုံးကြည့်လို့ ပြောင်ကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်သာတဲ့ လေပြောအေးက ဟောင်တော့မျက်နှာကို ဖြတ်သနီးတိုက်ခတ်လာ ပြီး အေးခနဲ့ စံးလိုက်ရတော့ မောင်တေလန်းသွားလေရဲ့။ တကယ် ဘော့ ပြောင်ကိုဖြတ်ပြီး တိုက်ခတ်လာတဲ့ လေမဟုတ်။

နှစ်ကိုလင်းအရှင်မှာ တော့တန်း တော်တန်းတွေဆီက သုပ်ရှားတိုက်ခတ်လာတဲ့ လေနော်အေးက သူ့ပါးပြုံးကို ဖြတ်သနီးတိုက်ခတ်လာခြင်း။ ဟောတောင် နားစွမ်းလိုက်တော့ အဘတောင် ဘုရားရှိရှိုးလို့ ...

“သာဓာဝါရန် စောင့်ဆိုင်းနေကြသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ သတ္တဝါအေးလုံး ... အမျှ ... အမျှ ... အမျှ ...”

လို့ အဘအမျှဝေနေလေပြီ။ မောင်တေလည်း အဘအမျှဝေသည်ကို သာဓာသုံးကြော်ပေါ်ပြီး အိမ်မက်ကို ပြန်စဉ်းစားမိသေးဘယ်။ အဘရောတဲ့ကို ပြုံးပြုံးကြုံးနဲ့ ထိုးပြေနေလေရဲ့။ ဆေးပြုံးက ရောင်တိပြီး ရေအောက်မှာ သွားယူရမယ်ဆိုရင်လည်း အခက်သား။

လယ်ယာကို တစ်သိက်လုံး လုပ်ကိုင်းစားသောက်လာတဲ့ မောင်တေတစ်ယောက် ရေနှက်နှက်ကိုတောင် ဒီအတိုင်း တစ်ခါမှုဖြတ်ဆူးရဲ့ လျေလေး၊ မော်တော်ဘုတ်ကလေးသာ တစ်ခါတစ်ရုံ စီးဖူးဘူး။

ဒီအတိုင်း တွေးနေလိုပဲမဖြစ်။ မောင်တေ အိပ်ရာကထပြီး အဘဆီသွားတော့ အဘက မောင်တေစားဖို့ မှန်များကို အသင့်လှုံးပေးလေရဲ့။ ပြီးတော့ ...

“ငါမြေး ... မင်းလာခဲ့တဲ့လမ်းက မြစ်ကို ဖြတ်ကူးခဲ့ရတယ် ဆုတ်လား”

စိတ်ကုံးသစ်စာပေ

စိတ်ကုံးသစ်စာပေ

လျှို့ဝှက်ပွဲသော ဂုဏ်ဆွဲ နဲ့ သင့်

၁၆ * နှစ်ရွှေ့ည်

တဲ့ မောင်တေတာစ်ယောက် အံ့သိခိုင်းနှင့်အတူ။

“ဟုတ်ပါတယ် ... အဘ”

“အပြန်လမ်းမှာ မြစ်ကိုဖြတ်ကျးလို့ မြစ်လယ်ရောက်ရင် မင်းမှာပါလာတဲ့ ရေဘူးနဲ့ မြစ်ရေရာ့ အပြည့်ခံပ်သွား။ အဲဒါ မင်းညီပ အတွက် ဆေးပဲ”

လို့ ပြောလိုက်တော့ မောင်တေခံများ ပိုလိုတောင် အံ့သိဖြူ အဘကို ဘာမှပြန်မပြောနိုင်။ ငေးကြောင်လို့ ကြည့်နေတုန်းမှာပဲ အဘက ...

“အမိုက်ရင် အနာကို အဲဒီရေရှိ ဆေးကြောပေး။ နှစ်ပါသုံးသို့သောက် လုပ်လိုက်။ အနာပျောက်သွားလိမ့်မယ်”

လို့ ဆိုလိုတော့မှ မောင်တေခံများ အဘကို ဘာမှုလည်း ဆက်မထေးရဲ့ ၍ ရှိတ်ဆက်ပြီးတော့သာ ထွေက်ခွာလာခဲ့ပါတော့တယ်။ ဒီလိုနဲ့ တော့လမ်းခရိုးတစ်လျှောက် ပြန်လာရင်း မြစ်ဆိပ်ရောက်တော့ အသင့် တွေ့မြင်ရတဲ့ ကူးစိုးနဲ့ မြစ်ကိုဖြတ်ကျးပြီး မြစ်လယ်ရောက်တော့မျှ သတိထားမိလေပဲ။ အိပ်မကိုထဲကအတိုင်း မြစ်ရေက ကြည့်ပိုးလို့။

အလာတုန်းကတော့ ကိုယ့်ဇော့နှင့်ကိုယ် မြစ်ရေပြင် ဘယ်လိုနေသည်ကို မကြည့်ပိုး မခဲ့ဘေးမဲ့။ ခုတော့ မြစ်ရေပြင်သည် မောင်တေ အမြင်အာရုံကို ခွဲဆောင်နေသည်။ မောင်တေနှင့်လုံးသားကို လန်းဆန်းလာစေတယ်။ ပြီးတော့ ပါလာတဲ့ရေဘူးနဲ့ ရေအပြော်ခံပ်လိုက်ပြီး လွယ်အိတ်လေးထဲကို အသာအယာ ထည့်ထားလိုက်ပါတော့တယ်။ အိမ်ကို ပြန်ရောက်တော့ သူညီမလေးလည်း အာနာရှိနဲ့ အိပ်ရာကလဲပြီး ...

“အင်း ... အင်း ... အား ... နာတယ် ... နာတယ်”

မကြည့်ရက်စရာကို မြင်တွေ့ရတော့ မောင်တေတာစ်ယောက်

အမောပင်မဖြေနိုင်၏ ညီမဖြစ်သူကို အိပ်ရာပေါ်က အသာပွဲပြီး အိပ်ရာ ဘားကိုဇူးကာ ပါလာတဲ့ရေနဲ့ မြေထောက်ကို အနည်းငယ်စီ လောင်း ချုပ်လိုက်ပါတယ်။ တဖြည့်ဖြည့်း ညည်းညားသံ လျော့လာတယ်။ နှစ်ပါသုံးသို့သောက် လုပ်ပြီးမှ မောင်တေ အနားယူတယ်။

နောက်သုံးရက်လောက်ကြောတော့ မြေထောက်အနာက အတော်ကောင်းသွားပြီ။ ခုနှစ်ရှုက်လောက်ကြောတော့ ညီမဖြစ်သူ လုံးဝ ကောင်းသွားပေပြီ။ ညီမဖြစ်သူ အနာပျောက်ကောင်းသွားလို့ မေးကြည်တော့ ...

“အစိုက် ရေလောင်းပေးလိုက်တိုင်း မြေထောက်မှာ အေးမြှုပ်အာရာဘာကို ခံစားပြီး ခံစားရတဲ့ဝေဒနာ၊ အပူရှိနှင့်တွေ့ လျော့လျော့ ဘွားတယ်”

တဲ့လေ။

က ... ဘယ်လောက်များ ထူးဆန်းလိုက်ပါသလဲ။ ဆေးဘက် ငုပ်သည်ဆိုသော တော့မြစ်၊ တော့ဥတ္တုနဲ့လည်းမပျောက်၊ ဓာတ်မိုးဆေးပါး၊ အတော်ပညာတို့နဲ့လည်း ကုလိုမရ၊ ဆေးဆရာအဘ ဖော်စပ် ပေးလိုက်တာလည်း မဟုတ်။ အဘရဲ့ ညွှန်ကြားချက်အရ ခိုလာတဲ့ မြစ်လယ်မှုရေက ဘယ်သူမှုကုမ္ပဏီတဲ့ ရောဂါကို ပျောက်သတဲ့လေ။ သိသူဖော်စား၊ မသိသူကျော်သွားဆိုတာ ဒါပံထင်တယ်။ မောင်တေ ဘာ့တောင် ဒီမြစ်ရေကို ကျော်သွားခဲ့တာမဟုတ်ပါလား၊ အဘဖော်ညွှန်း ဖို့ ဆေးမြစ်ရတာ၊ မဟုတ်ရင် ရေက ရေ့နေမှား။

ကွွန်းမ ဒီဖြစ်ပိုင်ကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်ခုတော့ တွေ့မိပါခဲ့။ ငယ်စဉ်က အဘိုးပြောခဲ့တဲ့ စကားလေးအတိုင်းပဲ အဘရဲ့သစ္စာ၊ သမာဓိအားကြောင့် အဘည့်ပြရာ အရာရာတိုင်းက ဆေးဖြစ်နေရေး

စိတ်ကုသစ်စာပေ

၁၆၈ * နှင့်ဆွဲ

သလား၊ ဒါမုမဟုတ်ရင် အဘရဲ့ နက်နတဲ့ ပညာစွမ်းကြောင့် ဤ
ကွဲ့မြေပြင်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တိုကို အဘသီရိုပေသလား၊ တစ်ခု
တော့ တစ်ခုပဲ။ အဲဒီတစ်ခုရကို ကျွန်မလည်း အသေအချာမသိ။ ဤ
ကွဲ့မြေသည် လျှို့ဝှက်လွန်းပါတကား။ ဤကွဲ့မြေသည် ဆန်းကြယ
လှပါတကား။

နှင့်ဆွဲ

ကျိုက်စွန်ပါဝောက် မှသီးဘားယောက် * ဘုံ

ဘူးစာရေးဆရာ အပေါင်းအသင်းတို့ကို ဘူးကားနှင့်တင်၍
‘ကျိုက်စွန်ပါ’သို့ ဘုရားများခန်းထွက်ခဲ့ကြသည်။ သူ၏ခဲ့သူတို့က များ
များတော့ဖြင့် မဟုတ်။ သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်အပါအဝင် ‘ဦးစိန်
လှိုင် (ရှိအိုးစီ) မောင်ညီမှိုင်း (သန်လှိုင်)၊ ထောင်မျှားကြီးသိန်းဝင်း၊
နေစိုးသော်၊ ဆုမွန်တို့နှင့် ကျွန်ုတ်ပေါ်ရယ်သာ။

ထိုအုပ်စုကို ကားပေါ်တင်လျက် ထွက်သည့်အချိန်က နှစ်ကို
(၇) နာရီသာသာပင်။ (၈)နာရီဇေလာက် လှည်းကူးကို ရောက်သည်။
ဦးစိန်လှိုင် မိတ်ဆွေအီမိတ်တွင် အဆာပြုဗိုက်ဖြည့်ပြီး ဘုရားများခုံးကို
ဆက်လက်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ (၁၁)နာရီဇေလာက် ပဲခုံးသို့ရောက်ပြီး ထိုမှ
တစ်ဆင့် ‘ဒေးစွန်ပါဘုရား’ ဘက်ဆီသို့ ဆက်သွားသည်။

ဘုရားကိုး၊ ဘုရားလေးကိုကျော်လွှန်ပြီး ဒေးစွန်ပါဘုရားဆီ
သို့ သွားသည့်လမ်းအတိုင်း ပဲယာလမ်းကျော်တစ်လျှောက်တွင် ဘုန်း
တော်ကြီးကျောင်းများ၊ သာသန်ကအဆောက်အအီးတို့ကို ကျော်ဖြတ်
ကာ လမ်းအဆုံး ကားကိုရပ်လိုက်တော့ ဒေးစွန်ပါဘုရားဆီသို့ ရောက်
ခဲ့ကြပေသည်။

ထိုနေရာတွင် ဖွင့်လှစ်ရောင်းချမည့် စားသောက်ဆိုင်များတွင်
အာဟာရကို ဖြည့်တင်းလိုက်ကြပြီး ဒေးစွန်ပါဘုရားကို ဖုံးမြတ်လိုက်
ကြသည်။ ပြီးတော့မှ ‘ကျိုက်စွန်ပါ’ ဘုရားဆီသို့ ဆက်လက်သွားကြ
သည့်အကြောင်း သိလိုက်ရသည့်အတွက် မိတ်တွင်းက ...

‘မှတ္တာ ... ငါသိတာက ဒေးစွန်ပါဘုရား ခုခွားကြမည့် နေရာ
က ကျိုက်စွန်ပါဘုရားဆီသို့ ဘယ်တုံးဆီက သည်ဘုရား ပေါ်ပေါ်ပေါက်
သာသနည်း’

အမှန်တော့ ကြားခဲ့ပြီးဖြစ်သော်လည်း အတ်လမ်းကို ပြန်
လည်သတိရကာ ရေးချင်လာအောင် ဖန်တီးပေးလိုက်သွာက အခြားသွေး
မဟုတ်။ ကျွန်ုတ်တို့အဖွဲ့သားတွေ၏ စာအုပ်များကိုပဲပိုင်တိုင် ထုတ်ဝေ
ပေးနေသူ ‘မိတ်ကူးသို့စာပေါ် ဦးတင်ထွန်း (နတ်လှို့ပြီး) တင်ယောက်
ရယ်သာပင်။

ဖြစ်ရပ်က အချိန်တွေကြာညာ၏၍ နှစ်ပေါင်း (၃၀) ပင်
ကျော်ခြော့ခြင့် မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်က အမှန်။

တစ်နေ့ ...

စိတ်တွင်းက ပြာနေမိနေသံလည်း အသံကတော့ ထွက်မလော့၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အသံတွက်ပြာလိုက်လျှင်လည်း သူတဲ့ သိရှိကြမည်မဟုတ်။ သည်ဝန်ကျင်ရပ်ဝန်းဒေသတွေကို အပ်ကျလှင်တောင် ရှာနိုင်အောင် နှဲစ်လည်ပတ်ခဲ့ဖူးသော မှန်းတစ်ယောက်အနေနှင့် ယခြားတည်သွားကြမည့် ‘ကျိုက်စွန်ပါဘုရား’ ဆိုသည့်မှာ ဘယ်နေရာတွင်ရှိနေသည်ကို သိလိုပိတ် ကြီးပါးနေသော်လည်း ဘယ်နေရာဆီတွင် တည်ထားကိုးကျယ်ထားခဲ့ကြမှန်း မသိသည်ကာမျှနှင့် သို့အတွက် ထိုဘုရားဆီသို့ ဦးဆောင်နေသော ‘ဦးစီန်လှိုင်’ လမ်းညွှန်းအတိုင်း နောက်မှုလိုက်ချားရန်သာဖြစ်ပေါ်ပေါ်သည်။

အတ်လမ်းက ‘ဒေးစွန်ပါဘုရား’ ပင် စတင်သည်။ ဂျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ဘုရားဖူးပိုက်ဖြည့်လိုက်ကြပြီး ‘ကျိုက်စွန်ပါဘုရား’ ရှိရာဘက် ဆီသို့ စတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြပေါ်သည်။

ဂျွန်တော်တို့ လူ(၈)ဦးအဖွဲ့သည် ‘ကျိုက်စွန်ပါဘုရား’ ဆီသို့ ဦးတည်ကြသည့် ခရီးစဉ်က ခြေကျော်ခရီး။ သွားလမ်းကလေးက တော်တွင်း လူလျောက်လမ်းကျဉ်းကလေးပင်။ တော့က ပဲခူးရူးမဆိုသော်လည်း အမှန်တော့ အလယ်ရှိုးမဆိုက ပိုမိုမှန်ပေါ်ပေါ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အလယ်ရှိုးမနှင့် ဆက်စပ်နေသော နေရာမို့ပင်။ တောင်စွယ်တောင်တန်းများတို့အတွင်းဖြစ်ပြီး တောင်ကျို့တို့ကလည်း အနိမ့်အမြင်၊ လျှို့ မြောင်စိမ့်စမ်းတို့ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်နေရသည်။

ဒေးစွန်ပါဘုရား၏ အနောက်ဘက်မှ တော့ကြီးအတွင်းသို့ ဦးတည်ကာ ဝင်ရောက်ထိုးဝင်နေရသည့် လမ်းဖြစ်လေရာ (၂)မိုင်နီးပါ-

သွောက်လှမ်းကာ ဘုရားအနီးသို့ရောက်တော့မှ ငါ သည်နေရာတွေကို ခိုင်ပေါင်းအတိန်ကြောကြာခန်းက ရောက်ခဲ့ဖူးပါကလားရယ်လို့ ထင်မှတ်လိုက်ပိုသည်။

သွားနေကြသည့် ရူ (၈)ဦးထဲတွင် အိမင်းရင့်ရော်သူများ ပါသလို အားကောင်းမောင်းသန်လှုပေါ်လို့ ရောထွေးကာ လျောက်လှမ်းနှင့်ပေါ်လို့ တစ်မိုင်းခံရီသာသာအရောက်တွင် ရှုံးကို မနားတစ်းလျောက်လှမ်းနေကြသည့်အဖွဲ့နှင့် ခြေလှုပေါ်လို့နောက်လာကြသည့် အဖွဲ့ (၂)။ ကွဲသွားသည်။ နောက်တွင် ကျွန်းရဲ့ခဲ့ကြသည့်အဖွဲ့တွင် အိမင်းရင့်ရော်လာကြသည့် ထောင်မျှူးကြီးသိန်းဝင်းရင့် ကျွန်းရဲ့ သည်အဖွဲ့။

အဖွဲ့ကွဲပေါ်လို့ ကိစ္စတော့ဖြင့်မရှိ။ လျောက်လှမ်းကြရမည့်အနီးက သည်တော့လမ်းကလေးအတိုင်းရယ်သာ။ တစ်ကုန်းကျော် တစ်ကောင်ဆုံး လျှို့မြောင်နှင့် စင်းတို့ကိုဖြတ်၊ ချို့နှုတ်ပင်၊ မြောပေါက်ပမ်းပင်၊ ဝါးသုဉ်းတော့ဆန်ဆန် ဝါးပင်ပေါက်တို့အတွင်း လူသွားလမ်းအတိုင်း လျောက်လှမ်းကြရသည်နဲ့ သူတို့အဖွဲ့ကိုပိုအောင် လိုက်နေဖို့လို့။ အချိန်တန်လျှင် ‘ကျွန်းစွန်ပါဘုရား’ တွင် ဆုံးကြမည်အသိနှင့် ပေါ်ပါသား လက်တွဲလျောက်လာနေလိုက်ပိုကြသည်။

ဂျွန်တော်ဆိုတဲ့ အကောင်ကလည်း အသက်သာကြီးသော်လည်း ယခုအချိန်ထို့ဝိုင် မှန်းဝါသနာက ထို့ထို့ကိုပေါ်နေသူတစ်ယောက်ဆိုတော့ တော့တွင်းဆီးကိုလည်း မရောက်တာကြာညားခဲ့ပြီး ထောင်မျှူးကိုလက်တွဲကာ လျောက်လှမ်းနေရင်း တော့တောင်တို့၏ ဘာာဝအရသာကို လုညွှတ်ပတ်ကြည့်ရှုကာ လျောက်လှမ်းနေလိုက်ပို

၁၁၅

တောင်ကုန်းတို့၏ အဆင်းအတက်များကြောင့် လမ်းခြားတွင်
မောပန်းသယောင်ရှိသောလည်း စိမ့်စမ်းအတွင်း ရေကြည်ကလေ
တို့ကို အခါအားလော်စွာ တွေ့လိုက်ရသည့်အပြင် တိုက်ခတ်လာသည့်
လေနှေားကလေးတို့၏ အထိအတွေ့ကြောင့် စိတ်ချွင်လန်းကာ ကြည်
နဲ့မှတ် ခံစားရမှုတို့ကြောင့် ကြည်းပျော်ရွင်မှတိုင်းအတူ လန်းဆန်း
ပျော်ရွင်နေမီသည်က အမှန်၊ လျော့က်လှမ်းနေရင်း စိတ်ထဲတွင် ကျိုက်
တို့ရီးဘုရားဖူးသွားရင်း ဖြင့်တွေ့ခဲ့ရသည့်အတွေးဖူး ပေါ်လာခဲ့မိသည်

နှစ်ပိုးသားလက်တွေကာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြရင်း ဘုရားနှစ်ပုံ
အကြား တောလမ်းခဲ့ပါးကား ကျောက်စရိတဲ့ သဲ၊ အဆင်းအတက်
လျောကားထံစကလေးများတို့တွင် ပါးတန်းကလေးတို့ အဆင့်ဆင့်စန်း
တကျ ဇောကားထံစကလေးများ ပြုလှပ်ထားကာ သဲနှစ်ကျောက်စရိ
ခဲကလေးတို့ ဖို့ထားပေးသော လမ်းကလေးဖြစ်သော်လည်း မောဟိုက
နှစ်းနယ်နေရှာသည့် ထောင်များကြီးတစ်ယောက် အကြိမ်ကြိမ်ပင် ၏
ခေါ်ကာ လဲကျမည်အသွင်မျိုး ဖြစ်နေသည့်မို့ သူ့ကို ဖေးမတဲ့ခေါ်လာ
ခဲရသည့်မှာ ဘုရားခါးသို့ရောက်သည့်တိုင်အောင် ပြစ်ပေသည်။

နေ့လယ် (၁)နာရီခန့်တွင် ‘ကျိုက်စွမ်ပါ’ စေတိတော်တည်
ထားရာ တော်ခြေသိနဲ့ ဖြစ်ပြီးသား ရောက်ခဲ့ကြပေသည်။ အဘယ်
ကြောင့်ဆိုသော ထိဝန်ကျင်တစ်စိုက်တွင် သာသနကအဆောက်အအုံ
များကို ဒေါ်သူဖွယ် စတင်မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည်အတွက်ပင် ဖြစ်၏
သည်။

ထိနေရာဆီတွင် အောက်ပါတော်းများနှင့် အောက်ပါသွေးစွာနှင့် အောက်ပါသွေးစွာနှင့်

ကိုယ်စွမ်ပါရောက် ဖျော်တစ်ငါးယာက် ၆၁၂

အဖွဲ့သားတို့ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပါးကို ထိနေရာတွင် စောင့်နေကြမည်ဟု အထင်ရှုသော်လည်း သူတို့ကို ဖမ်းမြင်တွေကြရသည့်အတွက် နေါး (၇) ကောင်တည်ထားသည့် 'နာဂါသတ္ထလာဘုရား' ဘုရားကိုပတ်ပြုကာ ဆင်းမြင်းရံထားသည့် ဘီးမင်းခေါင်ရုပ်တုရှေ့ နှစ်ဦးသား ဝင်ရောက် စားနိရင်း သူတို့အဖွဲ့ကို စောင့်လိုက်ကြသည်။

နှစ်ပိုကျိုကျို တောင့်လိုက်ကြသော်လည်း ရောက်ရှိ
အောက်သည်အတွက် တောင်ပေါ်သို့တက်သည့် နတ်လမ်းအတိုင်း
သူတိအဖွဲ့ တောင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီအထင်နှင့် လက်တွေကာ
ဘက်ရောက်ခဲ့ကြပေတော့သည်။

တဖြည်းဖည်း တက်ခဲ့ကြရင်း တောင်ထိပ်ဆီသို့အရောက်
ဘန်ဆောင်းအတွင်းမှ လူငယ်သုံးပြီးက ကျွန်ုတ်တိန္တုပို့ဗား၊ ပြေား၍
ကြိုဆိုကာ ဖော်ပွဲကြပြီး နေရာထိပ်ခင်းများပေးသလို အမောဖြနိုင်း
သည်။

သက္ကားရောဆေးမှုနှင့် ရေတစ်ချက်ရီ ပေးလာကြသဖြင့် သာကိုလိုက်ကြရာ မည်ကဲသို့ ဖော်ပိထားသည့် ဆေးတော့ဖြင့်မသိ။ ဘင်္ဂကောဇူးတွင် ထိုဆေးကိုသာက်ပြီး မကြာဖိအနှစ်အတွင်း မေတ္တာနှင့်မှတ်တိုက ပျောက်ကွယ်ပြီး လန်းဆန်းလာခဲ့ပေသည်။

အမောင်းသွားကြသဖြင့် နှစ်ဦးသား ဘုရားရင်ပြင်တွင် လှည့်
ထဲပူဇော်လိုက်ကြပါး ဆရာတော် ‘ဦးကောသိတသိဒ္ဓ’ သိတင်းသုံးရာ
ကောင်းဆောင်ရွက်ရာသိသွားကာ နှစ်ဦးသား နိမ့်ကိုပူဇော်လိုက် ကြရင်း

“မင်းတိ ရန်ကုန်ဂါအီးစီအဖွဲ့ကမိုလား”

၁၇ * လျယ်

ဆရာတော်က ရုံးစင်းမေးမြန်းလိုက်သည့်အတွက် ထောင်မျှ
ကြီးက ...

“ဂျိဒီးလိအဖွဲ့ကတော့ မဟုတ်ပါဘူးဘုရား။ ဒါပေမဲ့ ခုထာ
ကြတဲ့သူတွေတဲ့မှာ အဲဒီအဖွဲ့ကလုပ်သာက်တော့ ပါလာပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် မှုဆိုးလုပ်တဲ့သူရော ပါရဲ့လား ဒကာ”

ဆရာတော်အမေးကြောင့် ရှုံးတွင် ကျိုးကျိုးလေးထိုင်နေက
သည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား မျက်လုံးပြုးသွားကြသည့်က အမှုး
သို့အတွက် ဆရာတော်ကို တအုံတွေ မော်ဖူးလိုက်ကြစဉ် ...

“အေး ... ပဋိန်းသက်တွေပေါ့ကွား၊ ဒီနေ့ ငါကျောင်းကို
မှုဆိုးရောက်လာမယ့်ဆိုတာ ဆိုင်ရာလိုင်ရာတွေက ပြောတယ်ကျား။ ဒါ
ကြောင့် ငါသိထားတာပဲ။ ဒု သူတို့ပြောတဲ့အတိုင်း မှုဆိုးရောက်ချေလာ
တာပဲလေား။ ဘယ်လိုအကျိုးအကြောင်းသက်ဆိုတာကို ငါမသိဘူး။

မင်းတို့နှစ်ယောက် သူတို့ရောက်အလာကို စောင့်ကြုံးမလေား
ထမင်းဆာရင် စားနှင့်လိုက်ကြပါလား။ သက်သတ်လွှတ်ထမင်း ပြင်
နိုင်းလိုက်မယ်လေား။ မှုဆိုးက စားနိုင်ပါတယ်နော်”

ဆရာတော်ပြောလိုက်သည့် စကားကြောင့် ခုတိယအကြိုး
ထမ်းမံအုံသူလိုက်ကြရသူများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးရယ်သာပင်။ တော်
ခရီးတည်းကိုလာခဲ့ကြရင်း နှစ်ဖွဲ့ကွဲသွားရသည့်အဖြစ်ကို ဆရာတော်က
သိရှိနေသည့်အတွက်ပင် ဖြစ်ပေသည်။ ထောင်မျှားကြီးက ...

“သူတို့အဖွဲ့ရောက်အလာကို စောင့်အုံမယ်ဘုရား။ သူတို့
ရောက်မှ အတုစားလိုက်ကြပါမယ်”

ထိုသို့လျောက်ထားလိုက်ကြစဉ် စောတော်က ကျွန်တော်တို့နှစ်

ကျိုးကျိုးပါရောက် မှုဆိုးတို့ယောက် * ဘုရား

ဦးအား အမောပြေဆေးနှင့် သက္ကားရောက် ရေအေးနှင့်တိုက်လိုက်
သည့် တန်ဆောင်းဘက်လို့မှ ခုခုညံညံ အသံတို့ကို ကြားလိုက်ရ
သဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့အဖွဲ့ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရပေသည်။ သူတို့လည်း ကျွန်တော်တို့ကဲ့သို့ သေးနှင့်ရေအေး
ကို သောက်လိုက်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ဆိုသို့ လာကြလျက် တအုံတွေ
ဖြင့် ဖေးလိုက်ကြသည်က ...

“ဒါနဲ့ မေးစမ်းပါရတော့ဗျား။ အရင် ဒီနောက်မှာကြ
လိုလား”

ဆရာမောင်ညီဦး(သန်လျင်)က သူတို့အဖွဲ့၏နောက်မှ လိုက်
လာခဲ့ကြသည့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးက သူတို့အဖွဲ့ထက်တောကာ ဘုရား
ဆိုနှင့် ဆရာတော်ဘုရားဆို အရင်းဆုံး ရောက်နှင့်နေကြသည့်အဖြစ်
ကို တအုံတွေနှင့် မေးလိုက်သည့်အတွက် ထောင်မျှားက ...

“ဘယ်လာရောက်မှာမှာလဲပျော်။ ခင်များတို့ ဒီကိုရောက်နေကြ
ပြီအထင်နဲ့ နောက်ကလိုက်လာရင်း ရောက်ခဲ့ကြတာ။ ဒီရောက်တော့
ခင်များတို့ မရောက်ကြသေးဘူး။ ဘယ်မှာကျိုးခဲ့ကြတာလဲ”

“ဒုံးများ ... ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က ခင်များတို့နှစ်ယောက် ဒီ
လမ်းကပဲ လာကြမယ်ထင်ပြီး စောင့်နေကြတာ။ ရောက်မလာကြလို့ ခု
ဒီကို ထွက်လာခဲ့ကြရတာ။ အခြားလမ်းလည်း မရှိပါဘူး။ အသွားကော်
အဖြန်ပါ ဒီတစ်လမ်းတည်းပဲဟာ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး မတွေ့ကြရတာလဲ။
ကော်တော့ မှုဆိုးတော်လမ်းတွေကဖြတ်ပြီး လာကြရင်း ကျွန်တော်တို့
အဖွဲ့ကို ခုကွဲပေးလိုက်ပြီး ပညာပြပြီးတူတယ်”

သူတို့အားလုံးအထင်က ကျွန်တော်သည် မှုဆိုးတို့ယောက်

၁၅ * လေယာ

ဖြစ်သည့်အတွက် လူသွားလမ်းအတိုင်းမလိုက်ဘဲ ဖြတ်လမ်းတွေက လာ ခဲ့ကြသည့်အတွက် ယခုကဲ့သို့ အပ်စရာကျကာ တစ်ကွဲတစ်ပြားဖြစ်ပြီး ဆရာတော်ကျောင်းဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်ဟု အထင်ရှုခဲ့ကြသည်။

ဘယ်လိုဖြစ်သည်တော့ဖြင့်မသိ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးသား လူသွားလမ်းအတိုင်း တဖြည့်ပြည့်ချင်း လျှောက်လမ်းခဲ့ကြပြင်းရယ်သား သူတို့လမ်းတွင် စောင့်နေကြသည့် လူတွေကဗျာည်း ကျွန်တော်တို့ကို မတွေ့။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးယောက်ကဗျာည်း သူတို့ကို မဖြင့်သည့်က ဆန်နေသည်။

အဖွဲ့သားများနှင့်စပ်ပေါင်းကာ ဆရာတော်အား လူအွေယ်ပွဲသည်။ နဝါဒမှုဝါဒတွေများ ကျွန်တော်တို့ရေးသားထားကြသည့် ထုံးချင်းဝဏ္ဏတို့ ကို ကပ်လှုပူဇော်ပြီး သိရှိလိုသည့်အရာတို့ကို ဖော်ပြန်းလျှောက်ထားရာ ဆရာတော်က သူ့အတွက် ထူးခြားခဲ့သည့် ထိုနေရာအကြောင်းကို အတိုချိုင် ပို့ကြားခဲ့သည်က ...

ထိုဝန်းကျင်သည့် မူလက တော့ကြီးခေါင်ခေါင်ဖြစ်ပြီး သားခဲ့တို့ အတွက်ပေါ်ကာ မည်သူမျှ သွားလာခဲ့သည့် နေရာချိုးမဟုတ်။ ဆရာတော်က ထိုဝန်းကျင်ရှိ သစ်ပင်၊ ချွဲနှင့်ပိတ်ပေါင်းများကိုရှင်းကာ (၄၉) ရက် အပို့ကြန်ဝင်ခဲ့ကြောင်း၊ လူသွားရောက်အပေါက်နည်းသည် နေရာ ဖြစ်သည့်အတွက် ဆွမ်းအတော်ခဲ့ကာ အပို့ကြန်ပြည့်သည့်တိုင် ကျင့်ကြအားထုတ်ကြုံးများခဲ့ရာ အောင်မြှင့်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်း ထိုနေရာဆီသို့ လူများရောက်လာကြသလို လူအိန်းလိုကြသူများလည်း တွဲဖွဲ့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပြောင်း။

သို့အတွက် သူ့အနေနှင့် ထိုအချိန်မှစတင်ပြီး သက်သတ်။

ကျွန်ဂျွန်ပါောက် မှတ်တစ်ယောက် * ၁၃

လွှတ်စားကာ တရားကို အပို့ကြန်ဖြင့် ကျင့်ကြအားထုတ်ခဲ့ရာ ထိုကဲ့သို့ ကျင့်ကြအားထုတ်ခဲ့ရင်း ယခုအခါ ထိုတော့ကြီးအတွင်း သာသနိက အဆောက်အအုံများကို လူအိန်းလိုကြသူ တိုးပွားလာသလို ဝင်လာခဲ့ တွဲဖွဲ့ ရောက်ရှိနေခဲ့ကြောင်း။

ထိုနေရာဆီတွင် သာသနိက အဆောက်အအုံများ ဖြစ်ပေါ်လာကြ လူအိန်းလိုကြသူများ ရှိနေဖြစ်ပေါ်လာသော်လည်း အခက်အခဲဖြစ်နေသည်မှာ ရောင်ဖြစ်ကြောင်း။ မြေပြင်ကလည်း ကျောက်သားသန်ကာ သက်ရင့်ကျောက်ဆန်သည် နေရာချိုးမျိုး ရေတွင်းတူးလိုကာ ၏။ သို့သော် ဒုက္ခခံကာ တရားကို အားကြုံမှန်တက် ကျင့်ကြအား ဆုတ်နေစဉ် တစ်ညွှန် 'နှစ်းပုဒ္ဓမာမင်းသမီး' က ဒီပို့မက်ပေးသဖြင့် သုပြောသည့်နေရာတွင် ရေတွင်းတူးကြည့်ရာ အလျှော်ပယ်ရေများထွက်အဖြင့် ယခုအခါ အထွေးဖောင်ပြောနေကြောင်း။

ထိုနေရာတွင် ကျောင်းဆောင်ဆောက်လုပ်ရန်မှာ များစွာ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးကိစ္စ အခက်အခဲများစွာတွေ့ရှိနေသော်လည်း အလှုရှင်များ၏ သွှေ့တရားစိတ်အားထက်သနစွာ 'ပုံပိုးလူအိန်းမှုတို့ဖြင့် ကျောင်းဆောင်ကြီးကို ဆောက်လုပ်ခဲ့ရသလို ပူဇော်ရန်အတွက် (ကြေားပို့သာချိန် - ၂၀၀) ရှိုံး လူလွှာသယ လာဘမို့' ကြေားဆောင်းထု ရပ်ပွားတော်ကြီး ကိန်းဝင်စံပယ်နိုင်အောင် အလှုရှင်များက စိုင်းဝန်းပုံပိုးပေးခဲ့ကြသည့်အတွက် ခက်ခက်ခဲ့ တင်ယူတည်ထားကိုကွယ်ခဲ့ပြီဖြစ်ကြောင်း။

အောင်ရှုပ်ထုလူအိန်းလိုသည့် အလှုရှင်က လူအိန်းရန်အလာလမ်းတွင် အသက်ဘေးအနှစ်ရာယ်ဖြင့် ကြေားတွေ့စဉ် အောင်ရှုအဝတ်အစားတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ဦးက ထိုအလှုရှင်ကို မယူကယ်တင်သွား

၁၀၈ * ဓမ္မယ်

သဖြင့် အသက်ဘေးမှ လွတ်ပြာက်ချမ်းသာသွားသည့် ထူးခြားချက် တိုကို ပိဋက္ခကြားသလို ထို ‘ကျိုက်စွန်ပါစေတဲ့တော်’ ဝန်းကျင်တို့တွင် ထူးခြားဆန်းကျယ်သည့် ဖြစ်ရပ်များနှင့် အတိရှိကြောင်းကို ဆရာတော် က ပိဋက္ခကြားခဲ့သည်။

ဆရာတော် ကျွေးမွှေးသည့် သက်သတ်လွတ်ထပ်မံ့နှင့် ဟင် ကို ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ မြိုင်ရှုက်စွာ စားသုံးလိုက်ကြပြီး ကျောင်းဆောင် ဝရ်တာမှထွက်ကာ ဝန်းကျင်အနှစ် နေရာအနှစ် လိုက်လုပ်ကြည့်ရှုလိုက်ကြရင်း အဖန်ရည်သောက်ကြကာ စကားစိုင်းဖွဲ့လိုက်ကြပေသည်။

“နေစင်းပါဌီး မှသိုးကြီးပဲ့။ ကျွန်တော်က ဂုဏ်ရာရေးဆရာ လည်းဖြစ်သလို ခင်ဗျားကလည်း တော့မှသိုးကြီးတစ်ယောက်ခို့တော့ တော့တောင်တွေအတွင်းမှာ ဂုဏ်ရာသန်တဲ့ ကိစ္စမျိုးလေးတွေ ကိုယ်တွေ ကြုံရမှာပေါ့။ ပြောပြုပါလားပျု။ ဗဟိုသုတေသနပေါ့”

ဆရာမောင်ညိုမြို့မြို့း (သန်လျှင်) က ကုလားဖန်တီးကာ နှစ် ကြောင်းပေးလိုက်သည့်မြို့ ဆရာတော်စိုးသော်နှင့်ဆုမ္ပါနီးတို့က နှစ်ကြောင်းပေးထားသည့်အတိုင်း အချိုးချုပ်လိုက်ပုံက ...

“ဟုတ်တယ် မှသိုးအတွေ့အကြံလေးတစ်ခုလောက် ပြောပြုပျော်ရှု။ ခုလို အေးအေးဆေးဆေးလေး အနားယူအပန်းဖြေကြတုန်း”

နေစိုးသော်ပြောလိုက်သည့်အတွက် နောက်တစ်ယောက်က လည်း ...

“မှသိုးပါလာမှာကို ဆရာတော် ကြုံသိနေတယ်ပျု။ ဒီနောက် ဆုမ္ပါနီးတို့သက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလေး ပြောပြုပါလား။ တစ်ခုနှင့်တို့သို့ ဘယ်လိုပို့သက်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းလေးလေး ပြောပြုပါလား။”

ဂျို့နှစ်မြို့ရောက် ဖုန်းတော်ယောက် * ၁၁၁

သူ့အပြောကြောင့် သူ့မျက်နှာကို လှစ်းကြည့်လိုက်တော့ ဆုမြို့နှင့်ရယ်သာ့။ နာမည်က ပိဋက္ခမည်မျိုး ဖြစ်နေသည့်အတွက် အသေ အချာကြည့်လိုက်မိသည်။ ဂျို့ဗုံးတစ်ယောက်ပေပဲ့။ အလာလမ်းတွင် သူက ကားပါးပိုင်းတွင် မောင်းသူနှင့် ယဉ်ပိုင်နေသည့်အတွက် သတိမထား လိုက်မိ။ ယခုကြည့်လိုက်မိတော့မှ အခြားကြီးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက် သည်။ အပ်အမောင်းက နေစိုးသော်လောက်ပင်။ နေစိုးသော်၏လက်ခွဲ တော်ပင်။

“နေစင်းပါဌီး ... ညီမက ဘယ်လိုအကြောင်းတွေ သိချင် လိုလဲ”

“အိုဗျာ ... ကျွန်တော်က ယောကျားပါဗျာ။ နာမည်ကြားရုံး ပိဋက္ခလေးအောက်မေ့နေလိုလား”

“ဟုတ်လား ... သိပါဘူးကျွား။ အသက်ကြီးလာတော့ အဖြင့် အားကလည်း သိပ်မကောင်းလို့ ကျွားမှန်း မ, မှန်းတောင် ခွဲလိုပဲရ လောက်အောင်ပါပဲကွာ့။ မင်းနာမည်ကိုမှန်းပြီး ပိဋက္ခလေးအထင်နဲ့ ပြောလိုက်မိတာပါ။ ဓိတ်မဆုံးနဲ့နော်”

ကျွန်တော်အပြောကြောင့် သူတို့ စိုင်းဝန်းရယ်မောနစ်၍ မောင်ညိုမြို့မြို့းက ...

“ကျွန်တော်က ဂုဏ်ရာတွေရေးတော့ မှသိုးကြီး တော်ထောင်ထွေမှာတွေ့ရတဲ့ အကောင်တွေထဲက ဂုဏ်ရာသနတဲ့အကောင်မျိုး အကြောင်း ပြောပျော်ရှု”

“က ... က ... မှတ်ထားကြီး တော်ထဲတောင်ထဲမှာ ဂုဏ်ရာသနတဲ့အကောင်တွေအကြောင်းကို ပြောပြုယ်။ အဲဒီအကောင်တွေက

၁၂ * လျော်

ကော် စာမရှိ တို့နယား ငါးငါးနဲ့ ကတို့ဆိုတဲ့ အကောင်တွေပဲက
မှတ်ထား”

“ဟုတ်ကဲ ... တစ်ကောင်ချင်းအနေအထား ဘယ်လိုဆိုတာ
ရှင်းပြပါး”

“ကော်ဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက ခြေသံတွေလိုပဲ ခွန်အားအင်
မတန်ကြီးပြီး ခြေလေးခြောင်းနဲ့ အကောင်မျိုးက”

စာမရှိဆိုတဲ့ အကောင်မျိုးက ငါးငါးလိုအကောင်မျိုးပဲ့၊
အမောက်နဲ့ သူကိုယ်နေဟန်ထားက အလွန်လှပတင့်တယ်တယ်လေး
တို့နယားဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက ဘယ်လိုခေါ်မလဲ။ အင်း ... မင်းတို့
သဘောပေါက်နားလည်လွယ်အောင် ပြောပြရရင် ယခုခေတ် ဆိုင်းရိုင်း
ကြီးတွေမှာ တွေ့ဖြင့်ကြရတဲ့ အကောင်မျိုးကျား”

ငါးငါးဆိုတဲ့အကောင်မျိုးက ခြေတစ်ခြောင်းတည်းသာရှိတဲ့
သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ လူသေးသေးကလေးတွေ။ ကတို့ဆိုတဲ့အကောင်
မျိုးက သူရှိနေရရင် ဝန်းကျင်တစ်ခွင့်လုံး ဖွေးကြုံနေတဲ့ အကောင်မျိုး
ပဲကျား။ အဒီအကောင်ဝါးမျိုးစလုံး ဂါးရှိရဆန်တဲ့ အကောင်တွေချည်းပဲ
လေကျား။ မှတ်ထားကြနော်”

ကျွန်ုတ်စကားဆုံးတော့ ဖင်တကြေကြော်နှင့် အလွန်စိတ်ဝင်
စားနေသည့် ဆရာမောင်ညီမိုင်း (သန်လျှင်)က ...

“ဟာ ... မှဆိုးကြုံပြောပြတာ အုံစရာပဲနော်။ ဒီလို အတွေ့
အကြေတွေ ပျားလွန်းလိုလည်း နာမည်ကြီးတာကိုဗျား။ တစ်ကောင်ချင်းနဲ့
တွေ့ကြော်ဆိုင် ကြော်တွေ့ရုံကလေးတွေကို စိတ်ဝင်စားလွန်းလို့ ပြော
ပြပေးပါလားဟင် ဆရာကြီးရယ်နော်”

ဂျိုက်စွန်းကြောက် မှဆိုးတ်ယောက် * ၁၃

“သိဘူးလေကျား။ မင်းတို့က ဂါးရဆန်တဲ့အကောင်တွေ ပြော
ပြပါဆိုလို ငါဖတ်ဖူးမှတ်ဖူးတဲ့ အကောင်တွေကိုပြောတာပဲ။ ဘယ်လို့
အကောင်မျိုးဆိုတာတော့ ဘယ်သိပိုမလဲကဲ့”

“ဟိုကို ... သေဟဲ့နှိုးယှုံး၊ သေလိုက်စမ်း အဟုတ်မှတ်လို့
နားထောင်နေတာ”

သူတို့အားလုံး ရိုင်းဝန်းရယ်မောလိုက်သံများက ကျောင်း
ပရဂုဏ်အတွင်း အူည်သွားပေတော့သည်က အမှန်။

“ဒီလိုပါ မှဆိုးကြီးရယ်။ တောလည်တွေက်ရင် ဒီကျိုက်စွန်းပါ
ကို ရောက်တဲ့အခါန် ထူးထူးခြားမြား ဖြစ်စဉ်ကလေးမျိုးများရှိရင် ပြော
ပြပေးပါလားများ”

စိတ်ကျားသစ်စာပေတိုက်ရိုင်ရင် ဦးတင်ထွန်း(နတ်လူဦး)နှင့်
နေစိုးသော်တို့အပြင် အားလုံးကလည်း သိရှိလိုသဖြင့် ရိုင်းဝန်းရေးမြန်း
လိုက်သည်အတွက် ကျွန်ုတ်ကြော်ပြောလိုက်မိသည်က ...

“အေးများ ... ပြောပြပါမယ်။ ကျွန်ုတ်က မှဆိုးတ်ယောက်
ဆိုတော့ ဒီအဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရင် ယုံချင်မှလည်း ယုံကြုံမယ်။
မယုံချင်လည်း ပုံပြင်မှတ်ကြေပြောပျော်။ သည်နယ်မြေဝန်းကျင် ကျွန်ုတ်ကြော်
အမဲလည်းခဲ့စဉ်က စောစောကပြောပြခဲ့တဲ့ ဂါးရဆန်တဲ့ အကောင် (၅)
မျိုးထဲက လူနဲ့တူတဲ့ ‘ငါးငါး’ ဆိုတဲ့အကောင်ကလေးတွေရဲ့အကြောင်း
တဲ့”

* * *

ပဲခူး (ကမ္မာ့သောဒီ) ကိုကျော် ‘ဘုရားကြီးမှတ်ဆင့်’ အောင်း
ဘုရာအားလုပ်စဉ် တော့နက်ကြီးရွာ၊ သံစိုပင်ရွာ၊ ဆီတိတောင်ရွာ၊
ဘုတောင်ရွာ၊ မီတော့ရွာတို့ဆိုသို့ ရောက်သည်။

ထိုရွာတို့ကို ဖြတ်ကျော်ပြီးပါမှ ရွာင်ယံးရွာက ဖို့ခန်းလောက်
ဆင့် (တရိဂုံပုံစံ)ရွာသိမ်ရွာင်ယံးရွာ ရှိနေသည်။ ထိုရွာသုံးရွာအမည်
က ‘ကျွန်းပင်ရွာ’ ဆင်စွယ်ရွာနှင့် အပ်ဖိုရွာ’ သုံးရွာပင်ဖြစ်သည်။ ထို
ခွဲတို့တွင် ကျွန်းတော်တို့အဲ့ရောက်ရှိပိုတိုင်း အထိုင်ချု ပစ်ခတ်လေ့ရှိ
သည့်ရွာက ‘အပ်ဖိုရွာ’ပင်၊ ရွာခံမှုဆိုး ‘ကိုတင်အေး’ ရှိနေသည့်အတွက်
ကြောင့်ပင်။

နောက်တစ်နေရာက (ဘုရားလေး) ဘက် သွားသည့်လမ်းမှ
ဖြစ်သည်။ ထိုလမ်းသို့အဝင်တွင် ‘ပြန်လည်ထူထောင်ရေးတပ်၊ လျှော့
ဆုံးကြီးကျေးရွာ၊ ကုလားစာန်’၊ သစ်နိစာန်၊ ထိုတိုင်သစ်နိစာန်တွင်
အထိုင်ချာသည်က ကျွန်းတော်တို့၏ ရွာခံမှုဆိုး ကိုလှေအောင် (စိုက်ကြပ်)
ဆိုးဝါသနာရှင်နှင့် မှုဆိုးပို့နို့တို့တဲ့တွင် နားနေပစ်ခတ်ကြသည်။

ထိုလမ်းနှင့်တိုစာန်းနှင့်ခုတွင် မည်သည့်နေရာဆိုတွင် အထိုင်
ချုပစ်ခတ်စေကာမူ ကျွန်းတော်တို့ လိုက်လဲပစ်ခတ်ကြသည့်နေရာက ယခု
ကျွန်းတော်တို့ရောက်ရှိနေကြသည် ဘုရားစေတီ၊ သာသနိကအဆောက်
အအုံများ တည်ဆောက်ထားသည် ‘ကျိုက်စွန်ပါဘုရား’ ဖြစ်နေသည်
သားကောင်ပေါ်သော တော့နက်ကြီးအဝန်းအထိုင်းတွင်သာပင်။

တစ်နှစ် ...

တစ်နှစ်ဆို့သော်လည်း နှစ်အပိုင်းအမြားနှင့်ပြောရလျှင် လွန်
ခဲ့သည် (၅၉)နှစ်လောက်အတွင်းဆိုက ပဲခူးမှုးမနှင့် ဆက်စပ်နေသော
အလယ်ရှိုးမနှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်သည့်နှင့် တော့က နက်ရှိုင်းသလို

အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ဟိုတစ်ချိန်က ခုလို ကျွန်းတော်တို့
အဖွဲ့ ရောက်ရှိနေကြသည် ကျိုက်စွန်ပါလိုနေရာမျိုးသည် တော့ကလည်း
နက်သလို သားကောင်တို့ကလည်း မျိုးစုံရှိနေသည့်နေရာ ဖြစ်သည်
အတွက် သားကောင်တွေကို ရှာဖွေပစ်ခတ်နေသည့် ကျွန်းတော်တို့မှုဆိုး
နှင့် အစိမ်းသက်သက်ချည်းတော့ဖြစ်းမဟုတ်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးသား
တော့မျိုး။

တော့က နက်ရှိုင်းလွန်းလှသလို သာသနာရွှေ့လင်းရာ နယ်
ပြော ‘ဒေါ်စွန်ပါဘုရား’ နှင့်လည်း ထိစပ်နေသည့် နောက်ကျောတော့
ကြီးသည် သားရဲပေါ်သည် ထိတော့ကြီး (သမင်၊ ကြွာ၊ ဥဇော်ပါးလှုံး
မျောက်ပံ့ပို့မရှိ) အတွင်းဆိုသို့ ကျွန်းတော် သွားရောက်ခဲ့သောလမ်းတို့
က ...

သားကောင်တိုကလည်း ပေါများလွန်းသည့် တိုနေရာဆီသို့ ကျွန်တော် တိုအဖွဲ့ ရောက်ခဲ့ကြပြီး ပြောင်အုပ်နောက်ဆီသို့ လိုက်ခဲ့ကြပေသည်

ဆောင်းအကုန် ဒွေအကူးသို့ပေမဲ့ မြှုန်င်းတိုက ဝေါဝေါတဲ့တဲ့နေဆဲ။ သစ်ပင်မြင့်ကြီးတို့ထက် ချက်ဖားဝေဝေတို့ကြောင့် မြစ်များကဗ္ဗလာကြီးကို လွှမ်းခြေထားသည့်နောက်။

တော်ကြီးတစ်ခွင့်တစ်ပြင်လုံး ရင်ခွင့်တွင် လျှို့ မြောင်၊ တော်ကုန်း၊ တော်တန်းတော်သွေ့သို့အပြင် စိမ့်စိမ့်များတိုန်းအတိမ့် တော်ရိပ်တိုက အေးမြှုလှပြီး မြှုန်င်းတို့က သစ်ပင်ကြီးတို့ထက် ဝေါဝေါပျုံလွင့်နေသလို ချုံကျိုယ်ပိုတ်ပေါင်းတို့အတွင်းတွင်လည်း လေဖြေသိနှင့်အတူ လူးထွန်လျက်ရှိနေကြပေသည်။

အိပ်တန်းထ ကျေးငှက်သံတစာစာတိုန်းမို့ ကြည့်နဲ့စာကောင်းသည်ဟု ထင်ရသောလည်း ကျွန်တော်အဖို့မှာ ယခုအချင့်သည် နောက်ကြောင်းကို ပြန်လည်ရအောင်ကလည်း ဘယ်လမ်းကပြီးခဲ့ရင် သည်နေရာဆီသို့ ရောက်နေမှုန်းလည်းမသိ။

ယခုရောက်ရှိနေသည် နေရာကလည်း ဘယ်နေရာဆီတို့ ရောက်ရှိနေသည်ကိုလည်းမသိ။ ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ စခန်းချုပ်နားကြ သည် သစ်နှစ်ခန်းကို အရှေ့လား၊ အနောက်လား၊ တောင်မြာာက်မှုန်းကိုလည်းမသိ။

အဖွဲ့သားတွေ့နဲ့လည်း ကွဲ့ လူအုရှာသံ၊ သေနတ်ပစ်ဖောက် သံတို့ကိုလည်း မကြား၊ ဘယ်ကိုဆက်လက်လျှောက်လှုပ်းပြီး ဘာလုံးရမည်ကိုလည်း မသိတော့ပြီ့မို့ စိတ်ဓာတ်တို့က အလွန်အမင်းကျေသင် နေဖို့သည်က အမှန်ပင်ဖြစ်နေဖို့သည်။

ခက်နေသည်က ယခုကဲ့သို့ စိတ်ဓာတ်ကျေကာ နေရာတွင် ထို့ စောင့်နေလို့ကလည်း မရ။ တော်ကိုကြီးအတွင်းကလည်း ဖြစ်ပြန်

သူကို အန္တရာယ်ပေးတတ်သည့် သားကောင်ကြီးတို့နှင့်လည်း အချိုင်းဆွဲပေါ်းခိုင်သည်နေရာမျိုးမျိုး အလွန်အပင်း စိုးခိုင်နေဖို့သည်က အမှန်။

နောက်တစ်ခုကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် သေနတ်ကလည်း အရေးကြားက ဘယ်လိုမှုအားလုံးလို့မရသော ‘တူမီးသေနတ်’မျိုး။ ဖြစ်တိုကို ပြန်တွေ့ကြည့်လိုက်တော့ ဘယ်သူမပြု ပိမိအမှုရည်သာပင်။

ဖြစ်တိုကိုလည်း ကြည့်ပြီး၊ ပြောင်အုပ်နောက် ခြေရာကောက်ထားကြပြီးမျို့ ယနေ့မနကရောစောထ ခြေရာလိုက်ကြရန်အတွက် နံနက်ပိုင်း အဆာပြေ မိုက်ဖြည့်လိုက်ကြပြီး ထမင်းထုပ်တို့ကို ကျော်းအိတ်အတွင်းထည့်ကာ တွေ့ကြရန်လာခဲ့ကြရင်းမှ ရွာခံမှုဆီးပိုင် ကိုင်ဆောင်ထားသော တူမီးသေနတ်ကို ပစ်အတ်ကြည့်လိုသည့်အတွက် ခွဲယူကိုင်ဆောင်ပြီးကာမှ ယခုလိုဖြစ်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ ပြောင်ခြေရာ ကောက်လိုက်ကြရင်း လျှောက်လှုမ်းလာခဲ့ကြရာ ခင်တန်းအလွန် ဝါးရုတော်ကြီးတို့ကို ဟိုမှာဘက် အင်တိုင်းတော်အစသို့အဝင် လတ်ဆတ်သည့် ပြောင်ခြေရာတို့အပြင် အငွေ့တွေ့ကေသာ ချေးပုံများကို တွေ့လိုက်ကြသည့်အတွက် ကြည့်လိုက်ကြရာ၊ ပြောင်အုပ်ကြခြေရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တစ်ကောင်တည်း လျှောက်ပြီးသွားထားသည် ခြေရာပုံစံမျိုးပင်။

ဝောက်တွင် ထိုးထိုးကြီးပေါက်နေသည် ‘ဘန်ပွေးပင်’ ကြီးအထက် ဝါးပေခန်းအမြှင့်လောက်ဆီတွင်ရှိ ပင်စည်လုံးအခေါက်များမှာ ပြီးချို့သွေးလျက် တွေ့ခတ်သွားသည့်အတွက် အခေါက်တို့ ဖွာလံကျေကာပွဲတွေ့ကေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြခြင်းအားဖြင့် သားကောင်ကြီးမှာ ရန်လိုနေသည် ပုံစံမျိုးကို တွေ့ကေဆလိုက်ပိုကြသည်။

ကျွန်တော်တို့ အနဲ့အသက်ကို ရာဘူးရှုံးလား၊ သို့မဟုတ် သားကောင်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် ထိုးထိုးကြီးတို့ရှုံးပဲလားတော့ဖြင့် မသိ။ ရန်

လိုနေသည့်အသွင်မျိုးဟု ခန့်မှန်းလိုက်ပါကြသည်။ သို့အတွက် အဘ ကောင်းက ...

“တိတိအနဲ့အသက်နဲ့ လူပ်ရှားမှုကြောင့်တော့ မဟုတ်နိုင်ဘူး ကွာ။ သူ့ကို ရန်ပြုခဲ့အကောင်နဲ့ တိုးပံ့ရတယ်။ သတိထားကြနော်။ တစ် ကောင်ချင်း ထိပ်တိုက်တိုးနိုင်သလို နှစ်ကောင်ကြားလည်း ည်နိုင် တယ်။ မျက်စီလျင် နားပါးကြနော်”

သူပြောလိုက်မှ ကျွန်တော် သတိပြုလိုက်ပါသည်။ တော့ကြောင့် မှာ ပြိုင်သက်နေပြီး ငုက်ငယ်လေးတို့ တစာစာအော်မြည်သံမှာပ ပြိုင် နေသည်က အမှန်။ ဘာသံကိုမှာ မကြားရှာ ဝါးရုံတော့ကြိုးအတွင်း ခပ် လျမ်းလှမ်းဆီမှ တော့ခွေးအုပ်၏ ‘တအိန္ဒအိန္ဒ’ နှင့်အော်မြည်သံကို သဲ့ သဲ့ကြားလိုက်ရသဖြင့် ပြောင်ကြုံးမှာ တော့ခွေးအုပ်တို့ စိုင်းကိုက်ခြင်း ကို ခံရသဖြင့် ရှောင်ပြေးရင်း ဒေါပကာ ဦးချီသွေးသည့်ပုံစံမျိုး။ ထို့ အချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့က သူတို့အကြား ရောက်ရှိလာကြသည် ကို ရည်ရွယ်လျက် အဘကောင်းပြောလိုက်သည့်အသွင်။

ကျွန်တော်တို့ မှုဆိုးများအဖွဲ့ကလည်း ယခုလိုအချိန်မျိုးတွင် ဘာသံကိုမျှ မကြားရာတဲ့ တိတ်ဆိတ်ပြိုင်သက်လေ ဂိုဏ်ကြောက်လေပင်။ သို့မှသာ သားကောင်ကြုံး၏ လူပ်ရှားမှုကို ကြားသံမြေပြင်တွေ့နိုင်မည် မဟုတ်ပါလား။

လူဖြန့်ကာ ခြေကို ဖွံ့ဖြိုးလျက် လျော်လျမ်းနေလိုက် စိုး ...

“တော့ ... များ ... များ ...”

ဝါးရုံတော့ကြိုးများ၏ နောက်ကျောဘက်ဆီမှ အရှိန်အဟန် ပြင်းစွာနှင့် ပြေးလွှားသံကြုံးကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် လည်းကြည့်လိုက်

သဲ့ရတားသောင်းတွဲကြုံးတစ်စင်း အရှိန်ပြင်းစွာနှင့် ကျွန်တော်တို့ဆီ ပျော်ဝင်လာသည်ကို အနီးကော် တွေ့ဖြင့်လိုက်ကြရသဖြင့် သားကောင်ကြုံးကို ပစ်ခတ်လိုက်ချိန်ပင် မရလိုက်ကြ။ မြေပြင်ထက်ဆီသို့ လိမ့်ပြန် အူးသံတိုင်းလိုက်ကြရပေတွေ့သည်။ ထိုစဉ် ၀...

“ခိုင်း ...”

လျှပ်တစ်ပြော ပြေးဝင်တိုက်နိုက်လာသည် ပြောင်ကြုံးအား ကန်းထိုးပစ်ခတ်လိုက်သည့်မို့ ပိုင်နိုင်မှုမရှိ။ ထိုရောက်မှုကလည်း မရှိ သဖြင့် အာပစ်ခံလိုက်ရသော သားကောင်ကြုံးမှာ ကိုယ်ရှိန်ကိုသပ်၊ နောက် ကြောင်းပြန်လွှာည့်လိုက်ရင်း ခုတိယအကြိုင် ပြောင်တိုက်နိုက်လာပြန် သည့်မို့ မျက်နှာချင်းခံစိုင် ပြေးဝင်လာသော ပြောင်ကြုံးအား ပစ်ခတ် လိုက်သော်လည်း စိတ်လှပ်ရှားသည့်ဒဏ်ကြောင့် လွှဲချော်သွားသည်။ အတွက် လွှတ်ရာဆီသို့ ပြေးလွှားရှောင်တိုင်းရင်း ပြေးထွက်ခဲ့ပေသည်။

ကံဆိုး၍လားတော့ဖြင့် မသိ။ သည်းသည်းမည်းမည်းဖြင့် သား ကောင်ကြုံးက စွတ်လိုက်နေသည်အတွက် အသက်ကိုလှုကာ လွှတ်ရာ ဆီသို့ သေပြေးရှင်ပြေးနှင့် ပြေးထွက်ခဲ့ရသည့်အဖြစ်မျိုး။

ဂိုင်ဆောင်ထားမီသည် တူးမီးသေနတ်မျိုးဆီသည်ကလည်း ယခုကဲ့သို့ လူကို ပြေားလည်ရန်မှတတ်ကြသည် သားကောင်မျိုးနှင့် ယခု လို ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်တိုးကြလျှင် အလွန်အန္တရာယ်ရှိသည်ကို မှုလ ကတည်းက သိရှိထားပေမဲ့ လူအုပ်စုနှင့်မို့ ဖြေစိန်ပါဘူးရယ်အထင် နှင့် စမ်းသပ်ပစ်ခတ်ကြည့်ချင်သဖြင့် သေနတ်ချင်းလဲယူလိုက်ကြပြီးမှ ယခုလိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ထို့လိုက်ရခြင်းပင်။

တော်နေသေးသည်က ကျွန်တော်နောက်ကို အသက်လိုက် လဲလာခဲ့ပြီး အသက်ကိုလှုကာ ခြေားတည်ရာ စွမ်ပြေးခဲ့ရင်း မျက်ခြေ

ပြတ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည့်အတွက် ကံတရားက ဂိုယ့်ဘက်ကသာနေသော
သည်ဟု တွေးလိုက်ရင်း စိတ်ကို ဖြေသိစိတိက်သော်လည်း ကျွန်ုတ္ထဲ
သည့် အဖွဲ့ဝင်များ၏ အခြေအနေကား မည်သိရှိသော်ကို မှန်းဆုံး
ပရသော။

ပစ်ခတ်ပြီးသား တူမီးသေနတ်ကို ထိနေရာဆီတွင် ယမ်းမှုံး
ထည့်ပြီး ထောင်းတံနှင့်ထောင်း၊ အုံဆံဖတ်၊ ခဲလုံးထည့်ပြီး ထောင်း
ကာ ယမ်းမကြိုးဘက်ဆီသို့ ပေါက်မီးကျော်ရန် အကုပ်ရုံကလေးအတွင်း
ယမ်းထည့်ကာ့ ‘ထူးဆုံး’ဟုခေါ်သည့် ဓာတ်ခဲထိပ်မှ ကြေးဝါပုံသဏ္ဌာန်
ခွက်ကလေးအတွင်းသို့ ပေါက်ယမ်းထည့်ကာ့ ဓာတ်ကလေးကို ဖုံးအုံ
လိုက်ပြီး ထိုင်တိုင်နှင့် နှစ်လက်မဆန့်အကွားတွင် စက်ပရိန်ဖြင့် ချိတ်
ဆွဲထားလိုက်သည်။ နောက်တစ်ခုက် ထပ်မပစ်ခတ်ရန်အတွက် အသင့်
အနေအထားမျိုး။

ချုံတော့များကို ဖြတ်လျက် အသက်လှုကာ တော့တိုးပြုခဲ့
ရခြင်းကြောင့် ထိနိုက်ရှုနာထားသည့် ဒက်ရာတို့ကို ဂရမထားနိုင်အား
မောဟိုက်ခြင်းများ အတန်ထွက်ပြောက်သွားသည့်မို့ လတ်တဇေား
ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည့် အန္တရာယ်အတွက် စိတ်ချိန်လောက်သည့် လျှို့
စောင်းတွင် ခပ်စောင်းစောင်းပေါက်နေသည့် ထိန်ပင်ကြီး၏ ခွဲဆုံးကိုင်း
သို့ တက်ရောက်နေရာယူလိုက်ပြီး အမောဖြေကာ အဖွဲ့သားတို့၏ လွှှား
ရှားမှုကို ငံလင့်စောင်စားနေလိုက်ပေါသည်။

အတန်ကြောကြာ စောင့်စားနေလိုက်စဉ်အတွင်း ...

“ဝါ ... ဧော ... ဖြောင်း”

ကြီးမားတုတ်ခိုင်သနစွမ်းကား အမည်းရောင်သမ်းနေသော
ပြောင်ကြီးသည် သွေးအလုံးလုံးဖြင့် ကျွန်ုတ္ထဲတော်အန္တာကို ရရှိသွားရှုလှု

တော့ဖြင့်မသိ။ တော့ချုံပင်တို့အကြားမှ သူ၏ဦးချို့ကြီးဖြင့် ရွှေ့ယမ်း
ဆုံးထွက်လာကာ သစ်ပင်ထက်ရှိ ကျွန်ုတ္ထဲတော်အား မေ့ကြည့် ‘တာမူးမူး
ဘာဖြောင်းဖြောင်း’ နှာမူတ်ခွာခုတ်ရင်း ဒေါသဖြင့် ဘယ်လိုလက်စား
ပြန်ချေရန် စဉ်းစားနေပုံရသည်။

ကိုင်ထားသော တူမီးသေနတ်ကို ပြောင်းတန်းချိန်ချွဲယ်ထား
လိုက်ပြီး ကိုက် (၂၀)အတွင်း သစ်ပင်အောက်မျက်နှာချိုးဆိုင် အနေ
အထားနှင့် မေ့ကြည့်နေသော ပြောင်ကြီး၏ ဦးခေါင်းဆီသို့ ပစ်မှတ်
ထားကာ မောင်းကို ဆွဲဖြောင်းလိုက်ပေတော့သည်။

“ပေါက်ကွဲသံကြီးနှင့်အတူ ဝန်းကျင်တွင် အမောင်ဖုံးသွားခဲ့
သည်။ အရာအားလုံး သံသကွဲကွဲ မဖြင့်ရသောအချိန်ကျကာမှ ...

“ဒုံး ... ဒုံး ...”

တက်ရောက်နေသည့် သစ်ပင်ကြီးအား အမျှန်အဟန်ပြင်းစွာ
ပြေးဆောင်ခြင်းခံလိုက်ရသည့်မို့ သစ်ပင်ကြီးတုန်းမီးနှင့်အတူ ခြေလွှာတ်
လက်လွှာတ် လျှို့ကြီးအောက်သို့ ပစ်ကျသွားပေတော့သည်။ နားထဲတွင်
လည်း ...

“ညီလေး ... သတိထား၊ သတိထား”

ဘယ်နေရာက လုမ်းအောင်လိုက်မှန်းမသိသည့် အစ်ကိုကြီး
ဦးသိန်းလွှှားလိုက်ခဲ့ နားနှင့်ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ပြီး ...

“ဘုန်း”

နောက်ဆုံး မြေပြင်နှင့် အဆောင့်ခံလိုက်ရသည့်အသံကို ကြား
ကာ မျက်ဝန်းအိမ်တွင် ကြယ်အာမျိုးမျိုးကို မြင်လိုက်ပြီး အသိတရား
တို့ လွင့်ပြုသွားပေတော့သည်။

* * *

ကျိုကွန်ပါရောက် ဖုန်းတစ်ယောက် * ၁၃၅

လောကားထိပ်တွင် တံခါးမရှိ၊ ဟင်းလင်းပြင်၊ တိုင်များက
ရှုစ်ပတ်လည် ကျွန်းတိုင်ကြီးထို့နှင့် တည်ဆောက်ထားသည်။

စေတီတော်၏မြောက်ဘက် အာရုံခံတန်ဆောင်း ဟိုမှာဘက်
သာသန်က အဆောက်အအုံတစ်ခု၏ မျက်နှာစာတည်တည်တွင် ပေ
တစ်ရာခန့်ကျယ်ဝန်းသည် ရေကန်ကြီးထဲတွင် ရေတိုက ကြည့်နေသလို
ကြောပန်းထို့ကလည်း ရောင်မျိုးစုံ ဖူးလိုပွင့်လိုက်နှင့်။

ထို့ရေကန်ကြီးသေး ‘မချုံသာက နတ်ပန်းပင်ကြီးတစ်ပင်-
အောက်တွင် ကျွန်းတော့ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေသည် အမျိုးသမီးတစ်ဦး
ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည်မှာ ပြည့်ပြည့်ဖြေးဖြေး မျက်နှာ
က ပိုင်းပိုင်းနှင့် ပါးကဖော်းဖော်း၊ ပန်းနှုရောင် ပိုးသားထဘီနှင့်
ဘအကျိုလက်ရည်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး အပတိပန်းနှုရောင်ကို လွှမ်းခြား
ထားလိုက်ပြန်သေးသည်။

အရပ်ကြောင်းမြင့်မြင့်၊ မျက်လုံးမျက်ဖန်လှလှ၊ နှာတံ့စင်းစင်း၊
အသားအရည်က ဝိဝင်းနှုံးလျှက် ကျွန်းကျွန်းလစ်လစ်ထုံးနောင်ထား
သော ဆံပင်သည် နက်မောင်ကျော်ရှင်းကာ သူမအသွင်က လှပလွန်း
နေသည်။

နတ်ပန်းပင်ကြီးသေးမှ ရပ်လျက် ကျွန်းတော့ကို စုံစိုက်ကြည့်
နေသော သူမကာ ကန်ဘောင်အတိုင်း လျှောက်လှမ်းလာပြီး အနီးသို့
ရောက်တော့ ကျွန်းတော့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ကာ ဘုရားဘက်ဆီသို့
လက်တွဲကာ လျှောက်လှမ်းခဲ့ကြသည်။ စကားလည်း တစ်ခုနှင့်ယူမပြော
ကြရဘဲ ဘယ်ဝိုဘုန်း ယဉ်တွဲလျှောက်လှမ်းနေပိုသည်တော့ဖြင့် မသိ။

ဘုရားမေတ္တာ ရင်ပြင်ထားဆီသို့ရောက်တော့ သူမ၏လက်

ကျွန်းတော်ရောက်ရှိသွားသည် နေရာကား စေတီတော်တစ်ခု
၏ ရင်ပြင်တော်ထားဆီသို့ ဘုရားဖူးရှင်းဖြစ်သည်။

စေတီတော်ကား ပလွှေ့အောက်ခြေး အောက်ပန်းအုံမှတ် ဖောင်
ရှစ်တော်အထိ ထုံးသက်နှုံးများနှင့်အတို့။ ဖောင်းရစ်အထက် ကြာလှန်
ကြောမှာက် ငါ်ပျော်ဖူးထိပ်မှ ငါ်မြတ်နားထိတိုင် ချွေရောင်တောင်းဝင်း
ထို့နှင့်။

စေတီတော်၏မြောင်း အရွှေ့ဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တန်
ဆောင်းပြသာဒ်တစ်ကျောင်း။ နားခို့သည် နေရာမျိုးပင်။ ထိုပြသာဒ်
ကျောင်းတော်ရွှေ့တွင် အုတ်လျောကား၊ ထိုလျောကားသေး တစ်ဖက်စီ
တွင် ပန်းတော့ပညာဖြင့် ပန်းနှုယ်ပန်းထိပ် အကွက်ဖော်လှိုင်းတွင်
လက်ရပ်းသောင်တို့ဖြင့်။

အတွင်း ဘယ်ကဘယ်လို့ ရောက်ရှိလာမှန်းမသိသော သစ်ခွဲပန်းကို ကျွန်တော်အား တစ်ဝက်ခွဲပေးလိုက်သည့်မြို့ လှမ်းယဉ်ဆုံးကိုင်လိုက်ပြီး တုန်စိရိယ်ယူဉ်တွေကာ ဦးချကန်တော့နေလိုက်မိပေသည်။ ကြည်နဲ့ မိမိအပြည့်နှင့် စေတိတော်အားဖူးမြှုပ်ကာ ပန်းကို ကပ်လှုပါဖော်နေ သည့်မြို့ အိုက်အတန် ကြာညာ၏သွားသည်ကို သူမက စောင့်ဆင့် နေသည်။

အတန်ကြာတော့ သူမကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပန်းကို လှမ်းပေးလာသဖြင့် နှစ်ဦးသား ပန်းကိုစုပေါင်းကာ ဘုရားသော်ရေအိုး တွင် ထိစိန်ကာပ်လှ။ ပူဖော်လိုက်သည်။ အပြီးဂိုယ်စိန္တိနှင့်ကြောသော ကျွန်တော်တိနှစ်ဦးသား ယခုချိန်ထိတိုင် စကားမဆိုဖြစ်ကြသေား။ ကျွန်တော်လက်ကိုတွေ့လျက် သူမအော်ဆောင်ရာနောက်သို့ လိုက်ခဲ့မြို့ပြန်သည်။ ဦးတည်ရာကား သိမ်မဝေးလှုသော တော့အပ်ဆီသို့။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် သူမပုံးကိုဖက်လိုက်ရင်း တော့အုပ်ရှုရာ ဆီသို့ လျှောက်လှမ်းနေကြသော်လည်း တကယ်တမ်း လျှောက်လှမ်းနေလိုက်ကြဖို့သည်က မိုးသားတိမ်တိုက်များအတွင်း ဖြစ်နေသည်ကို သတိပြုလိုက်သည်။ ကျွန်တော်တိနှစ်ဦးသား လျှောက်လှမ်းနေကြသည်ဟု ထင်လိုက်ရသော်လည်း တကယ်တမ်း အလိုလို မိုးကောင်းကင်ထက်ပုံသွားနေသည်အဖြစ်ကို သတိပြုလိုက်မိပေသည်။

အတန်ကြာတော့ ရွာကြီးတစ်ရွာဟုထင်ရသော နေရာဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည်။ မြင်တွေ့လိုက်ကြရသည့် ရွာသူဇ္ဈာသားများတို့က အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်သူတွေ့ချည်းပော်။ သူတို့အားလုံး ဝတ်ဆင်ထားကြမည့် အဝတ်အစားတို့ကို ကြည့်လိုက်တော့ အပိုင်းပိုင်းပြောရရွင် ပုံစံရေးရာတော်အတော်အစားပုံးမျိုး၊ ယောက်ရားနှင့်မာအားလုံး ငယ်ရွယ်သူချည်းပော်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထို ရွာတွင် အမျိုးသားတွေထက် အမျိုးသားတွေက ပိုများသည်ဟုလည်း စိတ်က သင်လိုက်မိသည်။

အေားချုပ်းပင်။

အထူးသဖြင့် အငရာင်အဆင်းတို့က အနီရောင်တောက် ဘာက်၊ အပိုင်းပိုင်းပြောရသည့် ပွဲလမ်းသာင် တွေကိုလည်း မြင်လိုက်ရသဖြင့် ပွဲကြည့်ရန် သွားလာလှပ်ရှားနေသည်။ ထင်လိုက်မိသည်။ အားလုံး မျှက်နှာတွေကလည်း ပျော်ခြင်းမှာတိုင်း။

သူတို့ဝတ်စားဆင်ယင်သည့် အဝတ်အစားတို့ကို ကြည့်လိုက်တော့ အနီးစပ်ဆုံးပြောရရွင် ပုံစံရေးရာတော်အဝတ်အစားပုံးမျိုး၊ ယောက်ရားနှင့်မာအားလုံး ငယ်ရွယ်သူချည်းပော်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထို ရွာတွင် အမျိုးသားတွေထက် အမျိုးသားတွေက ပိုများသည်ဟုလည်း စိတ်က သင်လိုက်မိသည်။

အတွင်းကိုရောက်၍ ကြည့်လိုက်တော့ အချို့ရှုတွေက ချွဲ လက်ဝတ်ရတနာတွေကိုပါ ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လှတွေကိုလည်း အေးလိုက်ရပြန်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုသူတို့က အနည်းစုရယ်သာ လော်။ ထူးချွာသည့်အချက်က သူတို့အားလုံးမျှက်နှာတို့က ပျော်ရွင်နေကြသည့်အခွင့်မျိုးပော်။

ကျွန်တော်က တအုံတွေနှင့် သူမပုံးကို ဖက်သိုင်းထားရင်း၊ မည်သည့်ရွှေဖြစ်သည်ကို သိလိုသောကြာ့နှင့် မေးလိုက်သော်လည်း အသံကမတ္တာ။ ဆွဲအနေသည်အသွင်မျိုး ပြစ်နေသည့်မြို့ စိတ်ထက်အုံတွေပြုစေစဉ် ကြားလိုက်ရသည့်စကားသံက ...

“အဒေါ နတ်ပြည့်ပဲ”

ဂိန်းကလေးတစ်ယောက်အသံမျိုးနှင့် နားအနီးကပ် ပြောလိုက်

၁၃၅ * လေမျက်

သည့်အသကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် သူမပြောလိုက်သည်အထင်နှင့် အဲလိုက်တော့ နိုင်သည်အတိုင်း ကျွန်တော့ကိုမကြည့်။ သူမကြည့်နေသည့်က ပျော်ခြင်ကြည့်နှုံး လန်းသန်းတက်ကြောင်းနေသည် လူအုပ်စုဆိုသို့။

ထိုနေရာဆိုမှ ဖွဲ့စွာလျက် ကျွန်တော့လေက်ကိုခွဲကာ တော်များ
ဆိုသို့ ခေါ်သွားပြန်သည်။ အဆောက်အအံးတစ်ခုဆိုရောက်တော့ ထူး
ဆန်းဆန်းမို့ လုမ်းကြည့်လိုက်စဉ် နားစည်အတွင်း အသတိကြောင်း
ခဲ့ပြန်သည်။

“အဲဒောက ဘုရားရှင် အဘိဓမ္မာဟောကြားခဲ့တဲ့ ထူး
ကုဋ္ဌလာကျောက်ဖူး”

ပြောလိုက်သည့်စကားသံက စောစောကလို မိန်းကလေးအား
မဟုတ်။ အသံပြောကောင်းသည့် အမျိုးသွားတစ်ဦးအသံမို့ အနီး
သူမကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မတုံ့မလွှဲပဲ ကျောက်ရပ်ပမာရပ်လွှဲ
မတ်တတ်အနေအထား။ လက်ဆယ်ဖြာကို နှမူးကပ်ရှိခိုးနေသည့်အနှင့်
မို့ ကျွန်တော်လည်း ဦးချက်နေတော့လိုက်ပါပောသည်။

နောက်တစ်နောရာဆိုကို ခေါ်သွားသည့်မို့ လိုက်ပါသွားမြှင့်
သည်။ ထိုနေရာက ကြီးမားကျော်ပြန်သည် ရေပို့အသွင်မျိုး။ ထူး
တည်ကြည့်နေလိုက်စဉ် နားထံဝင်လာသည့်အသံက ...

“အဲဒောက်အအံးက သူဓမ္မာရပ်လို ခေါ်တယ် လူတော်ရဲ့”

ယောက်သွားအသံဆိုလော်သည်း စောစောက အသံမျိုးမဟုတ်
နာပျော်ဖွဲ့စွာအသံမျိုးနှင့်။ မည်သွား ပြောနေသည်ကို လိုက်စု
ကြည့်တော့လည်း ရှာမတွေ့။ သူမကို စောင်းမဲ့ကြည့်လိုက်တော့လည်း
သူနှင့်မပတ်သက်သည့်အသွင်။

ကျိုက်ခွင့်ပါရောက် ဖုန်းဘားယောက် * ၁၃၇

နောက်တစ်နောရာဆိုသို့ လက်ကိုခွဲကာ သူမခေါ်သွားပြန်သည်။
အမှန်တော့ ကျွန်တော့ကို ခေါ်သွားသည်ဆိုသည်ကလည်း လမ်းလျှောက်
နေကြခြင်းမျိုးလည်းမဟုတ်။ တိုင်တိုက်တွေအကြား ကျွန်တော့လက်ကို
တွေရင်း လွှဲမော်နေကြသည့်အသွင်။

ယခုံးတည်ရာက လှပစွာ ပန်းပေါင်းစုံဝေဆာနေသည် ကြီး
မားကျော်ပြန်သည် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးနှင့်ယဉ်လျက် တည်ရှိနေသည်
စေတိတော်တစ်ခု ကိုန်းဝိုင်ပယ်နေသည် နေရာဆိုသို့။ အန်းဆိုရောက်
တော့ နားထဲတွင် ကြားလာပြန်သည်က မိန်းကလေးအသံ ...

“အဲဒီပန်းမြိုက် နှစ်ဝါးပန်းမြိုလေး၊ ဟိုဘာက စေတိတော်
ကြီးက ရှုံးမထိစေတိတော်ကြီးပဲလေး၊ သွားဖူးမြော်လိုက်ကြရအောင်”

သူမပြောသည်အထင်နှင့် ကြည့်လိုက်တော့ မဟုတ်။ သူမ^၁
အသွင်က ကျွန်တော့လေက်ကိုခွဲလျက် ‘ရှုံးမထိစေတိတော်’ ဆိုသွား
ရန် လက်တွဲခေါ်နေသည် အသွင်မျိုး။ တော့တယ့်နှင့် ဝန်းကျင်ကို
လိုက်လဲကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော်တို့နှင့်ပို့ ရောက်ရှိနေသည်နေရာ
က ပန်းဇာုင်၊ ခရမ်းဇာုင်သမ်းနေသည် နေရာမျိုး။ အောက်ဘက်
ကို ငဲ့ကြည့်လိုက်တော့ တော်မိုးပြီး ကတို့ပါက်ဇော်ကြီး ခင်းထား
သည့်နှစ် တဗျာတပြော။

ကျွန်တော်တို့နှင့်ပို့သား ‘ရှုံးမထိစေတိ’ တော်ကြီး ဦးခိုက်
မှုဖော်ပါ နှစ်ဝါးဥယျာဉ်အတွင်း စောစောက တွေ့မြင်ခဲ့ရသည် လှပ
စွားကြိုင်လွန်းသော ပန်းတို့က ယဉ်တွဲလာသူ မိန်းကလေးလက်ထဲကို
ဘယ်လိုရောက်လာကြပြန်သည်မော်။

ဘုရားရှင်အား ပန်းမှုးက်လှို့ ဂုဏ်လိုက်ရင်း သင်းပျော်
မွေးကြိုင်လွန်းလှသော ထိုပန်းရန်းကလေးတို့၏ ရန်းကိုရှုံးကိုရင်း

ကြည်နှစ်တိအပြည့်နင့် ထိခိုင်းဝါးဖြာနှင့် ဦးခိုက်ပူဇော်နေလိုက်မိုင်သည်။

ထိအချိန်တွင် ၀။။

အလွန်ဖွှေကြိုင်သော ရန်တို့ကို ရှာ့ရှိက်လိုက်မိသော်လည်း
မျက်လုံးတို့က ဖွင့်လိုပဲရ။ သည်ပန်းရန်တို့ကာပဲ ကျွန်တော့ကို သတ်ပြု
ရစေမည်ပဲ ဖြစ်ဟန်တုံ့သည်။ ပန်းရန်များက ကြိုင်လိုင်နေသလို ရင်ကို
လည်း အေးပြေသွားသည်မို့ ဝေးဝေးကလာသည် ရန်မျိုးမဟုတ်။ အနီး
အနားဆီမပင် ဖြစ်ဟန်တုံ့သည်။

သစ်ပင်ပြီးဆွဲကြားထက်မှ အနောက်ဘက် ချောက်ကမ်းပါး
လျှို့ကြီးအတွင်းဆီသို့ ခြေားထွေတိလက်လွှတ် ပြုတိကျခဲ့ပြီး ကျောက်သား
ဆန်သောကြမ်းခင်းနှင့် ပြင်းထန်စွာ အဆောင်ခံလိုက်ရသည့်အတွက်
အသက်ထွက်သွားစွာကောင်းပါလျက် ယခုအား ပြင်းပြင်းထန်ထန်ဝေးနှုံး
ကို မခံစားရသည့်အပြင် ကျွန်တော့လို မှုဆိုးတစ်ယောက်အနေနှင့်
စိတ်အစဉ် လွှဲပွဲမျော်နေလိုအတွက်း နတ်ပြည်ဆိုသည်ကိုလည်း ပိန်းများ
တစ်ဦးနှင့်လက်တွေကာ ရောက်ရှိသွားရင်းက ‘ပဏ္ဍာက္ခာလာကျောက်ဖား
သုတမ္မာရပ်၊ နန္ဒဝင်ဥယျာဉ်နှင့် ရှိုးမာတိစေတိတော်တို့အား ဖူးဖြူး
လိုက်ရသည့်အပြင် ဖွေးကြိုင်လှသော ပန်းရန်တို့ကို ရှာ့ရှိက်လိုက်ရသည့်
အသိကြောင့် မျက်လုံးကိုဖွင့်မရသေးသော်လည်း နောက်ကြောင့်းဖြည့်စွဲး
ကို ပြန်လည်စဉ်းစားလိုပဲရသည်။

ယခု ကျွန်တော့အတွက် ထူးခြားသော ပန်းရန်ကို ရှာ့ရှိ
နေလိုက်ခြင်းပင် သည်ပန်းရန်ကြောင့်ပင် သေ့စွာကောင်းပါလျက် စိတ်
များ ကြည်လင်လန်းဆန်းလာခဲ့ရသည်ဟုလည်း ခံစားလိုက်မိပေသည်။
ပန်းရန်ထဲတွင် လူကို အင်အားပြည့်စေသည် ဘယ်လိုအရာများ ဖို့

ကျိုက်စွန်ပါရောက် မသိဘာတော့ အမှန်ပင်။

“ဖြောက် ၀။။ ဖြောက် ၀။။ ဖြောက် ၀။။”

ကျေးဇူးကော်မူး၏ အော်မြှုပ်ဟစ်ကြွေးသံတို့အကြားမှ
ခြွှေကျေားသော ချွှောက်ခြောက်တို့အပေါ် လျှောက်လွှမ်းလာသည့်အသံ
သုသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ စိတ်တွင်ကလည်း ယခုလိုနေရာမျိုးတွင်
အစာရှာဖွေကြသည့် င့်းဇူးကော်မူး အစာကောက်ရင်း နင်းသည်
အသံမျိုးဟု သိထားသည်။

အတွေ့အကြွေးအရကလည်း ဂုဏ်ငယ်ကလေးတို့ အစာရှာရင်း
က လျှောက်လွှမ်းသွားနေသည်အသံမျိုး။ ပက်လက်လံနေသည် အနေ
အထားမို့ နားစည်အနီးသို့ တိုးကပ်ရောက်ရှိလာသော်လည်း လူကို
အနှစ်ရာယ်ပေးနိုင်လောက်သည့် အသံမျိုးမဟုတ်မှန်းကို သိရှိနေသည့်
အတွက် မျက်လုံးကိုဖွင့်မကြည်။

ယခုအနေအထားသည် ကျွန်တော် မျက်လုံးကိုဖို့တို့ထားဖို့
သိသေးသည်ဆိုသည်ကို သိထားသည်။ ရှာ့ရှိက်နေရသည့် ပန်းရန်က
လည်း ကျွန်တော့အတွက် ကုန်ခမ်းသွားသည့်အားအင်တို့ကို ဖြည့်စွဲး
ပေးနေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင်။

“ဖြောက် ၀။။ ဖြောက် ၀။။ ဖြောက် ၀။။”

ဝန်းကျင်သည် ဆိုတိုင်းပေးနေသည်ဆိုသော်လည်း လေတိုးသံ
သစ်ရွှေက်တို့လှုပ်ခတ်သံ၊ ကျေးဇူးကော်တို့အော်မြှုပ်သံ၊ ပုဇွဲးရင်ကွဲတို့၏
စိုးစိုးစည်းစည်း အော်မြှုပ်ကြသည့် အသံတို့ကြားမှ ထိုလျောက်လွှမ်း
လာသံက နားအနီးဆီသို့ ရောက်လာတော့ ရပ်တန်းသွားသည်။

ထိုအချိန် ကျွန်တော့ပါးပြင်အား နှုန္ဓုံပျော်ပျောင်းသည် အရာ
တစ်ခုနှင့် ပုတ်တို့က်ထိတွေ့မှုကို ခံစားလိုက်ရသလို ပန်းရန်တို့ကလည်း

ကြောင်လျှင်လာသည့်နဲ့ မူးစင်းထားသော မျက်ခွံကိုဖွင့်ကာ အသေ
ကြားလိုက်ရာဆီကို စောင်းလဲကြည့်လိုက်တော့ တွေ့လိုက်ရသည့်ပြင်ကွင်
ကြောင့် ...

“ဟိုက် ... ဘုရား ကယ်တော်မူပါ”

တထိတ်တလန့် တအုံတဲ့ပင် ဖြစ်သွားလိုက်မိသည်က ကျွန်ု
တော်ရယ်သား၊ မြင်ကွင်းတွင် တွေ့မြင်လိုက်ရသူက အလွန်သေးငယ်
သည့် ပိဋ္ဌးမငယ်ကလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည့်အတွက်ကြောင့်ပင် ဖြစ်
ပေသည်။

သူ့ကို မြင်လိုက်ရသည့်အတွက် တထိတ်တလန့် တအုံတဲ့ပြု
အသွင်နှင့် နေရာမှတ်ထိုင်လိုက်ပြီး စူးစုံစိုက်စိုက် ကြည့်နေလိုက်မိပေ
သည်။ မြင်ကွင်းက မဝေဝါးပါ။ အနီးက်မို့လည်း ပြတ်သားထင်ရှား
လွန်းနေသည်။

ကိုယ့်ကိုယ့်ကိုလည်း အုံပြုနေလိုက်မိသည်က ကမ်းပါးခုတွင်
ခိုင်စောင်းစောင်းပေါက်နေသည့် ထိန်ပပ်ကြီး၏ ခွဲဆုံးကိုင်းထက်မှ ဝါး
နှစ်ရှုံးကိုခန့်ခွဲ၍ လျှော့အောက်ကျောက်သားဆန်သည့် ကြမ်းခင်းထက်ဆီသို့
ခြေလွှာတ်လက်လွှတ် မောက်ကြီးတစ်ကောင်ကို ပစ်ချေလိုက်သည့်အခါ
မြေပြင်ထက်ဆီသို့ ဖွဲ့စိတ်ကြီးကျေလာသည့် အသေးမျိုးကို ပြန်ကြားလိုက်
ပါလျက် အနည်းဆုံး အသက်မပောက်သည့်တိုင် ကျိုးကြသွားဖို့
ကောင်းပါလျက် ယခု ဘယ်လို့မှုမဖြစ်ဘဲ ထထိုင်လို့ရနေသည့်အဖြစ်
ကိုလည်း အုံပြုစရာ။

ကျွန်ုတော်တက်ရောက်နေသည့် ထိန်ပပ်ဆီသို့ အပင်မျိုး
က အများအားဖြင့် အစောင့်အရောက်တို့ ရှိကြသည်။ သို့အတွက်
ထိန်ပပ်စောင့်နှစ်ကများ ကျွန်ုတော်လို့ မှန်းတစ်ယောက်အသက်ကို

ပေါ်မလိုက်သဲ့ည်ရား၊ သို့မဟုတ် မမေများနေစဉ်အတွင်းတွေ့ခဲ့ရသည့်
ပိုးပရောလေး လိုက်လဲပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ဘယ်လိုမျှမျှော်လင့်မထား
သော နတ်မင်းတို့နှင့်အတူ ဖူးတွေ့ခဲ့ရသည့် စော်တော်တို့က ကယ်မ
လိုက်သည်လော့။

ယခုပြင်တွေ့နေရသည့် မိန်းမငယ်သေးသေးကလည်း ဘယ်
သေးအမျိုးအစားလဲ။ တဇ္ဈာဒေမြောက်ခံရတာလား။ မှင်စာအပတ်ခံရ
လေပြီးရယ်လားဟူ၍ အတွေးများ ဝင်လာသည်။ မြင်ကွင်း တကယ်
ခဲ့သော်။

အသောက်ရွှေ့ကို စုစွမ်းလိုက်လျှင် အကြမ်းအားဖြင့် တအုံ
အားကြည့်ရင်း စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်က ...

သတ္တဝါကို ခွဲခြမ်းလိုက်ဖြာတိုက်လျင် အကြမ်းအားဖြင့် (၄)
မျှေးတွေ့ရသည်။ ထို (၄)မျိုးကား ခြေထောက်ပါသော သတ္တဝါ၊ ခြေ
ထောက်မပါသော သတ္တဝါ၊ ခြေတစ်ချောင်းတည်းသာပါရှိသော သတ္တဝါ
နဲ့ ခြေထောက်အများအပြားပါသော သတ္တဝါတို့ဟူ၍ပင်။

ထို (၄)မျိုး (၄)စားတွင် ခြေတစ်ချောင်းတည်းသာပါသော
သတ္တဝါကို စာအုပ်စာပေများတွင်လည်းကောင်း၊ လူကြီးသုမတ္တာပြာ
ကေားအရလည်းကောင်း၊ မှန်းကြီးတို့ ပြာပြာချော်အရလည်းကောင်း
(ငါးငါး) ဆိုသည့်ငါးငါးမျိုးဟု မှတ်သားနားလည်ထားမိသည်။

အသောက်ကျွမ်းများတွင်လည်း ရှာဖွေလေ့လာမှတ်သားဖူး
ဆုံးက (ခြေတစ်ချောင်းနှင့်ကိုင်ကို ငါးငါးငါး)ဟု အသိက ခွဲနေသည်။
အု ကျွန်ုတော်မြင်တွေ့ရသည်က ထိုကဲ့သို့ ရှားရှားပါးပါး ငါးကိုတစ်
ကောင်မျိုးမဟုတ်ပါဘဲနှင့် ခြေတစ်ချောင်းတည်းသာပါရှိသော မိန်းမ
ယောက်လေးတစ်ဦးဖြစ်သည်က အလွန်ပင် ဆန်းပြားနေသည်။ ငါးငါးငါး

ဆိုသည်မှာ နှုတ်သီး၊ အမွေးအတောင်နှင့် ပျောန်းနိုင်သော ရှားပါးနှင့်
မျိုးဟု သိထားသလို ...

ခြေညီတစ်ချောင်း၊ ငါးငါးက ကျိုးကျည်
ဥဒေဝါးသည်မှ၊ ငါးငါးမည်၍ ငါးငါး

(တွေ့တလာလျှင် ချို့ရတုမှ စိန္တကျော်သူ့ဦးထဲက) ခြေထောက်
ချောင်းထဲရှိသော ငါးငါးနှုတ်သည် ‘ကျိုးကျိုးကျည်ကျော်’ ဆူဆူညွှန်
အော်ဟန်တတ်သည်၏ငါးဟု ဆိုတားပြန်သည်။ ဥဒေဝါးငါးနှုတ်များ
သို့ လူသူမနီးသည် တော်ကြီးမျက်မည်းထဲတွင် ကျက်စားသည်၏ငါး
ဟူလည်း ဆိုထားပြန်သည်။

မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားကလည်း ...

တိရှိနှင့်ဟူသမျှကား ...

ပါဒချို့တဲ့၊ ခြေမြဲအမှတ်

တိဂုံတိမျော်ဝါး၊ ဖြောနဝါးတည်း

မများခြေချောင်း၊ တစ်ခုငါးငါးနှင့်

စုပေါင်းရှိကာ မလှမ်းပါ၍ ...

ငါးငါးနှုတ်ဆိုသည်ကို စိန္တကျော်သူ ဦးထဲကလည်း တွေ့နေ
သည်။ မုံရွေးဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည်။ ရှုံး
ကုမ္ပဏီသာက အမျိုးအစားကိုတင်ပြကာ သတ်မှတ်၍ ပေါ်ခြား
သေးသည်။

ရှေးစာဆိုတော်ကြီးတို့၏ မှတ်တမ်းတင်ချက်များအရ ငါးငါး
နှုတ်ကို ကိုယ်တိုင်ဖြင်တွေ့ဖူးပေမဲ့ အမှန်တကယ်ပင်ရှုံးခဲ့ကြောင်း၏
စာပေအကွား တင်ထားချက်တို့အရ သက်သောပြုလိုခဲ့သည်။

“ကျိုးကျိုး ... ကျေလစ်ကျေလစ်”

အလွန်တရာ မွေးကြိုင်လွန်းလှသည့် သစ်ခွာပန်းရောင်းစုတို့
သူမလက်နှုန်းဖက်နှင့် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ကျွန်တော်ဘုံးကို မတ်တတ်အနေ
အထားဖြင့် ရှိခိုးနေသည့် အသွေးပါးဖြင့် နှုတ်အဲ့က ကျွန်တော်နား
လာည်းသည့် ဘာသာစကားနှင့် ပြောနေသည့်အဖြစ်က ပြောပြလျှင်
ယုံကြည်နိုင်ဖွံ့ဖြိုးရာပင်မရှိ။ အရပ်အမောင်းက လက်တစ်တွာအနှင့်ရှုံး
သာ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ထောင်ရှင်တစ်ဦးဖြစ်သည့်အတွက် သား
ဖြစ်သူ မြတ်ပင်းဟန်ကို မွေးခဲ့စဉ်က လက်သည်ဖြစ်သူ ဒေါ်ဂျာဒေါ်း
က သားထောက်ကို အနှီးနှံပတ်ပြီး ကျွန်တော်ကိုလာပြေသဖြင့် ကြည့်လိုက်
ရာ မြင်လိုက်ရသည်ကပင် ကျွန်တော်တောင်ဆုပ်နီးပါးကြီးသည်။ ယခု
မျက်စီအောက်ရှိ မိန့်းမောင်က သားထောက်လွန်းလှသည်။

ပန်းများကို လက်နှုန်းဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ထားသော မိန့်းမောင်
က ကျွန်တော်ကို ယုံကြည်စိတ်ချေဟန်ဖြင့် ခြေတစ်ချောင်းထဲကို ‘ထောက်
ဆွဲ ... ထောက်ဆွဲ’ ခုန်ကာ ကျွန်တော်အနီးသို့ တိုးကပ်လေသည်။

မကြောက်မလှ့နှင့် တိုးကပ်လေသည့်သူမကို ကျွန်တော် လက်
ခုပ်ဖြင့် ရောပ်သောက်သည် ပုံစံမျိုးနှင့် မ၊ ယူလိုက်ပြီး မျက်နှာအနီး
သို့ တိုးကပ်ကြည်နေလိုက်မိသည်။ ထူးထူးသန်းဆန်း အိမ်ပတ်ထဲတွင်
ကျွန်တော်ကို ဒေါ်ငင်သွားသည့် မိန့်းကလေး၏ မျက်နှာသွေ့ပြင်ပုံစံမျိုး
အတိုင်းဖြစ်သလို သူကိုင်ဆောင်လာသည် သစ်ခွာပန်းရန်းကလေး၏ နှုန်း
ဥယျာဉ်မှရကာ ရွှေ့ဗောက်တော်ကြီးအား ကပ်လျှော့ဖော်စွဲက ကျွန်
တော်သတိပြု ရှုံးကိုလိုက်မိသည့် ပန်းတို့၏ ရန်းမျိုး။ မိန့်းကလေးကို
အသေအချာကြည်လိုက်မိသည်။

မိန့်းကလေးကား နှာတံ့ဖော်ပေါ်၊ ပိုရိုသောနှုတ်ခိုး၊ လေး

ကိုင်းပုံသဏ္ဌာန်မျက်ခုံး၊ ကော့ပုံနေသော မျက်တောင်၊ သမင်မင်္ဂလာ
ကြည့်လင်ရွှေနှင့်လဲသော မျက်လုံးအစုံ၊ အလယ်မှ အညီအမျွှေ့ကာ ငါး
သားအစုံကို ဖုံးအုပ်နေသည့် နှက်မျှော်သောဆံကောသာ။

ဦးခေါင်းထက်တွင် သစ်ခွာပန်းတို့အဝေသားဖြင့် သူမေးသေး
သွယ်သောလက်မေးး ရင်အထက် (ပစ်စွန်း)တို့တွင် တော်ကြတ်အ
တစ်ကောင်၏ အမြို့ခံဗွားမွားကလေးတို့က ကော်ကွေးလျှက်ရှိပြီး
ပြီး အနွောက်ရှိယောက်ရိုင်းကို သစ်ခွာရှိသေးသေးတွေတို့ကို နှုန်းကြိုးဖြင့်
သိကာ အရှက်ကိုဖုံးထားသည်။ ကျွန်တော့လက်ပါးထက်တွင် ခြေထဲ
ချောင်းနှင့် မတ်တတ်ရပ်လျှက် သူမေးနွားကိုယ်အမြင့်က တစ်မိုက်သာ
သာ တစ်တွေနှီးပါးရယ်သာပ်။

“ကျို ... ကျို ... ကျလို ... ကျလို ...”

သူမအပြုအမျှနှင့် စွဲက်လာသည့်အသံက ကျွန်တော့ကို စကား
ပြောနေသည့်အသွင်။ သူဘာပြောနေသည်ကိုလည်း ကျွန်တော်မသိ။
သူမကိုင်ဆောင်ထားသည့်ပန်းတို့ကို နှာခေါင်းနားတော့ပြီး အနှစ်ခံနေဟန်
ထင့်။ တရှိတရှိမက်မက် နမ်းလိုက်တော့ သူမအသွင်က ကျွန်ပို့သွား
သည့်အသွင်မျိုး။

ထိုအခါ့န် ကျေးဇူးတို့သံတစာစာ၊ မျောက်အုပ်တို့အော်ဟစ်သံ
ချေဟောက်သံနှင့် တော်ကြက်ဖတ်၏ ဟိုအနားသည်အနားတို့ဆီး
တွေ့န်သံတို့အကြားမှ ဝန်းကျင်ရှိ လျှို့ကြီး၏ တောင်ပြောက်လေးပါးကို
ဝေါ့ကြည့်လိုက်ရာ ခိုးလွှမ်းလွှမ်းတွင် ကျွန်တော်ကိုင်ဆောင်ပစ်ခံသံ
ထားခဲ့သော ‘တူမီးသေနတ်’ ကျိုးကြကာ ကျိုးတိုးကျေတဲ့နှင့် တစ်စီ
နှင့် လွယ်ဒီတို့က တစ်နေရာ။

ကျွန်တော့အကြည့်တို့က လျှို့အထက်ပိုင်းဆီသို့ ကြည့်လိုက်

ကျို့ကြခွဲနိုင်ရေးကို မှန့်တော်ယောက် * ၂၂၂

ပါသည်။ ဝါးနှစ်ရှိက်ခန့်မြင့်သော ချောက်ကမ်းပါးကြီးအောက်သို့ သတိ
လက်လွှတ် ခြေပစ်လက်ပစ်ကျေသည့်အခါ့န် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်
ဘယ်နေရာကလုပ်းအော် သတိပေးလိုက်သည်ကို အသိတရားတို့ဝင်
လာသည်နှင့်အတူ လက်ချုပ်အတွင်းရှိ ပို့မှုပယ်ကလေးကို ကြည့်နေ
လိုက်မိပေသည်။

ထိုအခါ့န် လက်ချုပ်အတွင်းရှိ ပို့မှုပယ်လေးက ကျွန်တော်
မျက်နှာအနီးသို့ တိုးကပ်လျက် ပန်းတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော လက်
နှုန်းပို့မှုပယ်ကာ ရှိခို့နေသည့်အသွင်မျိုးဖြင့် သူမမေးခါးကို ညာတ်
ကာ အတန်ငယ် ရင်နှီးခိုင်မင်္ဂလာသည့်အသွင်မျိုးကို ပြောလို့ ပါးစစ်က
လည်း ကျွန်တော်နားမလည်သည့် ဘာသာစကားတစ်မျိုးဖြင့် ပြောနေ
သည်။

သူမပြောနေသည့် စကားတို့က ပါ့ဌ်စကားမျိုးလည်းမဟုတ်။
သံရို့ကိုဘာသာစကားမျိုးလည်းမဟုတ်။ ကျွန်တော် ဘယ်လိုမှနားလည်း
နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ။ ကျွန်တော်သံသည်က ထိုပို့မှုပယ်လေး ကျွန်တော်
ကို ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံနေခြင်းအဖြင့် ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ပန်းကို
လက်နှုန်းပို့မှုပယ်ခြင့်ဆုပ်ကိုင်ကာ အရိုအသေပေးနေခြင်းဖြင့်သည်ကိုပင်။

သူမက ကျွန်တော့ကို ရင်းနှီးကျွေးပို့ဝင်နေသည့်ဗုံး ပိုဘီရဲ့မဲ့
တင်းတင်းပင် ရှိနေသည်။ သို့အတွက် ပြုးချို့သော မှုက်နာပေးဖြင့်
ပန်းတို့ကို လှမ်းပေးနေသည့်အတွက် ကျွန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် လှမ်းယူ
လိုက်ရင်း ပြောလိုက်မိသည်က ...

“ကလေး ... မင်းဘယ်သူလဲဟင်း၊ ငါပြောတဲ့စကားတွေကို
ရော နားလည်ခဲ့လေးဟင်း”

ကျွန်တော်က သူမကို လေသံလေးနှင့် ပြောလိုက်သည်ဆို

သော်လည်း သူ့အတွက် အထွတ်ထိပ်ထိတိုင်အောင် ကျယ်လောင်သွား ရှုတော်သော့ဖြင့်မသိ။ အနည်းငယ် ထိတ်လန့်သွားသည့် ဟန်အမှုအရာ ပျီးကို တွေ့ပြုလိုက်ရသည်။ သူမအပြုအမှုကြောင့် ယခုမှပင် သူ၏ ကိုယ်နေဟန်ထားကို အနီးကို သတိထားကြည့်လိုက်စိသည်။

လက်မောင်းရင်းနှစ်ဖက် ပစ္စာစွန်းတို့တွင် တောက်ကြိုက်ဖငယ် တိုင်အပြီးကလေးတို့က (ဖြါးနက်)ရောင်စုအသွေးကလေးတို့က သဘာဝ အတိုင်းပေါက်ကာ ခပ်ကျေးကျေးတွေ့အနေနှင့် ကြည့်လိုပင်ကောင်းမှာ သေား။ အောက်ပိုင်းတွင် လူများကဲ့သို့ ခြေတစ်ချောင်းတည်းသာဖို့ ပြီး ဆိုင်၊ ခြေသုလုံး၊ ခြေဖေါ်အပြင် ခြေမအပါအဝင် ခြေသန်းထိုးချောင်း။ ခြေသည်းသေးသေးကလေးတို့နှင့်။

ထို့ခြေထောက်တစ်ချောင်းကလည်း တင်ပါးဆုံးအောက် အလယ်တည့်တည့်မှတွက်ရော်း ဘယ်ခြေထောက်နှင့် ညာ့ခြေထောက် ဖြစ်သည်ကို ခန့်မှန်းရန်ကအခက်။ ကျွန်းအစိတ်အပိုင်းတို့မှာ မိန့်ကလေးဟန်ယောက်၏ ဖွဲ့စည်းပုံအသွေးပူးပင်။ ရင်သားကို ဆံစတိနှင့် ပုံးကွယ်ထားသည်။ အဂါ အစိတ်အပိုင်းတို့ကို သစ်ချက်ကို နှုတ်ကြိုးနှင့်စည်းကာ ပုံးစွမ်းထားသည်။

ကျွန်းတော်ပြောလိုက်သည် စကားကြောင့် (လေသံကြောင့်) အတန်ငယ် ထိတ်လန့်သွားရာမှာ သဘောပေါက်သွားဟန်ထင့်။ ကျွန်းတော်ကို စကားတွေ့ ပြန်ပြောလာသည်။ ထိုအတွက် အနည်းငယ်ဆုံးလိုက်ပြီး ...

“ဒီတောကြီးထဲမှာ မင်း ဘယ်သူတွေ့နဲ့နေတာလဲ။ မင်းအဇူး တွေ့ကရော ဘယ်မှာလဲဟင်။ သူတို့ကို ငါ့ခံခေါ်လာခဲ့ပါလား။ ဒါမူးမဟုတ်ရင် မင်းတို့နေတဲ့နေရာသီးကို ငါလိုက်ခဲ့မယ်လေ”

ကျွန်းတော်ပြောနေသလို့ သူမကလည်း ကျွန်းတော်ကို ပြန်လည်ပြောကြားနေသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ ကျွန်းတော်ပြောသည် စကားကို နားလည်သဖြင့် ပြန်ဖောကြားနေသည်လားတွေ့ဖြင့်မသိ။ ကျွန်းတော်ကရတဲ့ သူမပြောနေသည်ကို ဘာမှန်းပင်မသိ။ သေချာတာ တစ်ခုကတော့ သူမ ကျွန်းတော်အပေါ် ငင်မင်တွယ်တာနေ့ပြီ ဆိုသည်ကိုပင်။

လက်ဝါးပြင်ထက်တွင် မတ်တတ်အနေအထားဖျိုးအပြင် အေးတိုက်ပေးထားသည် အနေအထားဖျိုးကြောင့် ကျွန်းတော်လက်မကို သူမ လက်သွေ့သွယ်ကလေးတို့နှင့် ဆုံးကိုင်ထားရာမှ ကျွန်းလက်တစ်ဖက်က ကိုင်ဆောင်ထားသည် သစ်ခွာပန်းအက်ကလေးဖြင့် ပါးပြင်ကို ထိတွေ့ပွဲတ်သပ် ချော့မြှေ့နေသည်အသွင်မျိုး။

သစ်ခွာပန်းထိုသည်က ပန်းတိုင်းအွေးသည်တော့ဖြင့် မဟုတ်။ ယခု သူမဆောင်ယူလာသည့် သစ်ခွာပန်းက ဖွေ့ကြိုင်လွှားလှသည့်နဲ့ ဘယ်လိုသစ်ခွာပန်းဖျိုးတော့ဖြင့် ကျွန်းတော်မသိ။ သူမဟန်အမှုအရာက ယခုလို့ ကျွန်းတော်နှင့် တွေ့ဆုံးကားပြောနေရသည်ကို ကျွန်းပြင်းမြှေ့နေသည်အားဖြင့်။ သူမင်း မျက်နှာလုပ်ကလေးကို အနီးကိုကြည့်နေ လိုက်ရင်း ကျွန်းတော်အတွေးတို့က ဝင်လာဖို့သည်။

ဟိုယောင်ဘဝဟောင်းက ဘယ်လိုပတ်သက် ဆက်နှယ်နေကြသည်တော့ဖြင့်မသိ။ ချောက်ကမ်းပါးသို့ ထိုးအကျ သတိပေးလိုက်သည် အသံ။ ဖူးခဲရသည့် ဘုရားမေတ္တာ တွေ့မြင်လည်ပတ်ခဲရသည့် မိန့်ကလေးနှင့် ရော့ကိုခဲ့သည့်နေရာ။

ဖူးမြှေ့ခဲ့ရသည့် စေတီတော်အပြင် ယခု မျက်စိအောက်ရှိ မိန့်မယ်ကလေး၊ ဘယ်ကဲ့သို့ ကိုရှာနိုင်သော ဖြစ်ရပ်ဖျိုးဆိုသည်ကို

တော် နှာမလည်း မှဆိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်မိ မှဆိုးပါတ်နှင့် အတွေးများ
ချုံသာ။

သည်ကဲ့သို့ လူသုပန္တီသည် တော်ဦးမှက်မည်းထဲကို ရောက်
ပြီး ကမ်းပါးရုတက် လျှို့ထဲသို့ ပြုတ်အကျ သည်မေရောက်ဖူးသည်နေရာ
တွေကို ရောက်ခဲ့၊ ဘုရားတွေကိုလည်း ဖူးခဲ့၊ ပန်းရန်တို့ကိုလည်း ရှု
ရှိကဲ့ခဲ့၊ သူတို့ကလေးတွေနှင့်လည်း ဆုံးဆည်းခဲ့ခြင်းက အုံဝရာပါး
ပြောပြုလျှင် ယုံကြည်နိုင်ဖူးပင် မရှိ။

မိန္ဒီမယ်ကလေးကို လက်ဝါးထက်တွင် ရပ်တန္ထူးနေရင်း အနီး
ကပ် အသေအချာကြည့်ရှုလိုက်ရင်း ကျွန်ုတ် အမှတ်ရရှိက်သည်
စကားက သို့ပို့ဆောင်း သိတောက်နဲ့မြောက်၊ ရွလမ်းကြောင်းဘက်
ဆိုသို့ အမေပစ်ထွက်ခဲ့ဖူးရာ မှဆိုးကြီးဆင်ဘိုးထွေး၏ လက်ရင်းတပည့်
ငယ် ရွာခံမှဆိုးကြီး ဦးညွှန်တာ ပြောပြုခဲ့သည်စကားပင်။

“ဟဲ့ကောင် ... ဘုံလေး ပါတော်ဦးအတွင်းမှာ (လူပြောင်း)
လို့ခေါ်တဲ့ လူသေးသေးကလေးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့ရတူးတယ်ကျွဲ့ ပရို့ချုပ်ဖက်
မှာ အမွှေးတွေနဲ့ ခြေထောက်ကတော့ တစ်ခြောင်းတည်းပဲရို့ကြောယ်း
ပါ လမ်းပျောက်နေလို့ မှုကိစိလည်းနေတွေ့နဲ့ သူတို့လမ်းပြောပေးလို့ ပါ
အခုလို အသက်ရှင်နေရတာကွဲ”

ထိုစကားကို ပြန်လည်အမှတ်ရရှိက်မိရင်း မဂ္ဂဇားတစ်စောင်
တွင် ဖတ်မိလိုက်သည်ကိုလည်း ပြန်လည်သတိရရှိက်မိသည်။ ထို
မဂ္ဂဇားက သူရှုမဂ္ဂဇား၊ ၂၀၀၅ ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်မည်ထင်သည်။
ဆရာလျှမ်းထက် ရေးထားပဲက ...

၁။ ဘုံးတော်ဘုရားလက်ထက် တောင်မြို့၊ မြော

ပြီးနောင်ဘုရား အရှေ့တောင်ဘက် တော့တွင်းတစ် နေရာမှရသည်
(လူပြောင်း) တစ်ကောင်ကို တောင်မြို့ မြို့ဝန်က ဆက်သလာသည်။
ရင်း (လူပြောင်း) မှာ မြောတစ်ခြောင်းသာပါရို့သည်။ လက်မောင်းရင်းတွင်
အတောင်များပါရို့သည်။ ပုံစံက လုမျက်နှာနှင့် တူသည် ကို တွေ့ရှုသည်။

၂။ ဘုံးတော်ဘုရားလက်ထက် မင်းကွန်းတွင် ယာယိ
ပဲနှင့်တော်နှင့် စံမြန်းနေတော်မှုစဉ် မိုးကောင်းမြို့ဝန်က တော့တွဲမှု
သည် ကိုနှုန်းရောက် (အပြောက်) တစ်ခုကို ဆက်သလာသည်။ ယခု
အခါ ပန်းချို့ဆရာတို့ရေးခွဲ ထားကြသည် ကိုနှုန်းရုပ်ပုံပျိုးဖြစ်ပေသည်။

၃။ ဘာကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် သတော်သူ့ကြီး
ဘာစစ် ကုလားလူမျိုးက ပင်လယ်တွင်း သတော်နှင့်သွားစဉ် ရေပေါ်တွင်
ပေါ်လောမျောနေသော နါးနှင့်ကြုံနှင့် အခြားက်တစ်ခုကိုတွေ့ချုံ
ပေးဆက်လာသည်။ ထိုနှစ် ကောင်ကား ရန်ခို့က်ဒေါသဖြစ်ပြီး
တိုက်ခိုက်ကြရာမှ သေဆုံးသွားကြဟန်တူသည်။ ထိုနှစ်ကောင်စလုံးက
လည်း ယခုခေတ် ပန်းချို့ဆရာတို့ ရေးခွဲထားကြသည် အကောင်နှင့်
တစ်ထောက်တည်းတူနေသည်။

၄။ ဘာကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် အရှေ့မျက်နှာ
ဒုက္ခာထိုးဖြစ်အတွင်း ရောယူမေးသည်ကို လုအာများ တွေ့ဖြင့်ကြရာသည်။
ပန်းချို့ဆရာက ပုံတူရေးခွဲပြီး နှစ်ဦးတို့ ပုံရပို့က်အတွင်းရှိသည်ဟုဆို
သည်။

၅။ ဘာကြီးတော်ဘုရားလက်ထက် အင်းဝမြို့၊ သီပေါ်
မင်းသား ငင်းဝင်းအော်ဘက်ရှိ ရေကန်အပွဲ ညာအခါ ဖိုးအလွန်
ရွာသဖြင့် ပြောပြုလျှော့ရာ အဟောကိုဖြင့် နါး (၉)ကောင်ပေါ်ကြောင်း
ထိုနှစ်ဦးတို့ကလည်း ယခုခေတ် ပန်းချို့ဆရာတို့ရေးခွဲထားကြသည် နါး

၂၁ * တေသန

ပုစ်မျိုးပင်ဖြစ်ပေသည်ဟု ဆိုထားသည်။

ကျွန်တော်ငယ်ရွယ်စဉ်ကာလက မိဘနှင့် လူကြီးသူမတို့ပြောသည် စကားမှာ ...

“ငံးခြေတစ်ချောင်း မစားကောင်း” ဟူသော စကားပင်ဖြစ်ပေသည်။ အမှန်တကယ်လားဆိုသည်ကို ငံးမွေးမြှုံကြသူတို့ထဲလည်းသွားရောက်ကြသည့်ခဲ့မှုသည်။ အမဲလိုက်ရင်း တော်ထဲတောင်ထဲတွေ့လည်းတွေ့ခဲ့မှုသည်။ ငံးဂုဏ်သည် ခြောက်ချောင်းပါရှိသည်။

သို့သော ညာအိပ်သည့်အခါ တစ်ချောင်းသောခြောက် ကုတ်လျက် ပိုက်တွင်ကိုပြီး ခြောက်ချောင်းထက်တွင် ဟန်ချက်ညီစိန်းကာအပ်ကြသည်ကိုတော့ တွေ့မြင်ခဲ့မှုသည်က အမှန်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအတွက် ယခု ကျွန်တော်နှင့်တွေ့ဆုံးပြီး လက်ခုပ်အတွင်းရောက်ရှိနေသည် ပိန်းကလေးသည် ဆရာတွေးထက်နှင့် မူဆိုကြီးဦးသုတေသနပြောပြခဲ့သလို (လူပြောင်း)ကလေးတ်ပြီးများ ဖြစ်နေမလားဆိုသည်ကို တွေးတော်ခိုနှင့် စဉ်းစားနေလိုက်စဉ်အတွင်း ...

“ဖန်း ...”

သေနတ်ပေါက်ကွဲသံကလေးက ကျေးဇူးဂုဏ်သံတစာစာတိုးအကြားမှ ကြည့်နှီးရိုပ်သန်းနေကြသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦးကို ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်သည်ထင့်။ ထိုအသံကလေး၏ နောက်ဆက်တဲ့ ထပ်မံကြားလိုက်ရသည်။ အသံက ...”

“အူး ... အူး ... ရူး ... ရူး ... ရူး ... ရူး ...”

လူအုပ်သံတို့ကိုပါ ထပ်ဆင့်ကြားလိုက်ပြန်သည်။ ထိုအသံတို့ကြောင့် ထက်ခုပ်အတွင်းရှိ ပိန်းမင်ယောကလေးမှာ တထိတိတယ့်ပြီးတူးပြာတာအသွင်မျိုးနှင့် ပါးစပ်ကလည်း ရူးရှုကျယ်လောင်စွာအောင်

ကျိုးရွှေ့ပါဝောက် မှန့်စားသောက် * ၂၁

ဟင်ရင်း ခုန်ဆင်းရန် ကြီးစားရန်နေသည့်အတွက် မြေပြင်ထက်သံသို့ အသာချေပေးလိုက်မိသည်။

ထိုစဉ် ကြောက်လန့်သည့်အသွင်မျိုးဖြင့် သုတ်သီးသုတ်ပါးနောက်ကိုလည်းပြီး လျှို့ကြော်လန့်သီးနှံပါး လမ်းကျော်အတိုင်း ချုံနှုန်းတော်တွေ့အတွင်းသို့ ထောက်ဆွဲထောက်ဆွဲ ခန်း၏ ပြောင်ပျောက်ကွယ်သွားပေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်ကလည်း ပြန်လည်အချက်ပေးလိုက်မိသည်က ...

“အူး ... ရူး ... အောက်မှာဟေ့”

“ဟေ့ ... လျှို့အောက်က အသံပြန်ပေးတယ်ဟေ့။ ကြားကလေး”

ထိုအသံက ညာလျှို့ကွယ်ပြောလိုက်သည် အသံပင်။ ကျွန်တော်တို့အချက်ပေးမှာက နာမည်ကိုမသော် လူအုပ်သံပေးကာ အဆက်အသွယ်ရယ်ကြသည်က တော်လိုက်မှလိုးတို့၏ ထိုးတ်ပ်းစဉ်လာစစ်ရှင်ပင်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုအသံကို ကြားလိုက်ရသည့်အတွက် နေရာတွင် အသာစောင့်စားနေလိုက်စဉ် လျှို့အတွင်းသို့ ကြေားများနှင့်ဆင်းလာကြသည်အစ်ကိုကြော်လိုးသို့ဗုံးလွှဲ၊ ကုလားကြေားသန်းဆွဲနှင့် ညာလျှို့ကွယ်တို့သို့ဗုံးလွှဲ ထွေ့လိုက်ရပေသည်။

ကျွန်တော်က သူတို့သုံးလွှဲ လျှို့အတွင်းရောက်ရှိလာသည်တို့ပိန်းမင်ယောကလေး (လူပြောင်း)မလေး ပြောင်ပျောက်ကွယ်သွားသော တော်ချုပ်ကြော်လို့အောက်ကို ထပ်မံလျက် တွေ့ရလိုတွေ့ရပြား ရှုရှိရင်းရှင်လျက်ကြသည့်နေသည်ကို သူတို့ တွေ့ပြင်သွားကြသဖြင့် ကုလားကြေား

သန်းသွေ့က ...

“တိုင်း ... ထနိုင်ရဲ့လား။ ပြောင်းလိုက်ရော့လို လူစုက္ခ
ပြီးကြရင်း အတော်ကြာတော့မှ လူစုပါကြတယ်လေ။ အဲဒါ လိုက်ရှာ
တော့ ဒီလျှို့ကြီးအထက် ထိန်ပင်ရင်းမှာ ပြောင်းလိုးအသက်ပျောက်နေ
တာ တွေကြရလို အသံပေးခေါ်လည်းမရ သေနတ်သံပေးလို့လည်း
မထူးခြားတာမို လျှည်းနဲ့ပြန်သယ်သွားတဲ့နောက်နေ့ထိ ဘာအဆက်
အသွယ်မှ မရခဲ့ဘူးလေ။ ဒီနေ့ဆုံးသုံးရက်တောင်ရှိနေပြီဘဲ။ ဘာပြုလို
အသံပြန်မပေးတာလဲဟင်”

“ငါ ဒီလျှို့ထဲကိုပြုတဲ့ကျပြီး သတိမေ့နေတုန်း မင်းတို့ရောက်
လာတာနေမှာဖော်ကြား။ ငါလည်း စောစောလေးကမှ သတိပြန်ရတာ၊
အခု မင်းတို့ခေါ်သံကြားလို ပြန်ထူးလိုက်တာလေ။ သုံးရက်တောင်ရှိနေ
ပြီ ... ဟုတ်လား”

ကျွန်တော်ပြောလိုက်သည့် စကားကြာ့င့် သူတို့ တော့တဲ့
ဖြစ်သလို အုံသိဝင်းသာနေကြသည်။ ဉာဏ်ကျယ်က နှာခေါင်းကို တရာ့ရုံး
လုပ်ရင်း ...

“ဟ ... သစ်ခွာပန်းနဲ့က ဖွေးလိုက်တာ။ ဘယ်ကရူးတာလဲ”
ထို့နဲ့ပြောနေစဉ် အစ်ကိုပြီးလိုးသိန်းလွှာင်နှင့် ကုလားကြီးသန်း
ညွှန်တို့နှစ်ဦး ကျွန်တော်အာနား တွဲထူးပေးရန် ရောက်အလား။ သူတို့
အကုအညီကိုမယူဘဲ ဖိမိဘာသာ မတ်တတ်ထရ်ပြလိုက်သည့်အတွက်
တအုံတဲ့အသွေးနှင့် ကျွန်တော်ကို သုံးပြီးသား စိုင်းကြည့်နေကြရင်း
အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွှင်က ...

“ညီလေး ... ဒီလောက်အပြင်းကြီးကကျေတာ ဘာမှမဖြစ်ဘူး
နော်။ ကုလားကြီးနဲ့ ဉာဏ်ကျယ် ရဲ့အောင်မက် မှန်ပြုမို့လားကဲ”

သူ ဘယ်လိုအိပ်မက်မျိုးကိုမက်ပြီး ကျွန်တော်ကို ဒီနေရာမှာ
လာရှာသည့်အဖြစ်ကိုတော့ မေးမနေတော့။ သူတို့ ကျွန်တော်ကိုကြည့်
ပြီး တော့တဲ့သွေ့ဖြစ်နေကြသည်။ အမှန်တော့လည်း အုံသိဝင်ရာကောင်း
သည့် အဖြစ်မျိုးပင်။ အနီးတွင်ရှိသောလွယ်အိတ်ကို ကောက်ယူလွယ်
ပိုးကာ သစ်ခွာပန်းကလေးတို့ကို ထည့်လိုက်ရင်း အလိုက်သင့်ဖြေလိုက်
ပိုးသည်က ...

“အေးများ ... ကျွန်တော် ပြောင်းလိုးအသည်းအသန် လိုက်
ရော့လို အသက်လုပြီးခဲ့ရင်း ဒီလျှို့ထဲ ပြတ်ကျားတို့လည်းသွားတာ။ ခ ဒါ
သတိပြန်ရတော် ခင်ဗျားတို့ရောက်လာကြတာပဲလေ။ ခင်ဗျားတို့ပြော
လို့သာ သုံးရက်ဆိုတာကို သိရတာ။ ကျွန်တော်အထင်တော့ ခဏလေးပဲ
သတိမေ့နေတယ်လို ထင်မိတာ။ ဒီလောက်အမြင်ကြီးကကျေတာ ဘာမှ
မဖြစ်တာတော် မြင်ကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ ဘာမှမဖြစ်ဘူးရယ်လို ပြောရာမှာ
ပေါ်နော်”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ကျွန်တော်တို့ (၅)ဦးသား လျှို့အထက်စိုင်း
ဆိုသို့ နှုန်းတို့ဖြင့် ခက်ခက်ခဲ့ တက်ရောက်လိုက်ပြီး အပြန်
လမ်းကို သူတို့ဦးဆောင်ရာနောက်ဆိုသို့ လိုက်ခဲ့ပေတော့သည်။

အပြန်လမ်းတွင် သူတို့သုံးဦး နောက်မလိုက်ပါလျောက်လွှား
ရင်း ကျွန်တော်ဖြစ်အင်ကို တွေးတော်စဉ်းစားနေလိုက်မိသည်က ...

အလွန်မြင်သောရာမှ ကျောက်သားဆန်သော ကြမ်းခေါင်း
အောက်ဆိုသို့ ခြေလွှာတ်လက်လွှာတ် ကျွမ်းတိုးမောက်ခုန် ပစ်ကျားသား
သည့်ဒဏ်ကြာ့င့် အသက်မသေသွေ့တော် ကျိုးကျေားဖို့ကောင်း
ပါလျက် ယခုတော့ သတိမေ့ပြီး သတိရလာတော့ ယခုလို အပြန်ခဲ့ရေး
ကို လျောက်လှမ်းနေရခြင်းမှာ ထင်မှတ်မထားပါဘဲ စိတ်အင်းလွင်းမျော

နေစဉ်အတွင်း ဖူးတွေ့လိုက်ရသည့် စေတိတော်၏တန်ခိုးကြောင့်လား အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ပိန်းကလေး၏ ဦးဆောင်၏ယဉ် နောက်ကိုလိုက်သွားရင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် နတ်သားနတ်သမီးတွေ ကြောင့်လား၊ ဘုရားရင် အသိဓမ္မာဟောကြားခဲ့သည့် ပဏ္ဍာကဗ္ဗာ မြေကျောက်များ၊ သုဓမ္မာရပ်၊ နန်ဝန်ပန်းဥယျာဉ်၊ ရှုံးမတို့စေတိတော် ကို ဖူးမြော်ရင်း ရှုံးကိုလိုက်ရသည့် ပန်းရန်၊ လူငြောင်းမလေးကိုင် ထားသည့် သစ်ခွဲပန်းရန်တို့ကြောင့်လား။

ထိုဖြစ်ရပ်မျိုးသည် လူသာမန်အပြင် ကျွန်တော်ကဲ့သို့ သား သတ်မှတ်းတစ်ယောက်နှင့် လားလားမှ မသက်ဆိုင်။ ကြုံတော်ကြံ့ခဲ့ ဖြစ်ရပ်၊ ဂါးရဆန်သောဖြစ်ရပ်မျိုးဟု ပြောရပေမည်လားလည်းမသိ။

ပိန်းမင်္ဂလာလေးမှာ ကျွန်တော်တင်ပြခဲ့သလို အမှန် (ထု ငြောင်း) ကလေးဖြစ်ခဲ့ပါက သူမအရှုံ့ရှင်းသည့် သစ်ခွဲပန်းရန်ကရော အမြင်ကြီးမကျပါလျက် မကျိုးမကြေဖြစ်အောင် စွမ်းဆောင်ရှိမည်လား အနည်းဆုံး ကျိုးကြေသွားဖို့တော့ကောင်းသည်။

ယရှုမှ သတိမေ့သွားခဲ့ သစ်ခွဲပန်းရန်ကြောင့် သတိပြရကာ လူကောင်းပကတိဖြစ်နေရသည်မှာ ကျွန်တော်ကြုံတွေ့လိုက်ရသော ပိန်းမင်္ဂလာလေးတွေ့ပိုင်တော်ပိုင်များနှင့် နတ်ဒေဝဝတာများက ကျွန် တော်စရာအားကြောင့် ဖန်ဆင်းလျက် အသက်ကိုကယ်ဆယ်လိုက် သည်ဆိုသည်ကိုတော့ မတွေ့တော့တတ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်ပေ တော့သည်။

| ၄ |

ကျွန်တော်ပြောပြနေသည့် စကားတို့ကို နားထောင်နေကြသူ တွေထဲမှ စာရေးဆရာ ဟောင်ညီးပြိုင်း (သံနလုပ်) က ...

“မဆိုးကြီးအဖြစ်အပျက်က ဂါးရဆန်သလို ရှားသုတေသနအတွေ့ အကြော်ပြုးပဲပျော်၊ မသိလို မေးကြည့်တာပါနော်။ အဒါ ဘယ်မှာပြုးပဲတာ လဲဟင်”

“အေးများ ...” ဆရာတော်ဘုရားက ကျွန်တော်တို့နဲ့တွေ့တော့ ပုံးပြန်းဆက်ရှိကြလို့ ခုလိုပြန်ဆုံးရောတယ်လို့ ပိန်တယ်ပျော်။ ဘယ် လိုပြောန်းဆက်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ နေရာက တော့ ခု ကျွန်တော်တို့အားလုံး ရောက်ရှိနိုင်ကြတဲ့ အေးစွဲပါဘုရားပြိုး အနောက်၊ ဟိုအရင် နှစ်ပေါင်ဆုံးဆယ်ကျော်က တော့ကြုံမျှက်ယည်း

၂၆ * လျောင်

ဖစ်တဲ့ တောဒီ ကျိုက်စွန်ပါဘုရား ပရဂ္ဂတ်အတွင်းမှာပဲဗျာ”

ကျွန်တော်စကားအဆုံးတော့ သူတို့အားလုံး ယုံသည်မယုံသည် ကိုတော့ဖြင့်မသိ။ တစ်ယောက်မှ ပြန်လည်မေးခွန်းမထုတ်ကြသည်က တော့ အမှန်ပင်။

နေညာချိန်ကို ရောက်ခဲ့ကြပြီးမို့ ဆရာတော်ဘုရားကို ဦးချွောင် တောင်းကာ ပြန်ခဲ့ကြပေသည်။ အိမ်ကိုရောက်တော့ အတော်ပင် အမောင် ဘက်ဆီသို့ ရောက်နေသည်က အမှန်။

လေးမောင်

| ၁ |

ကျွန်မတို့အီးဌာနသည် ရန်ကုန်ဖြူတွင် လုပ်ကာသော
နေရာတစ်နေရာတွင် ရှိပါသည်။ ကျွန်မသည် ထို့အီးဌာန၏ အငယ်
တန်းအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မ၏ စားပွဲနှင့် ဘေးချင်းကပ်စားပွဲတွင် ကျွန်မကဲ့သို့
အငယ်တန်းအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်သော ခင်လေးနှယ်ထိုင်ပါသည်။

ကျွန်မနှင့် ခင်လေးနှယ်သည် ထို့အီးဌာနသို့ရောက်မှ ၇၅
မင်္ဂလာကြော သူငယ်ချင်းများမဟုတ်ပါ။ တာ့သို့လောက်သူ့သာဝ်
ကတည်းက ခင်မင်္ဂလာကြော သူငယ်ချင်းများဖြစ်ပါသည်။

ကျောင်းပြီး၍ လုပ်ငန်းခွင့် ဝင်ကြသောအခါ ခင်လေးနှယ်

စိတ်ကျွားသံစာလ

နှင့် ကျွန်မသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထို့အီးဌာနတစ်ခုတည်းတွင် အတူ
လာရောက် ဆုံးဖြတ်ပါသည်။

အတူဆုံးဖြတ်သဖြင့် ခင်လေးနှယ်ရောကျွန်မပါ အထွန်ပျော်
ရွှေ့ပါကြပါသည်။ ကျောင်းမှာတိုးက ခင်လေးနှယ်နှင့်ကျွန်မသည် အတူ
တယူးတွဲတွဲနေလာခဲ့ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ပါသည်။

ခင်လေးနှယ်တွင် တို့မြားသောအချက်တစ်ခုက် ရှိပါသည်။
ထိုအချက်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ သူသည် အိပ်မက်များကို စိတ်ဝင်း
ကတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်သော စာအုပ်များ သူ့တွင် များပြားစွာ
ရှိပါသည်။ လမ်းဘေးတွင်ချရောင်းသော အိပ်မက်ကျိုးဆိုသည့် စာအုပ်
ပါးကလေးများမှအစ အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်သော ဘာသာပြန်အိပ်မက်
ကျမ်းစာအုပ်များအထဲ သူ့တွင်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်မတို့ သူငယ်ချင်းများထဲတွင် ဘယ်သူအိပ်မက် မက်မက်
မက်လာသောအိပ်မက်အကြောင်းကို ခင်လေးနှယ်အား ပြောပြောရပါ
သည်။

ခင်လေးနှယ်က ကျွန်မတို့ပြောပြုသော အိပ်မက်များကို နား
ထောင်ကာ သူ့အိပ်မက်ကျိုးများနှင့် ညီ၍ အဖို့ပြားမောက်လောက်
ပါသည်။

သူကောက်ပေးသော အိပ်မက်အဖို့ပြားများ တစ်ခါတစ်ခုမှန်
ကတ်သလို တစ်ခါတစ်လေတော့လည်း များတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့က သူ့ကို အိပ်မက်ပတ်ဆရားကြီးဟု အမည်ဖော်
ထားကြပါသည်။ ထိုအမည်ကို ခင်လေးနှယ်က သဘောအကြေားကျွားကြီး ကျ
နေတတ်ပါသည်။

စိတ်ကျွားသံစာလ

ခင်လေးနှယ်သည် သူကိုယ်တိုင်လည်း မကြာခဏ အိပ်မက် မက်တတ်သူဖြစ်ပါသည်။ သူမက်သော အိပ်မက်များကိုလည်း ကျွန်မ တို့အား ပြောပြတတ်ပြီး ထိုအိပ်မက်များကို သူ မည့်ကဲ့သို့ အပိုပ္ပာယ် ကောက်ကြောင်းကိုပါ ရှင်ပြတတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့ ကင်တင်းတွင် ထိုင်ကြပြီဆိုလျှင် ခင်လေးနှယ်က သူ၏အိပ်မက်အကြောင်းဖြင့် ကျွန်မတို့၏ဝကားပိုင်းကို စတင်ဖွင့်လှစ် တတ်ပါသည်။

ကျွန်မတို့က သူ့ကို ...

“နှင့်ဟာ တော်တော်လည်း အိပ်မက်မက်နိုင်တဲ့သူပဲ။ နှင့် လောက် အိပ်မက်တွေ မက်တတ်တဲ့သူ ဒီကဗ္ဗာမှာ နှင့်တစ်ယောက် တည်းပေါ်မယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောသည်အပါတိုင်း သူမက သဘောကျွားမြို့နယ်တယ် ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ ကျွန်မတို့က ပြောသည်ကိုပင် သူမက ဂုဏ်ယူနေ ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ခင်လေးနှယ်ရော ကျွန်မတို့သူငယ်ချင်းတွေပါ ရုပေါ်ကျောင်းသူတွေ ဖြစ်ကြပါသည်။ သို့သော် ခင်လေးနှယ်က ရုပေါ် ဇေားသာရပ်ထက် အိပ်မက်အကြောင်းတွေကိုသာ ပို၍ စိတ်ဝင်စား သူဖြစ်ပါသည်။ ထိုကြောင့် ကျွန်မတို့က သူ့အား ...

“ငါတို့ တက္ကသိုလ်ကျောင်းမှာ နှင့်အတွက် အိပ်မက်ဖော် ဘာသာရပ်အသစ်တစ်ခု ထပ်ပြီး သင်ကြားပေးရင် ကောင်းမှာပဲနော်”

ဟု ပြောကြသောအပါ ခင်လေးနှယ်က ...

“အဲဒီလို သင်ကြားပေးရင် ငါက ကျောင်းသူတော့ မလုပ်ဘူး နော်။ အိပ်မက်ဖော် ကတိကလုပ်မှာ”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအပါ ကျွန်မက် ...

“အိပ်မက်ဖော် ကတိကမလုပ်နဲ့ ပါမောက္ဂလုပ်၊ ပါမောက္ဂလုပ်။ နှင့်က အိပ်မက်ဖော် အရမ်းကျွမ်းကျွင်တာ။ ဒီတော့ အိပ်မက် ဖော် ပိုဒ်ချိဒ်ပါပဲဟယ်”

ဟု ပြောလိုက်သောအပါ ခင်လေးနှယ်မှာ သဘောကျွားရယ် နေပါတော့သည်။

ကျွန်မတို့တစ်တွေက တစ်ခါတစ်လေ သူ့ကွယ်ရာတွင် သူ့ကို ‘အိပ်မက်ရှင်း’ဟုခေါ်သည်ကို သူမကြားသိသွားသောအပါ စိတ်မကောင်း ဟန်ဖြင့် ...

“ဟယ် ... နှင့်တို့က ငါကို အဲဒီလိုပြောကြသလား။ ငါက နှင့်တို့ပြောသလို အိပ်မက်ရှင်း မဟုတ်ပါဘူးဟယ်။ အိပ်မက်တွေကို စိတ်ဝင်စားပြီး လေ့လာနေတဲ့သူပါ။

စိတ်ဝင်စားပြီး စိတ်သရုပ်ခွဲပညာရှင်းပြီး ဆစ်ဂုဏ်ဖျို့က ဆိုရင် အိပ်မက်ဆိုတာ လူတစ်ယောက်ဘဝခဲ့ အစိတ်အလိုင်တစ်ခုဖြစ် တယ်လို့တောင် ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား။ တချိုက အိပ်မက်ဆိုတာ ဘဝမှာ အရေးပါတဲ့အရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်နေကြတယ်။ ဒါကို ဆရာ ကြီး ဖျို့က်က ငြင်းပယ်တယ်။

တကယ်တော့ အိပ်မက်ဟာ ဘဝမှာ အင်မတန်အနေဖါတဲ့ အရာဖြစ်တယ်။ အများစုက မိမိတို့မက်ခဲ့တဲ့အိပ်မက်တွေကို များသော အားဖြင့် မမှတ်ပါကြဘူး။ တကယ်လို့ အိပ်မက်တွေကို လုံးစွဲပတ်စွဲ ပြန်ပြီးမှတ်ပါကြမယ်ဆိုရင် သူ့တို့ ဒီလိုပြောကြမှာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြော ခဲ့တယ်”

ဟု ပြောတတ်သည်။ ထိုအပါ ကျွန်မတို့က သူ့အား ...

*** မြောက်ထုတ်

“နင်က ငါတိုကို ဖွံ့ဖြိုက်နဲ့ ကိုင်ပေါက်နောတာလား”

ဟု ပြောသောအခါ သူက ...

“မဟုတ်ဘူးလေဟာ။ နင်တိုက အိပ်မက်ကို ပြောပေါ်ဆဆ သဘောထားပြီး ငါကို ငါကွယ်ရာမှာ အိပ်မက်ရှူးလို့ပြောနောက်တို့ ငါ ကပြောရတာ။

နင်တို့စဉ်းစားကြည့်လေ။ လူတစ်ယောက်ဟာ သူရဲ့ ဘဝ သက်တမ်းတစ်လျှောက်မှာ သူနေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ သက်တမ်းရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ ကို အိပ်မက်ခြင်းနဲ့ ကုန်ဆုံးခဲ့ရတယ်ပဟုတ်လား။ နင်တို့တွက်ကြည့် လေ တစ်ရာက်မှာ ၂၄ နာရီရှိရတယ်။

၂၄ နာရီမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ အိပ်မက်ချိန်ဟာ စ နာရီရှိ တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ၂၄ နာရီမှာ စ နာရီဟာ သုံးပုံတစ်ပုံ ပေါ့။ အိပ်မက်ခဲ့တာ လူတစ်ယောက် အိပ်စက်တဲ့အာချိန်မှာသာ မက် တတ်တယ်မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ လူတစ်ယောက် အိပ်စက်နေတဲ့ အဲဒီ စ နာရီအချိန်အတွင်းဟာ အိပ်မက်မက်နိုင်တဲ့ အာချိန်တွေပေါ့။

ဒါကြောင့် လူတစ်ယောက်ဟာ တစ်နောတာရဲ့ သုံးပုံတစ်ပုံ အချိန်ကာလအတွင်းမှာ အိပ်မက်နဲ့ ဆုံးတွေ့နိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောသောအခါ ကျွန်ုပ်မတို့က ...

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်လေးနှယ်ရယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ဟု တည့်တည့်တည့်း ထောက်ခဲလိုက်ကြရလေသည်။ ထို အပါ သူမက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“အိပ်မက်ကဗ္ဗာဆိုတာကို နင်တို့ယုံသလား”

“အိပ်မက်ကဗ္ဗာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ အိပ်မက်ကဗ္ဗာပဲ့။ အိပ်မက်ကဗ္ဗာဆိုတာ စိတ်ကု

ယုံနေတာကို ပြောတာမဟုတ်ဘူးနော်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့အာချိန်မှာ အိပ် မက်မက်နေရင် အဲဒီဟာ အိပ်မက်ကဗ္ဗာပဲ့။ အဲဒီဟာ အိပ်မက်ကဗ္ဗာ ထဲကို ရောက်သွားတာပဲ့။ လူတွေဟာ သူတို့ကိုယ်သူတို့ နှီးထဲခြင်းကဗ္ဗာ လို့ခေါ်တဲ့ ပြုပကဗ္ဗာမှာပဲ့ နေထိုင်လှုပ်ရှားနေကြတယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။

အမှန်တော့ သူတို့ထင်သလိုမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဟာ နှီးထဲခြင်း ကဗ္ဗာလို့ခေါ်တဲ့ ပြုပကဗ္ဗာထဲမှာတင် နေထိုင်လှုပ်ရှားနေကြတယ်မဟုတ်ဘူး။ အိပ်စက်ခြင်းကဗ္ဗာလို့ခေါ်တဲ့ အတွင်းကဗ္ဗာထဲမှာ နေထိုင်လှုပ်ရှား နေကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ လူတွေက အများအားဖြင့် သူတို့ရဲ့ ပြုပကဗ္ဗာထဲ က နေထိုင်လှုပ်ရှားမှုတွေကိုသာ မှတ်စီတယ်ကြပါး အတွင်းကဗ္ဗာထဲ မှာ နေထိုင်လှုပ်ရှားခဲ့တာတွေကို မှတ်စီတယ်ကြဘူး”

“နင်ဟာတွေက အပြင်ကဗ္ဗာတွေရော၊ အတွင်းကဗ္ဗာတွေရော ရှုပ်နေတာပဲ ခင်လေးနှယ်ရယ်”

“အဲဒါကြောင့် ငါပြောတယ်ပေါ့။ လူတွေဟာ အတွင်းကဗ္ဗာ အကြောင်းကို မသိကြဘူး။ အပြင်ကဗ္ဗာအကြောင်းကိုပဲ သိနေကြတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အတွင်းကဗ္ဗာအကြောင်းက အင်မတန်လှိုဂါးနက်နေကြတယ်။ နှီးညှံ့သိမ်းမွေ့တယ်။ ထူးခြားဆန်းကြတယ်လေး”

သူက အတွင်းစီတဲ့နဲ့ခိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် အတွင်းကဗ္ဗာလို့ ခေါ်တာပေါ့။ လူမှာ သိမ်းတဲ့ မသိစီတဲ့သိမ်းနဲ့ပြီးနှီးတယ်လို့ ဖွံ့ဖြိုက်ပြော ခဲ့တယ်။

လူတွေဟာ ပြုပကဗ္ဗာကို သိမ်းတဲ့ ဖြတ်သနပြီး အတွင်း ကဗ္ဗာကိုတော့ မသိစီတဲ့ ဖြတ်သန်းနေကြတယ်တဲ့။ ပြုပကဗ္ဗာဆိုတာ

ကတော့ နီးထနေတဲ့ကဗျာ။ အတွင်းကဗျာဆိတာကတော့ အိပ်ပျော်ငါးတဲ့ ကဗျာပေါ့။

အဲဒီတော့ လူဆိုတာ နီးထနေစဉ်အခါမှာ သိမိတ်နဲ့ရှင်သန့်ပြီ အိပ်ပျော်နေစဉ်အခါမှာတော့ မသိမိတ်နဲ့ ရှင်သန်နေတယ်လို ဆိုရမယ်။ ဒါကြောင့် အိပ်မက်ဆိုတာ မသိမိတ်မှာ ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်ပေါ့”

“နှင်ပြောနေတာတွေက သိပ်မြှင့်နေပြီ။ ငါတဲ့ လိုက်မဖိတ္တာဘူး”

သင်ဇာက ဝင်ပြောလိုက်တော့ ခင်လေးနှယ်က သင်ဇူးကို မျက်တော်းတစ်ချက်ဝင့်ပြီး ...

“လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ဘဝသက်တမ်းရဲ့ သုံးပုံနှင့်ပုံအချိန် ကို အပြင်ကဗျာထဲမှာ နေထိုင်ပြီး သုံးပုံပုံ တစ်ပုံအချိန်ကိုတော့ အတွင်းကဗျာထဲမှာ နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ အပြင်ကဗျာဆိုတာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သိမိတ်လိုပေါ်တဲ့ အပြင်စိတ်နဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကို ပေါ်တယ်။ အတွင်းကဗျာဆိုတာကတော့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ မသိမိတ်လိုပေါ်တဲ့ အတွင်းစိတ်နဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေရဲ့ ဆက်သွယ်မှုကိုပေါ်တယ်”

ဟုပြောလေရာ ကျွန်ုပ်မက ...

“အပြင်စိတ်လိုပေါ်တဲ့ သိမိတ်နဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေ ဆက်သွယ်တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ အတွင်းစိတ်လိုပေါ်တဲ့ မသိမိတ်နဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဆက်သွယ်နိုင်မှာလဲ ခင်လေးနှယ်”

“အိပ်မက်မက်တာဟာ မသိမိတ်နဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကို ဆက်သွယ်ထားပေါ့ ပြီးရယ်။ သိမိတ်မှာ မျက်စီး၊ နား၊ လျှာ၊ နှာခေါင်းကိုယ် အဲဒီအာရုံးပါးနဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေ ထိတွေ့နဲ့ဖြစ်မှ သိမိတ်ဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာတယ်။”

မသိမိတ်ကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ အာရုံးပါး မပါဝင်ဘဲနဲ့ ပြင်ပဝတ္ထုတွေကို ထိတွေ့နိုင်တယ်။

ဒါပေမဲ့ မသိမိတ်နဲ့ ထိတွေ့ပုံဟာ သိမိတ်နဲ့ ထိတွေ့ပုံနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့။ မသိမိတ်နဲ့ ထိတွေ့ပုံဟာ အငွေ့ဆန်တယ်။ အရိုးအငွေ့၊ ကို ထိတွေ့ရသလိုပျော်ပျော်ပေါ့။ သိမိတ်နဲ့ ထိတွေ့ပုံကတော့ အစိုင်အခဲကို ထိတွေ့ရသလိုပျော်ပျော်ပေါ့ ပြီးရယ်”

ပြီးတော့ သိမိတ်ဟာ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကို ဆက်သွယ်ထိတွေ့ရသမှာ ပစ္စာပွဲန်ကာလမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကိုသာ ထိတွေ့ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။ မသိမိတ်ကျေတော့ ပစ္စာပွဲန်ကာလမှာ တည်ရှိနေတဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကိုသာမကဘူး အတိတ်ကာလက တည်ရှိခဲ့ဖူးတဲ့ ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကိုပါ ထိတွေ့ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။

ဒါအပြင် အနာဂတ်ကာလမှာပါ တည်ရှိလာမယ် ပြင်ပရှုပ်ဝတ္ထုတွေကိုပါ ထိတွေ့ဆက်သွယ်နိုင်တယ်။ အဲဒီလို မသိမိတ်နဲ့ ထိတွေ့ဆက်သွယ်နိုင်တဲ့ အတိတ်၊ ပစ္စာပွဲန် အနာဂတ်နယ်ပယ်ကို အတွင်းကဗျာလိုပေါ်တယ်။

တစ်နည်းအားဖြင့် အိပ်မက်ကဗျာလိုပေါ်တယ်။

လူဟာ အိပ်မက်ကဗျာထဲမှာ အတိတ်ကိုလည်း သွားနိုင်တယ်။ ပစ္စာပွဲန်ကိုလည်း တွေ့နိုင်တယ်။ အနာဂတ်ကိုလည်း ကြိုပြီးသွားနိုင်တယ်လော့

“နှင်ပြောတာတွေက ခေါင်းစားစရာတွေချုပ်းပဲဟာ”

သင်ဇာက ဝင်ပြောသည်။

“အေးပေါ့ ... ဒါကြောင့် အိပ်မက်အကြောင်းဆိုတာ အင်မတနဲ့ ခက်ခန်ကိုနဲ့တယ်လို ငါပြောတာပေါ့။ ငါတဲ့ဟာ ဘဝရဲ့ သုံးပုံ

တစ်ပုံစွမ်းတဲ့ အိပ်မက်ကျွောအကြောင်းကို အလေးမထား ဂရာမပြုဘူးဆိုရင် ငါတို့လောက်ညွှန့်တဲ့သူ မို့ပြီးတော့မလဲ့”

“အေးခါတယ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်”

ကျွန်မက ပြောလိုက်မှ သု ကျေနှစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ဆက်ပြောပြုသည်။

“ငါရဲ့ ထူးသန်းတဲ့ အိပ်မက်တစ်ခုအကြောင်း ငါပြောပြုမယ်”

“အေး ... ပြောသုတေသန။ နှင့်တိုက်တဲ့လက်ဖက်ရည်နဲ့ နင်ကျွေးတဲ့မျဉ်စားပြီးမှတော့ နားထောင်ရေတော့မှာပေါ်ဟာ”

ကျွန်မက ရုပ်ပြီးပြောလိုက်သောအခါ သုက ...

“ငါအိပ်မက်က တကယ်အဲသုရာကောင်းတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်ကြောင့် ငါသာဝါမှာ အိပ်မက်တွေကို စိတ်ဝင်စားလာတာပေါ်ဟာ။ အဲဒီကျွန်းက ငါက ရှုတ်လန်းကျောင်းသုအုပ်ယူပေါ်။ အဲဒီအချိန်က အိပ်မက်တစ်ခုကို ငါ မကြာခဏာမက်တယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာ ငါက ကျောင်းတက်နေတယ်။ အတန်းထဲမှာ စာသင်နေတုန်း ငါတို့အမောက ကျောင်းကိုလိုက်လာတယ်။ ပြီးတော့ စာသင်နေတဲ့ ဆရာမကို ငါပြီးပြောတယ်။

“ဆရာမရယ် ... သူရဲ့အစ်မ ကျွန်မရဲ့သေး အကြံးမလေ အဲဒီ ဆုံးသွားလို့ သူ့ကိုလာခါတာပါ။ သုက အငယ်လေး၊ အနာရုံးသွားတာက သူ့အစ်မပေါ့။ သူတို့အဲအိမနှစ်ယောက်က သိပ်ချုပ်ကြတာ”

ငါလည်း ငါအစ်မသေးပိုတော့ ငါပြီး အမောနောက်က လိုက်သွားတယ်။ ငါတို့နေတဲ့ လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ငါတို့အိမ်ရှုံးမှာ ကနားဖျင်းတိုးထားတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီနေရာလည်းရောက်ရော ငါလည်း အိပ်မက်ကနေ နှီး

စိတ်ကျွောစ်စာပေ

သွားတာပါပဲ။ ငါ အဲဒီအိပ်မက်ကို ရှစ်တန်းနှင့်မှာ လေးခါလောက်မက်တယ်။ ကိုးတန်းနှင့်ရောက်တော့ ခြောက်ခါလောက်မက်တယ်။

ငါ ဆယ်တန်းနှင့်ရောက်တော့ နှစ်ခါလောက်မက်ပြီး ဆယ်တန်းနှစ်ဝက်လောက်မှာပဲ ငါအစ်မဆုံးတယ်။ ဆုံးပုံဆုံးနည်းကလည်းကြည့်ပြီး။ ရေချို့ပြီးတော့ မီးပူတို့ကိုစိုးလုပ်တာ၊ ဇတ်လိုက်ပြီး ဆုံးတာပေါ်ဟာ၊ ငါဖြင့် ငါလိုက်ရတာ။

ငါမက်တဲ့ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပဲ။ အမောက ကျောင်းကိုလိုက်လာပြီး ငါကိုလာခါတယ်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း တစ်ပုံစံတည်းပဲ။ အမောက ငါနောက်တယ်။ ဆရာမက အခန်းထဲမှာ စာသင်နေတယ်။ အိပ်မက်ထဲမှာလည်း အဲဒီဆရာမ စာသင်နေတုန်း အမောက်လာတာပဲ။ တော်တော်အဲသုစိုးကောင်းတယ်။

ငါမှတ်မိသေးတယ်။ အဲဒီဆရာမနာမည်က ဒေါ်သန်းပါတဲ့။ ဆရာမက ‘လိုက်သွားပါသမီးရယ်’ လို့ ခွင့်ပေးလိုက်တာကအစ အိပ်မက်ထဲနဲ့ တစ်ထောရာတည်းပဲ။ အဲဒီ ငါလည်း အမောနောက်ကို လိုက်သွားမိတယ်။

ငါတို့လမ်းထိပ်ရောက်တော့ ငါတို့အိမ်ရှုံးမှာ ကနားဖျင်းထိုးထားတာကို လုမ်းပြုပြုလိုက်ရတယ်။ ငါ အဲဒီလိုလည်း ပြုပြုလိုက်ရရောလမ်းထိပ်တင် မူးပြီးလဲသွားတယ်။ ရင်ထဲဆိုတက်ပြီး သတိလတ်သွားတယ်။ အဲဒီအချိန်ကပြီး ငါ အိပ်မက်တွေကို စိတ်ဝင်စားလာမိတာပဲ။

“အေးဟယ် ... နင့်အိပ်မက်က တော်တော်ထူးသန်းတာပဲနော်။ အပြုံးမှာ တကယ်မဖြစ်သေးဘဲ့ အိပ်မက်ထဲမှာ ကြိုးပြီးဖြစ်နေသာပေါ့။ ပြီးမှ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း အပြုံးမှာ တကယ်ဖြစ်လာတာ

၂၂ * မြန်မာ

ပဲ။ နင် အဲဒီအိပ်မက်အကြောင်းကို နင့်အမေနဲ့ နင့်အစ်မကို ပြော
မပြုဘူးလား”

“ပြောပြုတာပေါ့ဟာ၊ သူတို့က အယုံအကြည် ဖုန်းကြေဘူးလော
ငါအစ်မဆုံးတော့မှ ငါအမေလည်း ငါ့အိပ်မက် မှန်လိုက်လေခြင်းဆိုပြီး
ငါတယ်”

“အေးဟယ် ... စိတ်မကောင်းစရာပဲ။ နင့်အိပ်မက်ထဲမှာ နင့်
အစ်မသေတယ်ဆိုတာပဲ မက်ပြီး ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာ မဟက်ဘူး
နော်။ တကယ်လို့ နင့်အိပ်မက်ထဲမှာ နင့်အစ်မ တော်လိုက်ပြီးသေတယ်
လို့မက်ရင် အဲဒီလိုဘတ်လိုက်မယ့်ကိစ္စတွေကို ကြိုးတင်ရောင်ရှားနိုင်တာ
ပေါ့ဟာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“အစ်မသေတယ်ဆိုတာပဲ မက်တယ်။ သူ ဘယ်လိုသေတယ်
ဆိုတာဘို့တော့ မဟက်ဘူး။ ဘယ်လိုသေတယ်ဆိုတာကိုပါ မက်ရင် နင်
ပြောသလို ကြိုးတင်ကာကွယ်နိုင်တာပေါ့ဟာ။ ဒါပေမဲ့ ငါအမေနဲ့အစ်မ
က မယုံကြည်တာလည်း ခက်တယ်။ အေးလေ ... ကံတရားက သူ
ဒီလိုသေရမယ်ဆိုတဲ့ ကံဝါလာပြီဖြစ်လို့ သေရတာလိုပဲ မှတ်ရတော့မှာ
ပဲ ဌြိမ်းရယ်”

ခင်လေးနှယ်က စိတ်မကောင်းဟန်ဖြင့် ပြောသည်။

“ငါလည်း အဲဒီအချိန်ကစပြီးတော့ အိပ်မက်တွေကို စိတ်စင်
စားလာမိတော့တာပဲ။ အဲဒီငါအိပ်မက်ကိုကြည့်ရင် ငါက မဖြစ်သေးတဲ့
အနာဂတ်ကို ကြိုးပြီးမြင်မက်နေတာပဲ”

“နင့်ရဲ့မသိစိတ်က အနာဂတ်မှာဖြစ်ပေါ်လာမယ့် ပြင်ပရှု
ဝတ္ထုတွေကို ထိတွေ့ဆက်သွယ်လိုက်တဲ့ သဘောပဲပေါ့”

“အေးပဲ့ ... ဒီအတိုင်းပဲပေါ့။ မသိစိတ်က ထိတွေ့ဆက်

အိပ်မက် ရှုတော် ... * ၂၂

သွယ်ပြီး သိစိတ်ကို အသိပေးအကြောင်းကြားတယ်။ အဲဒီလို အသိ
ပေးအကြောင်းကြားတာကို သိစိတ်က လက်ခံရရှိတယ်ဆိုရင် အိပ်မက်
အကြောင်းကို မှတ်စီးပါဘူးဆိုရင် အိပ်မက်
အကြောင်းကို မမှတ်စီတော့ဘူးပဲ့”

ခင်လေးနှယ်က အိပ်မက်အကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့အား နှိုက်
နှိုက်ချွဲတို့ချွဲတ် ရှုင်းပြုနေပါသည်။

ဒေဝါမက်ရှင် လုပ်စား ၂၁၁

သူနှင့်ကျိုးမ အအေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါကြောညီ။

“နှင့်ကို ငါ အိပ်မက်မက်တယ် ပြုပါ့ရဲ့”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မပင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားသည်။ သူက ကျွန်မမျက်နှာကို အကဲခတ်ရင်း ၀၀၁

“ဘာလ နှင့်လနှင့်သွားသလား၊ မလန့်ပါနဲ့ သူငယ်ချင်းရယ်။ ငါ နှင့်အခြား အကောင်းမက်တာပါ”

ထိုအခါမှ ကျွန်မ သက်ပြင်းချမှတ်သည်။ ကျွန်မအကြောင်းကို သူ့အစ်မကိုမက်သလို မက်နောင် ခုက္ခာ။ မတွေးရွှေရာ။

“နှင့် ဖော်လာဆောင်ရတယ်တဲ့”

“ဟင် ၀၀၁”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်မ အုံအြေသွားမိသည်။

“ဘယ်လို ၀၀၁ ပါ မော်လာဆောင်ရတယ်။ ဟူတ်လား”

ကျွန်မက ပြန်ပေးလိုက်ပိုသည်။ ကျွန်မမှာ ကျောင်းတုန်းက မှတ်မှတ်ရရ တတိယန်စ်အရောက်တွင် ချုပ်စုတစ်ယောက်ရှိခဲ့ဖူးသော လည်း စိတ်ချင်းမတိုက်ဆိုင်၍ ကဲကွာသွားခဲ့ပါသည်။

ထိုနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်မချုပ်သူ မထားတော့ပါ။ ကျွန်မကို ချုပ်ရေးဆိုသူတွေရှိသော်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ ပြန်လည်မချုပ်ခဲ့ပါ။ ခုစ်၍ မရသောကြောင့်လည်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ယခုအထိလည်း ကျွန်မတွင် ချုပ်သူမရှိသေးပါ။

ချုပ်သူပင်မရှိသေးသော ကျွန်မကို သူက မော်လာဆောင်ရ လည်ဟု အိပ်မက်မက်ခြင်းကပင် ထူးခြား၍နေပါသည်။ သူက အအေးကို င့်သောက်လိုက်ပြီးနောက် ...

“အုံအြေစရာပဲ ပြုပါ့ရယ်။ နင်နှင့်လာဆောင်တဲ့ သတ္တုသား

ကျောင်းပြီးသွားသောအခါ ခင်လေးနှုတ်ကျွန်မမှာ အတန် ထောင်းကွာဝေးသွားခဲ့ပါသည်။

ကျောင်းသွားဝတ္ထ်ကလို နေစဉ်နောတိုင်း မတွေ့ကြရတော့ပါ။ ကျောင်းပြီး၌ တစ်နှစ်ခုနှင့်အကြားတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ခင်လေးနှုတ်နှင့် ကျွန်မ မိုလ်ချုပ်ပျေားထဲတွင် ဆုပ်ကြပါသည်။

“တယ် ... ပြုပါ့ရယ်၊ နှင့်ကိုပါ တွေ့ချင်နေတာ။ လာ ... လာ ... အအေးသောက်ရင်း စကားပြောကြရအောင်”

ကျွန်မလည်း မတွေ့ရတာကြပြုဖြစ်သော သူငယ်ချင်းနှင့် တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ထိုးသာသွားခဲ့ပါသည်။

“ငါလည်း နှင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာပါပဲ ခင်လေးနှုတ်ရယ်”

က ... ”

ဟုပြောပြီး စကားကို တစ်ဖိုင်းတစ်စ ရပ်တန်ထားလိုက်သည်။
သူမျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ကျွန်မက မအောင်နိုင်တော့ဘဲ ...

“သတ္တုသားက ဘာဖြစ်လိုလဲ။ ပြောလေ”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။ သူက ပြုးလိုက်ပြီး ...

“သတ္တုသားက နှင့်ထက် ၁၀ နှစ်ကော်လောက် ကြီးတယ်”

“ဟင် ...”

“ဟုတ်တယ် ဌိမ်းခဲ့။ နှင့်ထက် ၁၀ နှစ်ကော်လောက်ကြီး
တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက နှင့်အပေါ်တော့ တော်တော်လေး ချစ်မြှတ်နိုင်
ရရှိယ်။ နှင့်ကတော့ သူ့အပေါ် ပုံမှန်ပဲ”

“ဘာပုံမှန်လဲ ခင်လေးနှုန်းရဲ့”

“နင်က အဲဒီလူအပေါ် ချစ်တယ်လည်း မဟုတ်ဘူး၊ မချစ်
ဘူးလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလူက ပိုက်ဆံတော့ရှိတယ်”

“အို ... ပဲမှာ ချုပ်သူတော် ဖို့သေးတဲ့ဥစ္စား။ ပြီးတော့ ပါ
ကိုယ်တိုင်က မချစ်တဲ့သူကို ပါက လက်ထပ်မလား ခင်လေးနှုန်း။ နင်
စဉ်းစားပါဦး။ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံရှိတိုင်း ပါက လက်ထပ်ရမှာလား”

“ဒါကတော့ နှင့်ကဗျာ့ပဲလေး။ ပါက ပဲ့အဲပိုင်မကို ပြောဖြ
တာ။ ပြီးတော့ အဲဒီလူရဲ့ ပုံပုန်းသဏ္ဌာန်ကိုလည်း ပြောပြရှိုးမလား”

“က ... ဘယ်လိုတဲ့လဲ။ ပြောပြစ်းပါဦး”

“အရှင်ဆိုးတယ်။ အသားမည်းမည်း ...”

“တော်တော့ ... ကောင်စုံပါမ”

ကျွန်မက ကျောင်းတန်းကအတိုင်း ပြောလိုက်မိသည်။

“ပါက အဲပိုင်မကိုတဲ့အတိုင်း ပြောပြတာလေ”

“အရှင်ဆိုးတဲ့ ယောက်ဘူးလေးတစ်ယောက်ကို ငါဘယ်တော့
မှ လက်မထပ်ဘူး”

“ဒါကတော့ နင့်အပိုင်းပဲလေး။ ပါက ပါမက်တဲ့ အဲပိုင်မကို
ပြောပြတာ”

သူ့အဲပိုင်မက်ကြောင့် ကျွန်မမဲ့တဲ့ ဝန်းစနော်တို့၏ အိုင်သွား
သည်။

“နင်ပြောမယ့် ပဲ့အကြောင့် အဲပိုင်မက်မက်တယ်ဆိုတာ အဲဒါ
ပဲလား”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒါပဲ”

“အေးလေ ... ဘာပြုံ့ပြုံ့ တော်သေးတယ်လို့ ဆိုရွှေ့
ပေါ့။ ပါသောတယ်လို့ အဲပိုင်မက်မက်လို့ နင့်ကို ကျွေးဇူးတင်ရမယ်”

ကျွန်မကပြောလိုက်တော့ သူက ရယ်နေခါသည်။

“မရယ်နဲ့ ခင်လေးနှုန်း ... နင့်အဲပိုင်မက် တစ်ခါဆို ဆို
သလောက် မှန်ခဲ့ဖူးတော့ ပါလည်း လန့်တာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆိုရင် ရုပ်ဆိုးလူနဲ့ လက်ထပ်ရတယ်ဆိုတာကိုတော့
င်က မလန့်ဘူးပေါ့။ ဟုတ်လား”

“အို ... နင့်အဲပိုင်မက် တစ်ခါပဲမှန်ပြီး နောက်တစ်ခါ မှန်
ချင်မှ မှန်မှာပေါ့”

“မှန်ရင် နင်ပဲ့ကို ဘာကျွေးမလဲ”

“နင်စားချုပ်တာ ကျွေးမယ်”

“အဲဒီလောက်နဲ့ ဘယ်ရမလဲ”

“နင်လိုချင်တာပြော။ ပါ ဝယ်ပေးမယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး။ နင်က
၏ မင်လာဆောင်ရမယ်အကြောင့်းကိုပဲ အဲပိုင်မက်မက်တယ်။ နင့်ကိုယ်

၂၃ * မြော်ထက်

နင်ရော မမက်ဘူးလား"

ကျွန်မအမေးကြောင် သူ ရှစ်တာရက် မျက်နှာပျက်သွားသည်။
သို့သော ပျက်သွားသောမျက်နှာကို ကမန်းကတန်း ပြင်လိုက်ပြီး ...
"မမက်ပါဘူး ဌ်မြို့ရှယ်"

ဟုပြောသည်။ သူအသံက တစ်စုတစ်ရာ ဖုးကွယ်ထားဟန်
နှိုးသည်ဟု ကျွန်မထင်မိသည်။ ထိုနောက သူမနဲ့လည်းခွဲပြီး ပြန်လာတော့
သူပြောလိုက်သည် ကျွန်မအကြောင်း အိပ်မက်က ခေါင်းထဲခွဲပြီး ဂါ
လာခဲ့သည်။

ကျွန်မ လက်ထပ်ရသောယောကျောက် ကျွန်မထက် အသက်
(၁၀)နှုန်းကြောင်းကြီးပြီး ရုပ်ကလည်း ဆိုးဆိုးတဲ့။ မဖြစ်နိုင်တာ။ ကျွန်မ
က ဒီလိုလုပ္ပါးကို လက်ထပ်ပါမလား။

အသက်ကလည်းကြောင်း ရုပ်ကလည်းဆိုးဆိုး ဘယ်လိုမဖြစ်
နိုင်တာ။

အဲဒီနောက် မကြောင် သူနှင့်ကျွန်မ ဌာနတစ်ခုတည်းတွင်
အတူတူ အလုပ်ဝင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

* * *

| ၃ |

ကျွန်မသည် ခင်လေးနွယ်နှင့်မဟတ်သက်သော ထိုအကြောင်း
များကို တွေးနေဖိပါသည်။

ကျောင်းသူဘဝက အိပ်မက်အကြောင်းများကို စိတ်ဝင်စား
ခဲ့သော ခင်လေးနွယ်မှာ အလုပ်ခွင့်သို့ဝင်ရောက်၍ အယ်တန်းအဓိုက်
ဘဝသို့ ရောက်လာသောအပါ တဗ္ဗာသို့လ်ကျောင်းသူဘဝတုန်းကထို
အိပ်မက်အကြောင်းကို သိပြီးမပြောတော့ပါ။

အလုပ်တာဝန်တွေကြားထဲ နှစ်မြို့ပြန်ချေပြုပဲလားတော့ မပြော
တတ်ပေါ့

ထိုကဲ့သို့ ကျွန်မနှင့် ခင်လေးနွယ်တို့ ဦးစီးဌာနတစ်ခုတည်း
တွင် အလုပ်အတူတူ လုပ်ကိုင်လာခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်အတန်ပင် ကြာခဲ့
ပြုဖြစ်ပါသည်။

* * *

ကျွန်မသည် ပလက်ဟောင်းတစ်နေရာအရောက်တွင် ဘာ ကြောင့်မှန်းမသိ၊ ရတ်တရက် တွေ့ခဲ့ပေါ်ပိုက်ကာ နောက်စက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ထိုစဉ် ကတ္တရာလမ်းမပေါ် အပြော်ဟောင်းနှင့်လာသော ဆိုးသည်တင်ကားနှစ်စီးကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ ထိုကားနှစ်စီးမှာ တစ်စီးနှင့်တစ်စီး မရောင်သာမတို့သာတော့ဘဲ ပြော်ထန်စွာ တိုက်ပို့သွားပါတော့သည်။

ကျယ်လောင်သော အသံကြီးနှင့်အတူ အလန်တကြား အော် ဟပ်သံများက ဆူပြုသွားပါသည်။

ခနီးသည်တာချို့သောကြော်ဗြို့ပါသည်။ တချို့ ဒဏ်ရာရွားကြော်ပါသည်။ ပကြာမိ ထိုနေရာသို့ လူများ စိုင်းအုံလာကြော်ပါသည်။ ကားနှစ်စီးအနက် တစ်စီးက တုံးလုံးလဲနေပြီး တစ်စီးက ပက်လက်လန်နေပါသည်။

သွေးခဲ့ရ သံခဲ့ရ မြင်ကွင်းကို ကျွန်မမှာ မကြည့်ခဲ့ရ ပြုပြင် ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သွေးသံခဲ့ပြင် လဲကျေနေသောသူများ ထဲတွင် ကျွန်မသူငယ်ချင်း ခင်လေးနှယ်ကို တွေ့လိုက်ရပါတော့၏။

“ဘုရား ... ဘုရား ... ခင်လေးနှယ်ပါလား”

ခင်လေးနှယ်မှာ ကားတစ်စီးအတွင်းမှ လွှင့်စင်ကျတာကာ လမ်းပေါ်တွင် လဲကျေနေပြုပြစ်ပြီးပါသည်။ ကျွန်မမှာ ထိုတ်လန့်တုန်လုပ် နေပါသည်။

ခင်လေးနှယ်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ သွေးများနှင့် ခွဲနေသည်။ ဘူ ဝတ်ထားသော အကျိုးလုံးချည်မှာ ပိတောက်ပြောက်ရောင် ပါတီတိုင်း ဆက်ဖြေပြီး ထိုဝိုးဆက်စားခုလုံးမှာ သွေးတွေ့ဖြင့် နိုင်နေပါသည်။

ကျွန်မ အုံချွဲထိုတ်လန့်စွာ လေးကြောင်ကြည့်နေပါစဉ် ခင်လေးနှယ်မှာ လူးလွှဲန့်နေရာမှ ပြုပြစ်သောသွားပါတော့သည်။

ကျွန်မသည် ဖေဖော်ဝါရီလ၏ နေ့လယ်ခင်းတစ်ခုတွင် မျှော် အိပ်ပေါ်သွားပါသည်။ ထိုနေ့မှာ မှတ်မှတ်ရရှု တန်းနေ့နေ့နေ့ ရုံးပိတ်ရှုရှု ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်မသည် နေ့လယ်နောင်းများတွင် အင်မတန် အိပ်ခဲပါ သည်။ အိပ်လေ့အိပ်တလော်းမှ မရှိပါ။ ထိုနေ့မှာ ရုံးပိတ်ရက်ဖြစ်သဖြင့် အိပ်မှုကိစ္စများ လုပ်အပြီးတွင် ပင်ပန်းသောကြောင့် မျှော် ဖြစ်သွားပါသည်။

ကျွန်မ မျှော်ခနဲဖြစ်သွားစဉ် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ပလက်ဟောင်းပေါ် လမ်းလျော်သွားနေသည်ကို မြင်ရပါသည်။ ကားများသည် လမ်းများပေါ်တွင် ပြော်လွှားမောင်းနှင့်နေကြပြီး ပလက် ဟောင်းပေါ်၌ လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် ရုပ်တွေးနေပါသည်။

“ဘုရားရေ ... ခင်လေးနှယ်။ သူ သေသွားပြီထင်တယ်၊ ခင်လေးနှယ် ဖောပါစေနဲ့။ သူ မသေပါစေနဲ့။ ခင်လေးနှယ် ... ခင်လေးနှယ် ...”

“သမီး ... သမီး ... ဘာတွေ ယောင်အော်နေတာလဲ”

မျက်လုံးကို ဖွံ့ဖြိုးလိုက်တော့ အမေက ကျွန်မအား လှုပ်နှီးနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရှိသည်။

“ခင်လေးနှယ် ... ခင်လေးနှယ်နဲ့ အော်နေတယ်။ ဘာဖြစ်တာလဲ သမီးခဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မေမေ။ သမီးအိပ်မကို မက်နေတာပါ။ အိပ်မက်ထဲမှာ ကာအပိုက်တဲ့အထဲ ခင်လေးနှယ် ပါဘွားလဲတဲ့”

ကျွန်မက အိပ်မက်အကြောင်းကို အမေအား ပြောပြုလိုက်သည်။

“သမီးက နှေခင်းကြီး ပက်လက်အိပ်နေတော့ ဘို့လူးဘာ နေဖာ့ုးပေါ့”

“ဘို့လူးဘာ တယ်ဆိုတာ ဘာလဲအမေ”

“ဘို့လူးဘာ တယ်ဆိုတာ ကယောက်ကတ်းတွေ မက်တာပေါ့”

အိပ်မက်အကြောင်း ကျွန်မစိတ်ထဲတွင် စနီးစနောင်းကြီး ဖြစ်နေပါသည်။ ရင်ထဲတွင်လည်း လိုက်မော်နေသည်။

သို့သော် ကျွန်မက အိပ်မက်နှင့်ပတ်သက်လျှင် သိပ်ပြီးတော့ အခွဲအလောက်ကိုးသူတော့ မဟုတ်ပါ။ ပြီးတော့ ကားတို့ကိုတယ်ဆိုတာလည်း သိပ်ပြီဖြစ်နိုင်စရာတော့ အော်ကြောင်းမရှိ။ အမေပြောသလို ဘို့လူးပြီး ကယောက်ကတ်းတွေ မက်ဟန်တွေပါသည်။

ပြီးတော့ မက်သည်အချိန်ကလည်း နှေ့လယ်ခင်းကြီး၊ ကျွန်မကြားဘာတ်ခုလည်း ရှိသည်။ နှေ့လယ်ခင်းအိပ်မက်သည် မှန်ကန့်

စိတ်ကုသစ်စာပေ

ခြင်းမရှိနိုင်တော့၊ ဆောင်းတွင်းအိပ်မက် ကယောက်ကယ်ဆိုသကဲ့သို့ပင်၊ နှေ့လယ်ခင်းအိပ်မက်ကလည်း ကယောက်ကယ်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဒီလိုနှင့် တန်္တော်နှေ့လွန်ပြောကို၍ တန်လှောင့် ရောက်လာပါသည်။ ကျွန်မ ရုံးခေါ်ကို၍ အတန်ကြောသည်အထိ ခင်လေးနှယ် နဲ့ တက်လာသည်ကို မဖြင့်ရပါ။ ထိုကြောင့် စာရေးမတပ်ယောက်ကို ပေးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ခင်လေးနှယ်တစ်ယောက် မတွေ့ပါလား”

စာရေးမလေးက ...

“ဟုတ်တယ် အစ်မှ၊ ဒေါ်ခင်လေးနှယ်ကို ကျွန်မလည်း မတွေ့ပါသေးဘူး။ ဒီအချိန်မှုတော့ မလာတော့ဘူးထင်တယ်”

ကျွန်မက ...

“နေမကောင်းလို့များလား”

ဟု ဆိုလိုက်မိရာ စာရေးမလေးက ...

“သောကြောင့် ရုံးဆင်းချိန်ကတော့ ခေါင်းထဲ နည်းနည်းနေတယ်လိုတော့ ကျွန်မကို ပြောဘွားတယ်”

ဟုပြောသည်။

“အေးလေ ။ သူဒါနဲ့ နေမကောင်းလို့ မလာတာဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်မမှာ ပြောသာပြောရသည် မနေ့နှင့်လယ်ခင်းက အိပ်မက်အကြောင်း စိတ်ထဲတွင် မတင်မကျော်ပြီးဖြစ်နေသည်။

သူမြိုင်း ထမ်းတဲ့ချိန်လောက်တွင် ရုံးသို့ ဖုန်းထင်လာပါတော့ သည်။ ခင်လေးနှယ်တို့အိပ်မှ ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခင်လေးနှယ်တစ်ယောက် တန်္တော်နှေ့လယ်ခင်း တစ်နှစ်ဦးလောက်က ပြီးထဲသို့ ရေးဝယ်ထွက်ကိုသွားရာ ကားချိုးတို့ကိုမှတ်ပါသွားပြီး ဒဏ်ရှုပြင်းထင်စွာရာဘွားကြောင်း။ ဆေးရုံးသို့တင်ပို့ရာ ဆေးရုံး

၃၁ * မြတ်သုတေ

တွင် ဒီကန္တမနက် ဘာ နာရီခန့်တွင် ကျယ်လွန်သွားကြောင်း ဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုမှုဘာ ကြားလိုက်ရသော သတင်းကြောင့် အလွန်တရာ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားပါပါတော့သည်။

ကျွန်ုမသည် တန်ခိုင်နဲ့က မူးခန် အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရာ ထို အချိန်မှာ နေ့လယ် ၁ နာရီခွဲပတ်ဝန်းကျင်အချိန်ခန့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် ခင်လေးနှယ်တို့စီးလာသော ကားချင်းတိုက်မှုဖြစ်ပွားချိန် နှင့် ကျွန်ုမ နေ့လယ်ခင်းအိပ်ပျော်နေစဉ် မက်နေသော အိပ်မက်တို့ သည် တစ်ထပ်တည်း ကျေနေသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

ခင်လေးနှယ်တို့ ကားချင်းတိုက်မှုကို ကျွန်ုမလည်း အိပ်မက် အဖြစ် မြင်မက်နေပါခြင်းလည်းလော့။

(သွေးတည်းပဟုတ်)

ကျွန်ုမ၏ စိတ်လိပ်ပြာသည်ပင် ကားချင်းတိုက်မှုဖြစ်ပွားရာ နေရာသို့ လွင့်မော်ရောက်ရှိ သွားခြင်းပေလော့။

ကျွန်ုမသည် အိပ်မက်များကို ခင်လေးနှယ်လောက် အစွဲ အလမ်းကြီးသူ အလေးအနက်ထားသူတစ်ယောက် ယူဘတ်ပါ။ ခင်လေးနှယ်ကတော့ အိပ်မက်များကို အလေးအနက်ထားသူ အစွဲအလမ်းကြီးသူ ဖြစ်ပါသည်။

အကယ်၍ ကားချင်းတိုက်မှုထဲ၌ သူသာ မသေခဲ့ဘူးဆိုပါ လျှင့် ကျွန်ုမ၏အိပ်မက်အား သူ့ကို ပြောပြလိမ့်မည်မှာ အမှန်ပဲဖြစ်ပါသည်။

ထိုအပါ သူက ...

[၅]

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည်မှာ ယခုတော့ ကြိုးကို နှစ်ကြိုးကို ချို့ယူပေးခဲ့ခြင်းပါးခန့်ပင် ရှိခဲ့ဖြစ်ပါသည်။

‘ပျောက်သောသူ ရှာရင်တွေ၊ သေသေသူ ကြာလျှင်လေးဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိသော်လည်း ကျွန်ုမှာ သူငယ်ချင်းခင်လေးနှယ် ကိုတော့ဖြင့် မေ့လို့မရှိင်းသေးပါဘေး။

ကျွန်ုမပင် အိပ်ထောင်ကျော်နေလေပြီ။

တစ်နေ့ ကျွန်ုမသို့ နယ်မြှေ့ကလေးတစ်မြှေ့တွင် နေထိုင်သော ကျွန်ုမ၏အိပ်မဝင်းကွဲဖြစ်သူ ဝင်းဝင်းလတ် ရောက်ရှိလာပါသည်။

ဝင်းဝင်းလတ်မှာ ကျွန်ုပထက် အတွန်ဆုံးကြီးလှ သုံးလေနှစ် ခန့်သာ ကြီးပါလိမ္မာည်။ ကျွန်ုပအာမပေါ် အစ်မအရင်းမှ မွေးသောသိုး ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်းဝင်းလတ်၏အာမ ကျွန်ုပကြီးတော်မှာ လွန်ခဲ့သော ကိုရှစ်နှစ်းပါးခန့်ကပ် ဆုံးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်က ဝင်းဝင်းလတ်နှင့် တွေ့ဆုံးခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မတွေ့မြှုပ်တော့ပါ။ ယခုအချိန်အထိ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုတော့ ဝင်းဝင်းလတ်တစ်ယောက် ကျွန်ုပသီ ဆိုက်ဆိုက် မြှုပ်မြှုပ် ရောက်လာပါတော့သည်။ သူ့ခင်ပွန်းနှင့်အတူ ငါးနှစ်အချွဲ ခန့်ရှိ သူ့သမီးကလေးလည်း ပါလာသည်။ ကွဲကွဲနေသော ညီအစ်မ များ ပြန်လည်ဆုံးတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ အထူးပင် ဝင်းသာပျော်ဆွဲနေ ပါပါသည်။

“ဝင်းဝင်းရေ့ ... လာ ... လာ ...”

ကျွန်ုပက ဝင်းဝင်းလတ်ကို ဝင်းသာအားရ သီးကြိုက်တဲ့ဆက် ပါသည်။ ကျွန်ုပက ဝင်းဝင်းလတ်ကို ‘ဝင်းဝင်း’ ဟုခေါ်ပြီး သူမက ကျွန်ုပကို ‘ြိမ်း’ ဟုခေါ်ပါသည်။

“ြိမ်းရယ် ... ငါလည်း နှင့်သိလာမယ်လာမယ်နဲ့ စိတ်ကူး နေတာ့၊ အခုမဲ့ လာဖြစ်တော့တယ်”

“အေးပါ ... နှင့်လာလို့ ငါဝင်းသာတယ် ဝင်းဝင်းရာ။ အချိန် ရတယ်မဟုတ်လား။ အေးအေးအေးအေးပေါ့။ နှင့်တို့ကို ဘုရားတွေ လိုက်ပို့ရမယ်”

“အေးပါ ... အေးအေးအေးအေးပါ”

ဝင်းဝင်းလတ်နှင့် ကျွန်ုပမှာ သူ့ယောက်ချင်းတွေလိုပ် ပြောဆို ဆက်ဆံနေကျ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအဆိုက် ကျွန်ုပကို ငော်လိုက်ကြည့်နေသော ဝင်းဝင်းလတ်၏ သမီးလေးကို ကျွန်ုပ သတိထားလိုက်မိပါသည်။

“ကြည့်မဲ့ ... ဒါ နင့်သမီးလေးဘား”

“ဟုတ်တယ် ြိမ်း။ သူက နောက်ဆုံးမွေးတာလေး၊ အယေ ဆုံးပြီး သုံးနှစ်ကျော်လောက်မှ သူ့ကိုမွေးတာလေး၊ နင် ဘယ်သိတော့ မလဲ၊ နင်နှင့်နှင့်က အမေဆုံးတဲ့နောက်ပိုင်း၊ မတွေ့ကြတော့ဘူးဟုတ် လား”

“အေး ... ဟုတ်တယ် ဝင်းဝင်းရယ်”

ကျွန်ုပက စိတ်မကောင်းစွာ ပြောလိုက်မိပါသည်။ ကလေးပ လေးက သူ့အမေနေားတွင် ကပ်ပြီးထိုင်ကာ ကျွန်ုပက ရှားစိုက်ဆိုက် ကြည့်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ဒီကလေး လိုက်ကြည့်ပဲ ထူးတယ်”

ဟု စိတ်ထဲတွင် အောက်မေ့လိုက်မိပဲ။

ကျွန်ုပက ဝင်းဝင်းလတ်ကို ဆက်ပြီးပြောလိုက်မိပါသည်။

“လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့။ ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်ကြတာ။ ဓာတ်များသားချင်းတွေဆိုပေါ်လည်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဓာတ်များတော့မှာလဲ။ သူလည်း သူ့အလုပ်၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ရှုပ်နေကြရတာ။ အခုပဲ တွေ့ဖိုကဗောလည်း မလှယ်ဘူးမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပဲ ြိမ်းရယ်”

ဝင်းဝင်းလတ်က ကျွန်ုပမစေကားကို ထောက်ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ ခင်ပွန်း၊ ကိုပို့ဆိုကတော့ ကျွန်ုပတို့ကို ပြုြိမ်းကြည့်နေသည်။ ကိုပို့ဆိုက လူအေး။ ဘူးမို့ပေါ်အရာရှိတစ်ပို့ဖြစ်ပါသည်။ သူက နယ်တွေမှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရာဘာ များသည်။ ဝင်းဝင်းလတ်ကတော့ သူ့ခင်ပွန်း၊ သွားရာနောက်သို့ လိုက်နေရသည်။

တိအက္ခင်တွင် ကျွန်မမျက်လုံးတွေက ဝင်းဝင်းလတ်နဲ့ဘေးသူ့သမီးဆီသို့ ရောက်သွားဖိုပြန်သည်။ ကလေးမလေးက ကျွန်မကို စူးစိုက်ကြည့်နေဆဲ။

ဝင်းဝင်းလတ်က ကျွန်မအရိုင်အကဲကို ကြည့်ပြီး ...

“ဘာလ ြိမ်း နှင်က ငါသမီးလေးကို စိတ်ဝင်စားနေလို လား၊ သူ့နှာမည်က ဘယ်သူအောက်မှုလိုလဲ။ ခင်လေးြမ်းတဲ့”

“ခင်လေးြမ်းတဲ့ ဟုတ်လား၊ နာမည်လေးက ထူးသလိုပဲ”

“ထူးမှုပဲ့ ...၊ ကားအက်ဆီးဒုံးဖြုံးပြုး သေသွားတဲ့ နှင့် သူ့သယ်ချင်းနာမည်က ခင်လေးနှယ်မဟုတ်လား။ ြိုးတော့ နှင့်နာမည်က ြိမ်းလေး၊ အဲဒီတော့ နှင့်သူ့သယ်ချင်းနာမည်နဲ့ နှင့်နာမည်ကို နှစ်ခု ပေါင်းပြီး မှည့်ထားတဲ့နာမည်ပဲ”

“ဟင် ...”

ကျွန်မမှာ ဝင်းဝင်းလတ်၏အကားကို အုံလည်းအုံသွား၊ နားလည်း နားမလည်းနိုင်အောင် ဖြစ်သွားဖိုပါသည်။ ဝင်းဝင်းလတ်အနေ ဖြင့် ကျွန်မသူ့သယ်ချင်း ကားအက်ဆီးဒုံးဖြုံးပြုးသောကို ဘယ်လိုမှ သိနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ ခင်လေးနှယ်ကိုပင် ဝင်းဝင်းလတ်မသိပါ။

ယခုတော့ ဝင်းဝင်းလတ်က ခင်လေးနှယ်၏နာမည်ကို သိနေသည့်အပြင် ခင်လေးနှယ် ကားအက်ဆီးဒုံးဖြုံးပြုး ဆုံးသွားသည်ကို ပင် သိနေသဖြင့် ကျွန်မမှာ မယုံနိုင်အောင်းဖြစ်နေဖိုပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မက ...

“နင် ဒါတွေ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေတာလဲ”

ဟု တအုံတွေ မေးလိုက်ဖိုပါသည်။ ဝင်းဝင်းလတ်ရော၊ သူ့

ခင်ဗွန်းကိုစီးပါ ကျွန်မမျက်နှာကို စော်ကြည့်ပြီး ပြီးနေကြပါသည်။ ပြီးမှ ဝင်းဝင်းလတ်က ...

“အဲဒီအကြောင်းတွေ နှင်သိချင်ရင် သူကို မေးကြည့်ပဲ”

ဟုဆိုကာ သူ့သမီးလေး၏ခေါင်းကို ပုတ်ပြုပါသည်။

‘ဘာဆိုင်လိုလဲ’ ဟု ကျွန်မစိတ်ထဲ ထင်လိုက်ဖိုပ်သော်လည်း အကြောင်းထူးတစ်ခုခဲတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု ထင်ဖိုသဖြင့် ...

“ကဲ ... သမီးလေးက ပြောပါပြီ”

ဟု လူမှုးမေးလိုက်ဖိုပါသည်။ ကျွန်မမေးလိုက်သော အခါကျုမှ ဝင်းဝင်းလတ်သမီးလေးမှာ ဂိုဏ်တော့သည်။ သူတို့သမီးလေး ဂိုဏ်သဖြင့် သူ့အဖော်ရောအမောင်း စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားကြပါသည်။

ကျွန်မလည်း ဘာလုပ်ရမှုန်းမသိ ဖြစ်သွားသည်။ ြိုးမှု ...

“တိတ် ... တိတ် ... သမီးလေး ...”

ဟုဆိုကာ စားပွဲပေါ်မှ မုန့်ဘူးတစ်ဘူးကို လူမှုးယဉ်လိုပြုး ကလေးမလေးလက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။ ထိုအခါ ကလေးမလေးက ကျွန်မမျက်နှာကိုကြည့်ကာ ...

“ြိမ်းရယ် ... ပါက သမီးလေးမဟုတ်ပါဘူး နင့် သူ့သယ်ချင်း ခင်လေးနှယ်ပါ။ နင် ပမာဏ်မိတေသူဘူးလား၊ ကားအက်ဆီးဒုံးဖြုံးပြုး သေသွားတဲ့ ခင်လေးနှယ်လေ”

“ဟင် ...”

ကျွန်မမှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်သွားဖိုပါသည်။

“မဖြစ်နိုင်တာ”

ကျွန်မစိတ်ကို ကျွန်မ မထိန်းနိုင်ခင် နှုတ်ပုံ တွေ့တ်ခဲ့ ထွက်သွားဖိုပါသည်။

၂၆ * မြို့နယ်

“ဖြစ်နိုင်လို့ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီပဲ ဤမီးရဟန်”

ကျွန်ုင်မက ကလေးမလေးကို ယခုမှ သေသေချာချာ ကြည့်ခိုသည်။ ပျက်နာပေါ်ကို ခင်လေးနှစ်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသယော်ရှိနေသည်။ ပြောဟန်ဆိုဟန်ကလည်း ခင်လေးနှစ်ဟန်ပန်မျိုး။

ကျွန်ုင်မကိုတိကပင် ထင်နေလိုလား။ ဒါပေမဲ့ သူက ကျွန်ုင်မကို တရားတန်းပြောနေသည်။ ကျွန်ုင်မကို ‘ဤမီးရဟန်’ဟု သူပြောလိုက်သော အသံနေအသထားက ခင်လေးနှစ် ပြောပုံမျိုးဖြစ်နေသည်။

ကျွန်ုင်မတို့ ခင်လေးနှစ်တို့နေသော ရန်ကုန်ပြုကြီးနှင့် ဝင်းဝင်းလတ်တို့နေသော နယ်မြို့ကလေးမှာ မိုင်ပေါင်း(၅၀၀)ကျော်လောက်ဝေးကွာပါသည်။ ဤမြှုမြေဝေးကွာသော ...

“သမီးလေးက လူဝင်စားကလေးပါ ဤမီးရဲ့။ ဤမီးသူငယ်ချင်း ခင်လေးနှစ် ဝင်စားတာလေ။ သမီးက စကားပြောတတ်တဲ့ အရွယ်ကပြီး သူ့ခဲ့အရင်ဘဝက အကြောင်းတွေကို ပြောပြနေတာ။ ပါတို့လည်း အဲသာကြရတာပေါ့ ဤမီးရဟန်။ ကားအက်ဆီးဒုံးဖြစ်ပြီး သူသေဆုံးခဲ့ရတာကိုလည်း သူပြောပြတဲ့ ငါတို့သိရတာ။

“သူ့အရင်ဘဝကနာမည်က ခင်လေးနှစ်တဲ့။ သူ့အချို့ဆုံးသုတယ်ချင်းက ဤမီးတဲ့။ ပထမတော့ ဤမီးဆိုတာ ဘယ်သူမှန်း ပါလည်း သော်ဘုံး နောက်မှ သမီးက သူ့ခဲ့အရင်ဘဝကအကြောင်းတွေကို သေဆာချာချာ ပြောပြမှ ဤမီး ဆိုတာ နင်မှန်းသိရတာလေ”
ဝင်းဝင်းလတ်က ရှင်းပြသည်။

“နှစ်နေတဲ့နေရာနဲ့ ငါတို့ ခင်လေးနှစ်တို့နေတဲ့နေရာက ဒါအောက်ဘဝေးကြီးဟယ်။ ဒီလိုဝင်စားနှင့်ပါလား”

မိတ်ကျေးသစ်စာပေ

ကျွန်ုင်မက တအုံတော်ပြောလိုက်တော့ ဤမီးနေသော ကိုစိုးပိုး

က ...

“ဝင်စားနိုင်တာပေါ့ ဤမီးရဟန်။ တချို့လှတွေသိ သေပြီးတဲ့ နောက် နတ်ပြည်မှာ နတ်ဖြစ်သွားကြတာ။ ငဲ့ပြည်မှာ ငဲ့ကျွန်ုင်ဘဝေးတာ ပျိုးတွေတောင် ရှိနေတဲ့ညွှား။ ဤမီးတို့နေတဲ့ ရန်ကုန်နဲ့ ကျွန်ုင်တော်တို့နေတဲ့ နယ်မြို့ကလေးက နတ်ပြည်၊ ငဲ့ပြည်တွေနဲ့ဘင်္ဂ ဘယ်လောက်ဝေးတာမှတ်လို့ နီးနီးကလေးပဲလေ။ အဲဒါတော့ ဝင်စားနိုင်တာပေါ့”

ဟု ဝင်ပြောသိသည်။

‘အေးလေ ... သူပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲ’ ဟု ကျွန်ုင်မတွေးလိုက်ပိုးပိုးသည်။

“ဒါပေမဲ့ ကိုစိုးပိုးရဟန်။ ကျွန်ုင်မသူငယ်ချင်းက ကျွန်ုင်မအစိုးလတ်မှာ ဝင်စားတယ်ဆိုတာကတော့ ထူးသန်းလွန်းလှပါတယ်။ သူတို့ချင်းလည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိကြတာလည်း မဟုတ်ဘူး”

ကျွန်ုင်မက မယ့်နိုင်စွာ ပြောလိုက်ပို့ပြန်သည်။

“အဲဒါကတော့ ပုံးနှစ်နှင့်ရှိလို့ ဝင်စားတာလို့ ဆိုရင်တာ မှာပေါ့ ဤမီးရဲ့။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိမှ ဝင်စားလို့ရတာ မဟုတ်ပါဘူး။ မဘီလည်း ဝင်စားလို့ ရန်င်တာပေါ့။ အပိုကာကတော့ ကဲပဲပေါ့။ အဲဒါကဲ့ကျော်ပေးတဲ့ နေရာမှာ ဝင်စားကြရတာပဲလို့ ကျွန်ုင်တော်ထင်ပါတယ်”

ကိုစိုးပိုးက ရှင်းပြတော့လည်း အဟုတ်သားပင်။ ထို့နောက် ဝင်းဝင်းလတ်က သူ့သမီးလေးအား ...

“က ... သမီးရော ဤမီးကို အိပ်မက်အကြောင်းတွေ ပြောပြလိုက်ပို့ပြီ”

မိတ်ကျေးသစ်စာပေ

ဟု ပြောလိုက်ရာ ကလေးမလေးက ကျွန်မအား အီပ်မက်အကြောင်းတွေကို ပြောပြုပါတော့သည်။

ခင်လေးနှင့်ယူစွဲအစ်ပ သေဆုံးမည် အီပ်မက်အကြောင်းကို ပြောပြသောအခါ ကျွန်မ အဲ့ည့်နေမိသည်။ ဒီကလေးမလေးသည် ဒါ အီပ်မက်အကြောင်းတွေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနေဖို့လိမ့်။ ခင်လေးနှင့် ဝင်စားတဲ့ ကလေးမဖြစ်နေ၍သာ သိနေခြင်းဖြစ်ပါလိမည်။

“က ... သမီးရေး နောက်အီပ်မက်တစ်ခုကိုလည်း ပြောဖို့လိုက်ပါပြီး”

ဝင်းဝင်းလတ်က ပြောလိုက်တော့ ကလေးမလေးက ...

“ဇြမီးရေး နှင့် စုံပို့ဆောင်ရွက်မှုများ၊ အသက်ကြောင်းပြီး အရှင်ဆိုးတဲ့ ယောက်ဂျားတစ်ယောက်နဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ရွက်လို့ ငါအီပ်မက်မက်ခဲ့ဖူးတာကို ငါနှင့်ကို ပြောပြခဲ့ဖူးတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ အောင်လျော့က ပိုက်ဆံတော့ရှိတယ်။ အဲဒါ မှန်တယ်မဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ကျွန်မမှာ အလွန်တရာ့ အဲ့ည့်သွားပါပ်တော့သည်။

အမှန်တကယ်ပင် ကျွန်မသည် လွှန်ခဲ့သောနှစ်က အီမ်ထောင်ကျော့ပါသည်။ ကျွန်မ၏ခင်ဗုဏ်မှာ ကျွန်မထက် (၁၀)နှစ်ကျော် အသက်ကြောင်းပြီး အရှင်ဆိုးပါသည်။ ဒါပေမဲ့ သူက ပိုက်ဆံတော့ရှိပါသည်။ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါသည်။

ဒီတုန်းက ခင်လေးနှင့်အီပ်မက် မှန်နေသဖြင့် ကျွန်မ အဲ့ည့်ခဲ့ရပါသေးသည်။ ယခု ခင်လေးနှင့်ဝင်စားသည်ဆိုသော ခင်လေးဌ်းဆိုသည့် ကလေးမလေးက သူ့အီပ်မက် မှန်မယ့် ကျွန်မကို မေးနေပါလေပြီ။

ခင်လေးနှင့်သည် လုပ်စားဘဝမှာပင် အီပ်မက်အကြောင်းတွေကို ဒီတိဝင်စားနေတုန်းပါကလား။

ကျွန်မ အဲ့ည့်ရပါတော့သည်။

‘အီပ်မက်ရှင် လုပ်စား’ ခင်လေးနှင့်ရဟန်။

